

K *acírské* **O** *rákulum*

/Kniha dvou tváří /

*Slabé vyvolil Bůh,
aby zahanbil silné.*

Úvod

Na sklonku roku 2002 vrcholilo mé sedmileté úsilí při hledání podstaty lidského života. Dokument s výmluvným názvem "*Mlčení*" měl definitivně ukončit mou spontánní literární tvorbu, inspirovanou vlastním, biblickým pátráním. Sedm let jsem tajně doufal, že snad poznám Autora. A stejně v skrytu věřil, že navážeme důvěrný vztah.

Rozumně vzato, bláznivá pošetilost.

Ale tu největší pošetilost, kterou jsem skutečně a jen s těžkým srdcem překonával byla tradiční představa, že vše co jsem za sedm let napsal vzešlo z mé hlavy.

Nic ztratím přiznáním, že právě nyní, kdy k nemalé nelibosti své ženy opět začínám psát, mám vedle sebe další, pohodlnější židli. A když končím, než jdu spát, nezapomenu poděkovat. V počátcích jsem ani netušil, komu že jsem to vlastně děkoval. Ale slušnost je slušnost a já měl stále důvod k vděčnosti.

Sedm neobyčejných let a vysloužil jsem si víc než jen přízeň Autora.

Mé uspokojení ale provázel stín, palčivá otázka.

Proč? Proč právě já?! Ateista, bývalý komunista a stárnoucí policista musím podryvat tradici, kterou naši otcové budovali po tisíce let. Kde se vzala posedlost jenž mne přinutila vzít do ruky Bibli a zaobírat se událostmi té nejzazší lidské minulosti. Sedm let jsem sváděl těžký vnitřní boj s vědomím směšnosti vlastního počínání. A když bylo nejhůř a já už nevěděl kudy kam, tehdy jsem se upnul k dětem, které jsme s ženou vychovali. Nemáme majetky, jenž bychom jim mohli odkázat. Proto jim odkazujeme to nejcennější. Naši vlastní zkušenost z poznání podstaty Života. Aby slepě neopakovali chyby jichž se dopouštěli rodiče. A měli šanci dokázat to, co my v tomto životě nedokázali. To do nich jsem vložil veškeré naše naděje. Zejména do svého jediného syna. Na něj jsem myslel a na své vlastní mládí. Jak prostoduché a naivní byly mé představy o Životě a kudy se můj život skutečně ubíral.

Po dopsání „Mlčení“ jsem nepřepokládal, že bych snad mohl ještě více z Bible pochopit, natož aby to stálo za sdělení. Ta pošetilost! Té se neoprostím zřejmě nikdy. Prvním nadějným příslibem mi bylo pochopení podstaty budoucnosti. Ze věštění není čtení budoucnosti.

„Věštění je pochopení minulosti a její spravedlivé a pravdivé promítnutí do budoucnosti!“

Okno za okno, zub za zub.

Zabil jsi? Budeš zabít!

Podvedl jsi? Budeš podveden!

Obelhal jsi? Budeš obelhán!

Okradl jsi? Budeš okraden!

Nejen pro dnešní lidí, strašlivá představa. Odporná a bytostně nepřijatelná! Že? Ale to je kosmický, nikoliv lidský zákon. S lidskou krutostí, prohnaností a pomstychtivostí to nemá naprosto nic společného.

Tak jako ve fyzice. Naprosto nic se neztrácí!!! To je Spravedlnost s absolutní odpovědností za vlastní činy. A nejen za činy.

Co mne ale skutečně přimělo, abych znovu sedl k počítači a začal psát bylo nalezení odpovědi na tu nejpalčivější otázku původu směšnosti vlastního počínání. Proč ke své nelibosti právě já musím takové věci psát.

Vážení, jde o válku bohů ve které jsme my lidé od nepaměti nuceni vystupovat. V té poslední bitvě byl poražen bůh Komunismu. Jmenoval se Karel Marx a zemřel dříve než mohl být svědkem své vlastní porážky.

Zvítězil bůh Demokracie. Všichni demokraté od pravicových po levicové, přes křesťanské a nezávislé mají důvod k oslavám. Já, jako bývalý komunista zcela přirozeně nemám mezi jásajícími co pohledávat. A taky proč?! Vždyť štěstím zptí vítězové vůbec netuší, jaké jméno má bůh Demokracie.

Bůh Demokracie má jméno **Money - Prachy.**

Bůh Komunismu zemřel, ale bůh Demokracie nikdy ani živý nebyl!!!

Všichni mrtví slepě přihlížejí přípravám lidstva na další bitvu války bohů.

Ne, nebude to boj Dobra a Zla.

Bude to velká bitva bohů Demokracie. Proti sobě nastoupí **Dolar** a **Euro**. A kdo má všech pět pohromadě dovede si spočítat, kdo bude poražen. Bude to člověk, chátka, která jako vždy ponese veškeré následky.

Sedm let jsem psal o jediném Bohu. O Bohu nad všemi bohy. Jen on je živý a dává život. Jeho jméno je Hospodin. Jen proto, že mám co nového sdělit, budu pokračovat.

Má tvorba nemá literární ani autorské ambice. Nejde o prestižní ani komerční záležitost a nehodlám s uctívači dřeva a kamene polemizovat. Píšu o životě. Jde o dokument z **mého** života. Z **mého** pokladu dávám zcela nezištně. Z pokladu, který mi beztak nepatří! Je to permanentní reportáž jak jsem jej objevoval.

Bez dlouhé policejní praxe bych sotva co pochopil. A proto hned v úvodu musím každého znovu a upřímně varovat. Pokud cokoliv z mé práce pochopíte a ten **svůj** poklad objevíte, nedejte na sobě nic znát. Dál musíte mrtvé hrát. S tisíciletou tradicí budete bojovat. Je pouze jeden spojenec, který při vás bude vždy věrně stát. Jen na něj můžete spoléhat.

A kdo přečte a pochopí, nezapomene vrátit se k tomuto úvodu a pečlivě jej z knihy odstraní. To aby vás nikdo z mrtvých nemohl usvědčit. Mrtvého je třeba za všech okolností hrát. Dívat se musíte, kdo vám to mohl udělat!? Poznáte ten zcela nepatrný rozdíl. Že ostatní to vůbec nemusejí hrát. Přitom nic nebudete postrádat. Vše vám přejde do krve. Jen tak to přežijete.

A že jste z počátku nevěřili a starého policejního psa zatratili?! Není třeba litovat, ale tím více je třeba na Spravedlnost pamatovat.

Oko za oko, zub za zub.

Nezatracuj a nebudeš zatracen.

Odpust a bude ti odpuštěno!

I.

Když jsem před osmi lety s psaním na biblická témata začínal, ovládala mne touha sdělit čtenáři co nejvíce. Nyní se opět pokusím o strohou věcnost. Každého, komu tato práce přijde do rukou chci tak přinutit, aby přemýšlel o Životě a jeho smyslu. Ale především o své vlastní životní roli.

Na počátku 3. tisíciletí je to vpravdě pošterlost. Člověk má prakticky veškeré vědění lidstva na dosah ruky. Myšlenky stačí pouze vyhledávat a přejímat. Mediální a informační božstvo ke všeobecné spokojenosti ovládá mysl většiny lidí. Vlastní myšlenková produkce je potlačena již v zárodečné formě. Ono, rozumně vzato, vlastní myšlenky by mohly nepřipraveného člověka leckdy dost šeredně zaskočit.

Ne, ničeho takového se nemusíte obávat. Naopak, mou snahou je aby to byly především vaše vlastní myšlenky, které ve vás vyvolají úžas. Mohl bych vzpomínat kolikrát já sám za posledních osm let nad Bibli úžas zažil. Je to nepopsatelný stav, který bez vlastního přičinění lze sotva zakusit. Jen stěží lze nalézt přírovnání. Je to podobné, jako když ve snu vidíte krásnou dívku a ona vás druhý den osloví na ulici. Nebo v padesáti potkáte svou první lásku. Je to jako když, z čista jasna, vedle vás z nebe udeří blesk a nebo z vedení vysokého napětí spadne drát. Roky denně chodíte známou cestou a najednou vidíte věci, které tam vždy byly, jen jste je prostě neviděli. Miliony věřících po staletí dennodenně otevírá Bibli až jednou, z čista jasna, uvidíte na co všichni pouze hleděli.

Nabízím poznání počátku stvoření a klíč k pochopení Bible. A možná i víc. Tím klíčem je kniha Jóbova. Ne že by to byl jediný klíč, ale podle mého soudu je veskrze universální. Jen znovu podotýkám, nic nehodlám měnit. Pouze tradičním představám vdechnu život! A pokud bude třeba Bibli citovat, pak opět z ekumenického vydání z roku 1985, vydala Biblická společnost v ČR 1990.

Nepředpokládám, že by každý přesně věděl o čem Jóbův příběh je. Ani já po osm let nechodil s Bibli denně spát a ještě před rokem mi dělalo problém Jóbův příběh vůbec nalistovat. Je k nalezení za knihou Ester, na stranách 418-447. A kdo již četl v Novém zákoně některé z čtyř svědectví o životě Ježíše, pak hned první svědectví Matoušovo svým rozsahem odpovídá Jóbovu příběhu. Pokud se do Jóbova příběhu pustíte sami, doporučuji pozornosti zasvěcenou teologickou předmluvu redakce. Já pro úvodní orientaci vybral slova z pera historika, mému srdci blízkému.

Těžko se hledá kategorie, do níž by šla zařadit tak záhadná a trýznivá kniha Jóbova. Tato nádherná esej zabývající se problémem teodicey¹ a zla fascinuje učence i obyčejné lidi a po dva tisíce let je pro ně hádankou. Carlyle ji nazval „jedinou z nejzávažnějších věcí, která kdy byla napsána perem“. Ze všech knih Bible měla největší vliv na další spisovatele. Ale nikdo neví, o co jde, odkud pochází a kdy byla napsána. Je v ní přes 100 slov, která se jinde nevyskytují a zřejmě způsobovala nepřekonatelné potíže starověkým překladatelům a písařům. Podle některých vědců pochází z Edómu - ale o edómském jazyce víme velmi málo. Podle jiných hypotéz byl tím místem Cháran u Damašku. V babylonské literatuře najdeme povšechné paralely. Už ve 4. století po Kr. se křesťanský učenec Theodor z Mopsuestie domníval, že byla odvozena z řeckého dramatu. Také byla prezentována jako překlad z arabštiny. Ta různorodost názorů na její původ a vliv paradoxním způsobem svědčila o její univerzálnosti. Neboť, konec konců, Jób klade zásadní otázku, která je záhadou pro všechny lidi, a obzvlášť pro ty, kteří mají silnou víru: proč nám Bůh provádí tyto strašné věci? Jób byl knihou pro starověk a je knihou pro moderní dobu. Je obzvlášť knihou pro Židy - pro ten vyvolený a decimovaný národ. Především je knihou pro holocaust.

Jób je impozantním dílem hebrejské literatury. Kromě Izajáše není žádná jiná kniha Bible ve svém celku tak nabitá obraznými metaforami. To je přiměřené pro její námět, kterým je spravedlnost Boha. Jako dílo morální teologie je kniha nezdarem, protože problém teodicey uvádí autora do zmatku stejně jako každého jiného. Ale při tom neúspěšném snažení autor problém rozšiřuje a předkládá určité otázky o vesmíru i způsob, jak by na něj měl člověk pohlížet. Jób je plný přírodopisu oděného do poetické formy. Uvádí fascinující seznam organických, kosmických a meteorologických jevů. V kapitole 28 se například neobyčejným způsobem popisuje dolování ve starověkém světě. Pomocí tohoto obrazu se nám naskytá výhled na téměř neomezený vědecký a technologický potenciál lidské rasy a ten je pak postaven do protikladu s nenapravitelně slabými morálními vlohami člověka. Autor Jóbovy knihy nám tak sděluje, že ve stvoření existují dva řády - fyzický a morální. Nestací pochopit fyzický řád světa a být jeho pánem. Člověk musí přijmout morální řád a řídit se jím. Z toho důvodu si musí osvojit tajemství Moudrosti. Toto vědění je ale naprosto jiného druhu než, řekněme, důlní technologie. Moudrosti se člověku dostalo, jak Jób mlhavě chápe, ne tím, že se snažil proniknout do

¹ Tímto pojmem, rozšířeným hlavně ve filozofii, se označuje ospravedlnění Boha proti námitce, že Bůh je odpovědný také za zlo ve světě, protože je v jeho všemohoucnosti, aby ho nepřipustil.

uvažování a pohnutek Boha v bolesti uštěďřovaných ran, ale pouze poslušností, pravým základem morálního řádu: „A řekl člověku: ‘Hle, bázeň před Hospodinem, to je moudrost; a vzdálit se od zla je porozumění.’“

Stejnou pointu ve své básni o moudrosti nazvané *Ecclesiasticus* vyjadřuje znovu Sírachovec. V kapitole 24 píše, že když Adam zhřešil, pojal Bůh nový plán a dal tomuto svému tajemství bydliště v Izraeli. **Židé měli nalézt moudrost skrze poslušnost k Bohu a naučit lidstvo, aby to dělalo stejně.** Měli svrhnout existující, fyzický, profánní řád a nahradit ho morálním řádem. Další, kdo tuto pointu důrazně zopakoval, byl - paradoxně - sektářský Žid Pavel z Tarsu. V dramatickém úvodu ke svému Prvnímu listu Korintským cituje Pána: „Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou“ a dodává: „Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé....[proto] co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné.“ Jóbova kniha tak krom záhad a zmatků znovu přináší výpověď o božské roli Židů při změně existujícího řádu a profánního způsobu pojmání věcí.²

Vítám každého, kdo je odhodlán bez zaujatosti řešit nejožehavější problémy lidského života. V údivu se skláním před zájmem čtenáře, neboť drtivá většina dnešních lidí má v otázce smyslu života zcela jasno. Sebeuspokojení je tak zbavuje schopnosti cokoliv objevit. Ne, nehodlám nikomu lichotit či stranit, to bych byl brzo smeten. Jen každému přeji vnímavé srdce. Budeme řešit záhady tak dávné minulosti, že si pro jistotu sedněte a dobře se držte. Opona se zvedne, aby již nikdy nepadla. Kolik vydržíte, tolik pochopíte a hořkosti Pravdy se již nikdy nezbavíte!

Při zpracování informací starých tisíce let využijeme zkušenosti ze současnosti. Tak jako je dnešním uživatelům PC běžně známo, že před uložením na disk se informace komprimují a pro práci se musí opět „rozbalit“, budeme rovněž dávno komprimované informace uložené v Bibli „rozbalovat.“ Bez vnímavého srdce se však rozhodně neobejdete. Účinkující uvedeme na scéně s nímž se na divadle asi mnohý setkal. Začneme hlavním hrdinou, Jóbem.

Byl muž v zemi Úsu jménem Jób; byl to muž bezúhonný a přímý, bál se Boha a vystříhal se zlého. Narodilo se mu sedm synů a tři dcery. Jeho stáda čítala sedm tisíc ovcí, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení skotu a pět set oslic. Měl také velmi mnoho služebnictva. Ten muž předčil všechny syny dávnověku. Jeho synové strojivali doma hodokvasy, každý ve svůj den, i zvali i své tři sestry, aby s nimi hodovaly a pily. Když uplynuly dny hodokvasu, Jób pro ně posílal a posvěcoval je. Za časného jitra obětoval oběti zápalné za každého z nich; říkal si totiž: „Možná, že moji synové zhřešili a zlořečili v srdci Bohu.“ Tak činil Jób po všechny dny./Jb 1,1-5/

Již z úvodní informace je patrné, že Jób byl ve své době mimořádně společensky úspěšný. A to nejen ekonomicky, vyzdvihovány jsou především jeho nevšední morální kvality. Očividným protikladem Jóbova životního stylu jsou jeho potomci. Na rozdíl od svého otce si s morálkou a bohabojností hlavu vůbec nedělali. Zámožný otec jim poskytoval vše co vyžadoval jejich bohémský život. Sedm bratrů snadno svedlo k zahálčivému životu i tři sestry. Jestliže všichni lidé měli dobrý důvod Jóba obdivovat a uctívat, pak jeho dětem mohli v skrytu duše závidět. Sotva kdo dokázal odmítnout pozvání na jejich pověstné hodokvasy. Nic nového pod sluncem. Každá doba má svou „zlatou mládež“.

Ale to nejdůležitější. Můžete Jóba obdivovat, jeho dětem závidět, ale nesmíte přehlédnout, že náš hrdina Jób má strach! S úzkostí, leč zcela nečinně přehlížel chování svých potomků. Když končily velkolepé hodokvasy, ze strachu, že možná jeho synové hřešili a zlořečili v srdci Bohu, přinášel za ně oběti. Jaký vztah měly děti ke svému otci svědčí dostatečně výmluvně skutečnost, že Jób musel pro své syny posílat! Sami by totiž vůbec nepřišli.

Tak, tím je rozbalena prvotní, v Bibli komprimovaná informace. Co znovu podtrhuji, že Jób byl muž, kterému mohl ve své době skutečně každý závidět. Nikdo ale netušil, jak úzkostný strach Jóba trýznil. Právě na to soustředíme pozornost. Vynaložíme maximální úsilí k nalezení pramene Jóbova strachu. Neboť i pro samotného Jóba to byla záhada.

Než pokročíme dál, připomenu, že musíme důsledně odlišovat *historickou rovinu* Jóbova života od naší *současné roviny*, kterou budeme jako pozorovatelé bezděčně promítat do událostí před tisíciletími.

Sluší se však uznat, že stejně jako Jóbovi je i pro současnou medicínu příčina *neurózy* obestřena tajemstvím. Nicméně, dnešním doktorům to ani v nejmenším nebrání neurózu „léčit“.

Hlavní hrdina je na scéně v dostatečně jasné podobě a přichází okamžik, který zpravidla diváci nevidí, neboť se odehrává za staženou oponou. Jevišťe se otáčí o 180° a Autor před námi uvádí druhou, tentokrát nebeskou scénu.

Nastal pak den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan.

² Paul Johnson „Dějiny židovského národa“ nakladatelství Alexandra Tomského Rozmluvy 1996 str. 100-101

Hospodin se satana zeptal: „Odkud přicházíš?“ Satan Hospodinu odpověděl: „Procházel jsem zemi křížem krázem.“ Hospodin se satana zeptal: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystřihá se zlého.“ Satan však Hospodinu odpověděl: „Cožpak se Jób bojí Boha bezdůvodně? Vždyť jsi ho ze všech stran ohradil, rovněž jeho dům a všechno, co má. Dílu jeho rukou žehnáš a jeho stáda se na zemi rozmohla. Ale jen vztáhni ruku a zasáhni všechno, co má, hned ti bude do očí zlořečit.“ Hospodin na to satanovi odvětil: „Nuže, měj si moc nade vším, co mu patří, pouze na něho ruku nevztahuj.“ A satan od Hospodina odešel./Jb 1,6-12/

Komprimované informace z nebeského prostředí je třeba rozbalovat s mimořádnou vnímavostí. Věci by rozhodně neprospělo marnit čas vytvářením Hospodinova obrazu. Židům to bylo Desaterem důrazně zakázáno a nehodlám tento zákaz jakkoliv zpochybňovat. Zcela se spokojíme s hlasem Hospodina. Patrně jde o slavnostní příležitost s formální obradností. Celá nebeská scéna je úchvatná s dokonalou harmonií barev a zvuků. Je to pochopitelné, vždyť scénu zcela ovládli synové Boží. Překvapivě vstupuje Satan který zcela zjevně k vybrané společnosti nepatří a narušuje božskou harmonii. Pohodu a půvab pomalu střídá údiv, všeobecné rozpaky a napětí. Ale i Satanovo chování nasvědčuje, že do této společnosti přišel jen se sebezapřením. Nezná důvod proč byl pozván a netuší co jej čeká. Dříve než mu některý syn Boží stačil položit otázku, promlouvá Hospodinův hlas. Právě Satana oslovuje jako prvního a všem je rázem jasno, kým byl pozván. Smysl Satanovy přítomnosti však zůstává i synům Božím nejasný. Hospodinův dotaz, odkud přichází, zvyšuje u Satana nejistotu. Nechápe co to má znamenat. Vždyť Hospodin přece velmi dobře ví odkud přichází. Kdo je a odkud přichází vědí stejně dobře i všichni synové Boží. Satan je spolehlivý služebník, proto budeme sledovat, jak poslouží Hospodinovu záměru. Nicméně je ostražitý a volí obezřetnou odpověď „*procházel jsem zemi křížem krázem*“ aby tak vyjádřil loajalitu a dal přítomným na vědomí, že veškeré pozemské dění má zcela pod kontrolou. S takovou odpovědí byl Hospodin navýsost spokojen, víc nepotřeboval. Jakmile ale Hospodin navedl řeč na Jóba, začalo Satanovi svítat! Spolu se syny Božími poslouchá s jakým uspokojením a nadšením hovoří Hospodin o Jóbovi. Jdou na něj mrákoty, tak jak mu pomalu dochází důvod proč byl pozván a do jaké bryndy se namočil. Hospodin domluvil a Satan je zcela konsternován. Vidí, že všichni synové Boží se k němu obrátili a s naprostou samozřejmostí očekávají, že Hospodinova slova chvály bezvýhradně potvrdí.

Z napětí a drtivého ticha vám musí tuhnout v žilách krev. Alespoň si hned na počátku dobře uvědomíte jak neskutečně živé je to drama. Přitom vše začalo již v dávné minulosti. Jde o drama **lidí**, které začalo tragédií **Člověka**. Někteří synové Boží ale vědí, že se Satanem to nebude až tak jednoduché. Mají neblahé tušení, že Hospodin si, slušně řečeno, „naběhl“. Napjatě čekají, jak se Satan zachová. Může si vybrat. Buď řekne to, co chce Hospodin slyšet, nebo řekne Pravdu.

Být na Satanově místě raději bych řekl co Hospodin očekával. Vždyť koneckonců není třeba vůbec lhát. Satana se to navíc ani netýká. Jde o prastarou, možno říci rodinnou záležitost mezi Hospodinem a syny Božími. Že jeden, kterého kdysi dávno Hospodin musel vyhnat v této společnosti stále chybí. Šlo jen o maličkost, trochu přimhouřit oko a nepřipomínat, že za všemi úspěchy Jóba je vlastně sám Hospodin. Nikdo z lidí neví jak to skutečně v nebi chodí. Ale na odvrácené scéně, na zemi, tam bych rozhodně nikomu nedoporučoval hrát hrdinu.

Podobně jako synové Boží bude i čtenář zřejmě pohoršen Satanovou troufalostí, s níž Hospodinovi řekl nemilosrdnou Pravdu. Začal zasvěceně a důvěrně. Apeluje na Hospodinovu paměť, aby si vzpomněl co s Člověkem vytrpěl. Stejně jako Hospodinovi je mu zřejmě dobře známo, proč se Jób bojí, že jeho strach není bezdůvodný. Zatím nevíme co je pramenem Jóbova strachu, ale je to **důvodný** strach. Satan varuje, aby se nenechal svést tím co vidí, a vzpomněl na všechno utrpení, bolest a trápení, kterého se od Člověka dočkal oplátkou za svou lásku, nezištnou péči a dobrotu. A pokud by snad pochyboval a nevěřil svému věrnému a oddanému služebníkovi Satanovi, pak se může přesvědčit. Stačí jen vztáhnout ruku na vše co Jóbovi patří a ne že uvidí, ale zase pozná co je Člověk zač! Dočká se jen zlořečení.

Satan domluvil a hrobové ticho rvalo všem uši - až přece jen, s povzdechem, pomalu a zastřeným hlasem Hospodin řekl „**Dobrá!**“ Měj si moc nade vším, co mu patří. A zvýšeným hlasem a důrazně přikázal. „Pouze na něho mi ruku nevztahuj!“

Teď si konečně můžete spolu se Satanem i syny Božími vydechnout a uvolnit se. Něco tak nestoudného, odporujícího tradici a dobrým mravům, to by si na dolní, pozemské scéně, zcela jistě nikdo z lidí vůči svému vladaři a pánovi nedovolil. Pokud by vůbec přežil, když ne v base, pak ve vyhnanství by mohl Bohu děkovat, že má hlavu na svém místě.

Komu čest, tomu čest! Podle mého soudu máme pádný důvod uvádět satana jménem **Satan**. Astrologové dobře vědí, že nikoliv náhodou svým jménem tak nápadně připomíná planetu Saturn. Máte dobrý důvodů k přemítání o Satanovi, co je vlastně zač. Co by mu to udělalo, kdyby řekl to co chtěl Hospodin slyšet? Díky tisícileté lidské tradici se má dnes všeobecně zato, že Satan je krutý, zálučný a mstivý, prostě Dábel. Ale ono to tak vůbec není, je tomu právě naopak! To lidé za dobu své

existence dokázali na jednoho z nejvěrnějších a nejoddanějších služebníků Hospodina promítnout - přenést - všechny své nejhorší vlastnosti.

Mezi Hospodinem a Satanem jde o vztah zákonodárce a vládce. Hospodin zde na Zemi nevládne. Vyslovil Zákon, kterému je vše pozemské podřízeno. Nastolil zákon absolutní Spravedlnosti vyjádřený Slovem „Oko za oko, zub za zub!“ Tento Hospodinův zákon realizuje Satan. Kdo zabije, musí být člověkem zabit, kdo okrade, musí být okraden, kdo podvede musí být podveden.....!

Pro rozumem kastrované moralisty, žijící se záludnostmi na účet slabších a bezradných je to naprosto nepřijatelná představa.

Ponechám vás vlastním myšlenkám. Proto již nečekejte, že budu připomínat, kdy se sluší před Hospodinem padnout na kolena.

Přestože spoléhám na vaši pozornost, raději znovu připomenu. Bible zachycuje drama *lidstva*, drama, které začalo tragédií *Člověka*.

Opona padá a po otočení jeviště o 180° se čtenáři zviditelňuje opět pozemská scéna, kde pokračuje hlavní děj. Budeme sledovat všeobecně nejznámější výjev, kdy Jób postihnou ty nejtragičtější události jaké jen mohou člověka v pozemském životě zasáhnout.

Nastal pak den, kdy Jóbůvi synové a dcery hodovali a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. Tu přišel k Jóbůvi posel a řekl: „Právě orali s dobyt看em a při něm se popásly oslice. Vtom přitrhli Šebovci, pobrali je a čeled' pobili ostrým mečem. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to. Ještě nedomluvil, když přišel další a řekl: „Z nebe spadl Boží oheň, zachvátil ovce a čeled' pozřel. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to. Ještě nedomluvil, když přišel další a řekl: „Kaldejci rozdělení do tří houfů napadli velbloudy, pobrali je a čeled' pobili ostrým mečem. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to. Ještě nedomluvil, když přišel další a řekl: „Tvoji synové a dcery hodovali a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. Vtom se zvedl od pouště silný vítr a opřel se ze všech čtyř stran do domu. Ten se na mladé lidi zřítíl a oni zahynuli. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.“ Tu Jób povstal, roztrhl svou řízu a oholil si hlavu. Potom padl k zemi, klaněl se a pravil: „Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím.

Hospodin dal, Hospodin vzal;

jméno Hospodinovo buď požehnáno.“

Při tom všem se Jób nijak neprohřešil a neřekl proti Bohu nic nepatřičného./Jb.1,13-22/

V jednom dni postihlo Jóba takové neštěstí, jako nikoho jiného za celý život. V jednom jediném dni přišel o veškerý majetek, služebnictvo a tragicky zahynuly všechny jeho děti. Lidská paměť sotva nalezne srovnatelný případ. Proto pojem „Jobovy zvěsti“ plným právem vystihuje ty nejhorší zprávy jaké si lze jen představit.

Jób nebyl přímo účasten žádné z tragických událostí, můžeme pouze sledovat, jak přijímal v těsném sledu přicházející informace. Špatnou zprávu nahradila horší, tu ještě horší až přišla nejhorší o tragické smrti synů a dcer. S ohledem na skutečnost, že zlověstné zprávy následovaly za sebou v tak těsném sledu lze důvodně předpokládat, že Jób se dostal do stavu šoku. Vůbec nenaříkal, nikomu nespílal, nikoho nezatracoval a neproklínal. Jeho mysl ale zůstala jasná, avšak reakce je šokující. Mezi syny Božími na odvrácené, nebeské scéně způsobuje skutečné pozdvižení. Takovou reakci zřejmě nikdo nepředpokládal. Krom Hospodina sotva kdo Jóbůvi věřil. Po všech špatných zkušenostech, které s Člověkem zažil nevím jakou měrou si byl Jóbem jist.

Před Hospodinem v úctě smekám, ale Satanovi se vůbec, ale vůbec nedivím. Jestliže Hospodin Jóbůvi věřil pak, rozumně vzato, Satan se toho samého mohl obávat jako v rovníkové Africe se obávají sněhové vánice.

Jób nepohrdá pozemskými statky. Jako první, ne-li jediný z lidí, který kdy na Zemi žil, dokázal veřejně přiznat to, co na nebeské scéně poněkud skandálním způsobem odhalil Satan. Že veškerého pozemského majetku a světského úspěchu se domohl nikoliv vlastním úsilím, zásluhou svých paží, ale jen díky Hospodinovi. Uznává Hospodinovu svrchovanost do té míry, že ponechává na Hospodinovi, kdy dá a stejně tak kdy dané vezme.

V dnešní, moderní době by něco takového již sotva kdo dokázal. Bohatství se dnes nikdo nedomáhá silou svých paží, ale dovedností rozumu, intelektem. Dnešní Jób by měl svůj rozsáhlý majetek nepochybně zajištěn pojistkou u Loyds či Allianz a na všem zlém by tak ještě slušně vydělal. Na Kaldejece a Šebovce by podal trestní oznámení a policie, zastupitelství, advokáti a soudy by se postarali aby se mu dostalo zadostiučinění a plného odškodnění. Jak se zdá, v dnešní době by se Satan už nechytal. Já bych však Satana, potažmo Hospodina vůbec nepodceňoval.

I když to vypadá, že historický Jób přišel zcela o všechno, nesmíme se ukvapit. Zůstala mu

přece žena, také život, i když ten mu vlastně nepatří, ale co zejména, víra v Hospodina. Nevím jak v minulosti, ale dnešní věřící umí obdivuhodně a kvalifikovaně hovořit o své víře a důvěrném vztahu, který s Hospodinem udržují. Ale jen by jim někdo plivnul, neřku-li sáhnul na majetek, sotva by se našla špetka Jóbovy víry v Hospodina.

Na pozemské scéně sužuje Jóba utrpení, ale na odvrácené a nám neviditelné nebeské scéně zavládlo to pravé pozdvižení. Proto tam přeneseme i svou pozornost. Nebeskou scénu opět zcela ovládli synové Boží. Na místo tradiční vznešené harmonie v očekávání Hospodinova projevu zde panuje napětí. Vedou se vzrušené diskuse o událostech na pozemské scéně. Každého zajímá, co na to asi řekne Hospodin. Ale především všichni meditují, kde vězí Satan a zda ještě vůbec přijde. S mimořádnou citlivostí se pustíme do rozbalování další komprimované informace.

A nastal opět den, kdy synové Boží přišli, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan, aby i on předstoupil před Hospodina. Hospodin se satana zeptal: „Odkud přichází?“ Satan Hospodinu odpověděl. „Procházel jsem zemi křížem krážem.“ Hospodin se satana zeptal: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Ve své bezúhonnosti setrvává dosud, ačkoliv jsi mně proti němu podnítil, abych ho bezdůvodně mořil.“ Satan však Hospodinu odpověděl: „Kůži za kůži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má. Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit. Hospodin na to satanovi odvětil: Nuže, měj si ho v moci, avšak ušetři jeho život.“

Satan vstupuje a jako když utne, končí všechny diskuse. Do hrobového ticha promlouvá Hospodinův hlas a majestátně se opět dotazuje Satana odkud že to přichází. Ne, to vůbec není zbytečná otázka. Všichni vnímají radostný a triumfující tón, který kupodivu postrádá jakoukoliv potměšilost. Po utrpení, kterým Jób prošel, jsou všichni skálopevně přesvědčeni, že Satan již musí konečně dát Hospodinovi za pravdu. S napětím čekají zda tomu tak skutečně bude.

Nikdo však nezná Člověka tak dobře jako Satan. Jen Hospodin jej zná déle a lépe. Ale s ohledem na citové pouto, kterým je k Člověku vázán postrádá soudnost. Má sklony přehlížet slabosti, zlehčuje a podceňuje jeho špatné vlastnosti a rád by zapomněl na osudová selhání. To Satan k Člověku žádný citový vztah nemá. Nezná co je cit, uznává jen důkazy, fakta a ta jsou neúprosně jednoznačná. Bez postranních úmyslů a jakýchkoliv výčitek doporučuje Hospodinovi nevěřit a prověřit!

„Kůži za kůži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má.

Satan proti Jóbovi nic nemá, ale Hospodinovi je zcela bezmezně oddán. Nerad by viděl, aby za projevenou lásku, důvěru a dobrotu sklidil zase něco zlého. Vždyť právě od toho jej Hospodin má aby jej chránil před zbytečným utrpením.

Zaručeně nevěříte, potřásáte hlavou a šklebíte se. Když vám to pořád nedochází, tak si zkuste dát studenou sprchu a snad se už konečně proberte. Cožpak se sami nesnažíte aby vaše jednání bylo co nejrozumnější. Rozhodně nekupujete vše co reklama vychvaluje a přátele si také nevybíráte pouze očima. Jen **bláhový** se nechá svést očima aby pak všem byl jen pro smích a nezbylo mu než pozdě žehrat kam to rozum dal. Právě tuto všem lidem dobře známou ochrannou funkci nám před očima v Hospodinově zájmu prakticky manifestuje Satan. V duchu hesla "důvěřuj, ale prověřuj" doporučuje Hospodinovi jakým způsobem minimalizovat rizika, aby byl veskrze nejrozumnější.

Synové Boží nemají dostatek prozíravosti, na ty Hospodin nemůže dát. Ale na svého služebníka Satana se může spolehnout absolutně a stoprocentně! Oplátkou za to musí Satan od lidí čekat jen to nejhorsí!

Něčemu takovému dopřeje sluchu jen sotva kdo z lidí. Všichni stále vidí jenom Jóbovo veliké utrpení. Viníkem samozřejmě nemůže být nikdo jiný než Satan. Ti rozumnější a prohnanější s vypočítavostí sobě vlastní si pak dokonce osobují právo obhajovat Hospodina před útoky, zda snad spolu se Satanem rovněž nenese odpovědnost za Jóbovo utrpení. Nikdo nechce vidět, že Jóbovo utrpení bylo sice **bezdůvodné** ale nikoliv **neoprávněné** - nespravedlivé. Jóbovo utrpení je oprávněné a spravedlivé! To Satan připomněl hned jako první, že Jóbův strach z Hospodina je důvodný. Satan to ani nemusel před Hospodinem rozebírat, oba dobře vědí co je Člověk zač. Tak si už také konečně přestaňte sami o sobě nalhávat, že jste dobří. Vždyť člověka nekazí peníze ani moc. Pokud člověk získá peníze či moc, tehdy se teprve ukáže jakým ve skutečnosti vždy byl. Tato pravda se v praxi Hospodinovi vždy potvrdila. Za všechny případy selhání snad stačí připomenout Šalamouna. Jsme zlí, přestože mnohdy býváme hodní, ale zuby nehty se bráníme něco takového přiznat.

Jóbův případ je ale naprosto mimořádný, nemá v historii Člověka obdoby. Měl majetek i moc a přesto se vystříhal zlého. A je to k neuvěření, přišel o vše a zase se nezměnil! Mezi syny dávnověku nemá Jób sobě rovného. Na Satanovo naléhavé varování Hospodin souhlasí i s poslední možnou prověrkou s výhradou, že Jóbův život musí být ušetřen.

Další děj již budeme téměř výhradně sledovat na dolní, pozemské scéně. A protože je to

prostředí nám všem známé, nebo snad právě proto, musíme se vystříhat ukvapených soudů. Je třeba dál vytrvale se vši trpělivostí a pečlivostí rozplétat jemné předivo souvislostí mezi zdánlivě protikladnými a nesouvisejícími jevy. Probouzet k životu zakonzervované, mnohdy konspirativní informace uložené do Bible před tisíci lety.

A satan od Hospodina odešel a ranil Jóbův hlavu k patě ošklivými vředy. Jób vzal střep, aby se mohl škrábat, a posadil se do popela. Jeho žena mu však řekla:

„Ještě se držíš své bezúhonnosti?

Zlořeč Bohu a zemři.“

Ale on jí odpověděl:

„Mluvíš jako nějaká bláhová žena.

To máme od Boha přijímat jenom dobro,

kdežto věci zlé přijímat nebudeme?“

Při tom všem se Jób svými rty neprohřešil./Jb.2,1-10/

Satan se držel přesně Hospodinových pokynů a ušetřil Jóbův život. Co jsem málem přehlédl, že Jóbůvi kromě ženy a víry v Hospodina zbylo ještě **zdraví**. Člověk si kvalitu **zdraví** uvědomí pozdě, zpravidla až ve chvíli, kdy jej postihne nemoc, zejména nemoc nevyléčitelná, trýznivá nebo ohrožující život. Zapomínám, že sám jsem před 4 léty poznal co zdraví je. Chytil mne „ischias“ a sebemenší pohyb mi působil muka. Když jsem se přece jen dostal na WC a v kruté bolesti vykonával základní tělesnou potřebu, právě tam jsem zásadním způsobem přehodnotil dosavadní stupnici svých životních hodnot. Kdyby v tu chvíli ke mně přišla nějaká Moc, za návrat zdraví bych dal většinu toho na čem jsem si do té doby zakládal. Měl jsem však obrovské štěstí. Na rozdíl od jiných já měl reálnou naději na návrat zdraví. Tak jak nemoc náhle přišla, byla i naděje, že časem odejde. A skutečně po roce se mi zdraví vrátilo. Od té doby však vnímám jinak všechny ty, kdo neměli takové štěstí jako já. Ale jsem opět zdravý a tak zapomínám!

Po všem zlém co Jóba postihlo a ještě se osypal ošklivými vředy, mno.. dával bych mu jen pramalou naději na návrat zdraví.

Podobně to zřejmě viděla i Jóbůva žena. Jestliže já málem zapomněl na Jóbůvo zdraví, pak všichni zapomínají vzít vůbec na vědomí Jóbůvu ženu. Její projev je sice krátký, ale jde o informace nedozírného významu. Její role je totiž klíčová ba přímo osudová. Ignorovat ženy je i dnes celkem samozřejmé a nejinak tomu bylo před 2500 lety. Kdybych čtenářům nehodlal přiblížit Autora vůbec bych tyto informace nerozbaloval. Každý je zaslepen Jóbůvým utrpením a s tradiční samozřejmostí by přehlédl, že dosavadním neštěstím byla neméně postižena i Jóbůva žena. Jen její zdraví zůstalo ušetřeno.

Jóbůva žena svého muže miluje a vždy milovala. Uznává jej, ale nikdy nesdílela jeho víru v Hospodina. V ničem si nezádá s dnešními emancipovanými ženami a jejího analytického ducha by jí mohli závidět mnozí učenci. Svému muži ponechala víru v Hospodina a ona se starala o věci pozemské. Při správě rozsáhlého hospodářství se musela pořádně ohánět. Svému muži a dětem by řečmi o Hospodinovi břicho rozhodně nenaplnila. Kdyby vše nechala na Jóbůvi, dávno by již šli žebrotou. Proto se nelze divit, že i všechny jejich děti se staly stejně pragmatické a materialistické jako jejich matka. Viděly přece velmi dobře a na vlastní oči, kdo se o vše zasloužil, jak se podniká a získává majetek.

Slova Jóbůvy ženy mi zní až příliš povědomě a dobře jim rozumím. Ne! To nejsou výčitky! Vdechnu jen trochu života jejímu zoufalství a bezradnosti.

„Odpusť prosím Jóbe, že až nyní nastala příležitost upřímně si promluvit. Dosud jsem si uměla poradit i bez tebe. Musela jsem si poradit! Ty jsi byl plně zaujat jen svou vírou v Hospodina. Tvou víru jsem ti nebrala, ale toho co žena očekává od muže, toho jsem se od tebe nedočkala. Proto přiznávám a prosím o odpuštění, že jsem na tvého Hospodina žárlila. Nikdy jsi nic zlého neudělal, nikdo o tobě nemůže křivě promluvit, nikdo neodešel bez tvé pomoci. Nevycítám a nežárlím, jen nerozumím a nevím proč nás potkalo takové neštěstí a tebe ještě i tak hrozná nemoc. Jsem ti ženou, ale nevím čím je tobě Hospodin, když za všechny dobré skutky jsme se dočkali jen zlého. Jen se na sebe podívej! Přestaň se konečně už vznášet v oblacích a sestup na zem! K čemu ti je ta tvá bezúhonnost? Já ti neumím pomoci. Na co ještě čekáš? Pokud je tvůj Hospodin skutečně spravedlivý, tak mu zkus jednou zlořečit a snad ti dopřeje smrti a tím vysvobození od všeho zlého co tě postihlo.“

Že to takhle nebylo? Mnóó...budiž! Bezpochyby nemáte svou ženu. Ale kdo ji má, ten se zaručeně přít nebude!!

Pozornost si rozhodně zaslouží experiment, jímž žena Jóbůvi doporučuje, kterak si ověřit existenci Hospodina. Má Bohu zlořečit a, rozumně vzato, pokud by pak zemřel, byl by to důkaz Hospodinovy existence.

To už by ale nebyla **bláhovost!** To je pro dnešní dobu charakteristický projev omezenosti lidského rozumu - **pošetilost!**

Prostřednictvím Jóbovy ženy je personifikována ta část lidí, kteří zcela ignorují odvrácenou, neviditelnou scénu a kromě pozemského, materialistického bytí nic jiného neuznávají. Závěry Jóbovy ženy nad pozemskými událostmi jsou logické, nicméně omezené a proto i zavádějící. Na případu Jób se díky této omezenosti může zdát, že i dobré skutky je nutno konat s rozvahou. Rozumně vzato, kdo by d'áblu konal dobro, nemůže čekat nic jiného než že se mu odmění peklem. Díky autorovi máme vědomost o tom co lidé na pozemské scéně nevidí. Nesmíme se nechat svést omezeným pozemským vnímáním. To bychom pak byli za jedno s pokrytci. Ti, aby nemuseli nikomu pomáhat straší ostatní logicky účelovým výkladem Jóba, že „*každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán*“.

Jób také ničemu nerozumí, neboť nemá nejmenší tušení o tom co se odehrálo na odvrácené, nebeské scéně. Nicméně je pevně přesvědčen, že tato scéna existuje a bezmezně věří Hospodínovi. Proto i jeho odpověď je mimořádná. Jób svou ženu nepochybně rovněž miloval, neboť ji neuráží, nenapadá, ale naopak jemně a s citem jí domlouvá.

....taková rozumná a mluvíš jako nějaká bláhová žena!

Varuje svou ženu aby nespolehala jen na to co vidí.

Než pokročíme dál, neuškodí krátké ohlédnutí a rekapitulace. Jóbova kniha či přesněji její autor naprosto jedinečným způsobem zprostředkovává lidem poznání, kterého bychom s ohledem na své pozemské postavení nemohli nikdy dosáhnout. K přenosu informací zvolil jak pozoruhodnou formu tak i naprosto mimořádný případ. Bezpochyby proto, že nám chce přiblížit pochopení smyslu našeho pozemského života.

Po Jóbově ženě je to již druhá bytost, kterou každý s naprostou samozřejmostí ignoruje s odůvodněním, že autor přece není znám.

Jak že autor není znám?!

Vždyť s naprostou jistotou můžeme říci, kdo autorem není a ani být nemůže! Autorem nemůže být nikdo z dolní, pozemské scény. Musel to být jedině někdo z odvrácené, nebeské scény. Ten, kdo dokázal informace o nebeských událostech nepozorovaně a nám prozatím záhadným způsobem vynést na pozemskou scénu a postaral se o konečnou formu v podobě Jóbovy knihy. Srdce musí každému radostí poskočit při pomyšlení, že na „druhé straně“ máme důvěrného spojence. Někdo z odvrácené, nebeské scény se nám nejméně 2.500 let snaží být nápomocen. Je na každém jednom samotném, zda bude ještě déle tuto pomoc ignorovat.

Zatím nevíme, proč Jób a jeho žena mohly postihnout tak strašné věci, ale zato s naprostou jistotou víme jedno. Že Jóbovi se dařilo neobvykle dobře jenom proto, že Hospodín mu poskytoval mimořádnou ochranu. Co je ale ještě důležitější, že takové ochrany nebyl hoden, což nakonec Hospodín vždy uznal a dal Satanovi za pravdu.

Něčemu takovému lidé na zemi nevěří a podobně jako Jóbova žena jednájí bláhově a pošetile spoléhají na rozum, sílu svých paží, lidi, peníze, majetek, prostě vše pozemské. Jen sotva kdo dokáže s takovou jistotou jako Jób věřit v nebeskou sféru a určující vliv Hospodína.

Lidé na pozemské scéně nemají možnost nahlížet odvrácenou, nebeskou scénu a nemají informace o dění na této scéně. Obráceně je tomu ale zcela naopak. Je to pochopitelné, vždyť právě tam se rozhoduje o všem pozemském. Spoléhám, že pokud něco pochopíte nebudete jako malé děti pokřikovat své rady k lidem na pozemské scéně. Namáhali byste se zbytečně. I když vás zaručeně uslyší, budou se tvářit jako by neslyšeli. Každý z lidí má pádný důvod nevěřit tomu co vidí někdo jiný.

A máme před sebou nejjemnější předivo toho nejpodstatnějšího a proto prosím, raději na chvíli zadržte dech.

Každý vidí, že je zkoušen Jób. Ale spolu s ním nepochybně i jeho žena.

Je to zaručeně zkouška muže a ženy.

No jistě!

Je to zkouška Člověka!!

Však právě proto musela být Jóbovi ponechána jeho žena. Jóbova žena vystupuje v osudové roli Evy, která v ráji rovněž podlehla tomu co viděla.

Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoudcnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl/Gen.3,6/

Eva postrádající rozum podlehla slibům Hada a ve své bláhovosti rovněž tomu co bylo lákavé pro oči. Na rozdíl od Adama Jób všem pokoušením odolal a vytrval ve víře v Hospodína. To proto v očích Hospodínových tak vysoko stojí Jób.

Hodláte-li dosavadní rány, které na Jób dopadly dál nahlížet tradičně jen očima osob stojících na pozemské scéně, budete neochvějně přesvědčeni, že příčinou Jóbova ožebračení bylo zločinné jednání Šebovců a Kaldejců a příčinnou smrti synů a dcer zase nešťastná náhoda v podobě přírodních katastrof. Díky autorovi ale víme, že to vše byly jen projevy jediné příčiny, že Hospodín postupně omezoval Jóbovu ochranu. A dávno, dávno by již byl Jóbovi konec, kdyby mu stále ještě

nechránil život!

Hned v úvodu Jóbova příběhu se tak podává, že bez rozluštění událostí ze samého počátku stvoření Člověka se nedobereme řešení ani v Jóbově případu. Ve většině lidí to vyvolá přirozeně bouřlivý odpor. Přivykli tradici a klíče od království nebeského raději hledají v důvěrně známém prostředí, ve světlech ramp, ačkoliv velmi dobře vědí, že Člověk chybil zcela jinde, že na pozemskou scénu byl pouze vyhnán. Takže máte na vybranou.

Můžete dál, věrni tradici otců, předstírat že opravdu hledáte. Mnozí, díky vybranému vzdělání, to mohou činit s vysokou kvalifikovaností a přesvědčivostí. A nebo se starým policejním psem vyrazíte hledat do temnot dávné minulosti. Pak ale v zájmu vlastní bezpečnosti znovu doporučuji nedávat na sobě nic znát. Zachovejte chladnou hlavu a spolehněte na vnímavost svého srdce. Není až takový problém dál s ostatními mrtvé hrát. Vše beze spěchu a v klidu dobře zvažte. Za Jóbem přicházejí jeho tři přátelé, a stojí za to sledovat, čím jej potěší v jeho utrpení.

O všem tom zlém, co Jób potkalo, se doslechli jeho tři přátelé a přišli každý ze svého místa: Elífaz Témanský, Bildad Súchský a Sófár Naamatský. Dohodli se spolu, že mu půjdou projevít soustrast a potěšit ho. Rozhlíželi se po něm už zdaleka, ale nemohli ho poznat. Propukli v hlasitý pláč, roztrhli své řízy a rozhazovali nad hlavou k nebi prach. Seděli potom spolu s ním na zemi po sedm dní a nocí a slova k němu žádný nepromluvil, neboť viděli, že jeho bolest je nesmírná./Jb.2,11-13/

Elífaz, Bildad a Sófár žili daleko od Jóba a rovněž sami sobě byli vzdálení. Přesto si byli velmi blízcí. Spojovala je víra v Hospodina. Jób se hned po prvních tragických událostech zcela stáhl do ústraní a jeho přátelé dlouho nevěděli co zlého jej potkalo. Když se o tom doslechli, rozhodli se, že jej společně navštíví. Vyšli se na cestu, aby na vlastní oči viděli kterak to vlastně s Jóbem je, neboť informace se různily a některé si i protirečily.

Jak se blížili k Jóbovu domu nenalézali nic co k němu vždy patřilo. Nikde živá duše, ani dobytek. Neblahé tušení sílilo při pohledu na zpustlou zahradu a zchátralé obydlí. A vskutku, našli jen zoufalou Jóbovu ženu a bytost znetvořenou k nepoznání ošklivými vředy sedící v popelu. Oněměli hrůzou. Něco tak strašného je zcela zaskočilo. Po sedm dní a nocí nebyli schopni pronést jediné slovo. Sedm dní a sedm nocí jen mlčeli, protože něco takového nejen že nikdy neviděli, ale nedokázali si ani představit. I když je Jóbova žena ujistila, že ta mlčící, v popelu sedící lidská troska je její muž, nemohli uvěřit. Tváří v tvář něčemu tak otřesnému nedokázali ze sebe vymáčkout nic, čím hodlali Jóba potěšit. Až osmého dne musel prolomit mlčení sám Jób.

Pak otevřel Jób ústa a zlořečil svému dni. Jób mluvil takto: „Ať zanikne den, kdy jsem se narodil, noc kdy bylo řečeno: »Je počat muž.« Ať se onen den stane temnotou, shůry Bůh ať po něm nepátrá, svítání ať se nad ním nezaskví. Temnota a šerá smrt ať jsou jeho zastánci, ať se na něj snese temné mračno, zatmění dne ať na něj náhle padne. A tu noc, tu mrákota ať vezme, ať se netěší, že je mezi dny roku, do počtu měsíců ať se nedostane. Ta noc ať je neplodná, žádné plesání ať do ní nepronikne. /Jb. 3, 1-7/

Teprve hlas dal přátelům naprostou jistotu, že je to Jób. Byl ale jiný než jak jej znali. Ten tam je světec šířící víru v Hospodina. Horlivý a nadšený, sršící bonmoty, mající na vše odpověď a vysvětlení. Patří nenávratně jeho apoštolské lekce jimiž fascinoval posluchače, takže mnozí v skrytu i záviděli. Je to ruina, lidská troska, zoufající člověk.

Přátelům to rozum vůbec nechce brát, jak se světci jako Jób, mohly tak strašné věci stát!?

I v zoufalství je Jóbův projev pozoruhodný a stojí za to seznámit se s celým jeho obsahem. Pro sledovaný cíl zaměřím pozornost na závěr úvodní řeči.

Proč dopřává Bůh bédnému světlo, život těm, kdo mají v duši hořkost, kdo toužebně čekají na smrt - a ona nejde, ač ji vyhledávají víc než skryté poklady, těm, kdo radostí by jásali a veselili se, že našli hrob? A proč muži, kterému je cesta skryta, ji Bůh zatarasil? Místo abych pojedl, jen vzdychám, nářek ze mne tryská jako voda; čeho jsem se tolik strachoval, to mně postihlo, dolehlo na mě to, čeho jsem se lekal. Nepoznal jsem klidu ani míru ani odpočinutí - a přišla bouře.“/Jb 3, 20-26/

Jób přiznává co díky autorovi víme od samého počátku. Že ani v čase, kdy jedni mu záviděli a druzí jej obdivovali nepoznal klid ani mír ani odpočinutí. Žil v neustálém napětí a strachu a to co jej postihlo, toho se vždy strachoval! Ano, lekal se jako člověk, který nemá čisté svědomí. Znovu se tak potvrzuje prvotní podezření, že byl sužován těžkou neurózou, ale její příčina je zatím stále záhadou. Doporučuji podržet v dobré paměti, že strach a svědomí spolu těsně souvisí.

Po sedmidenním mlčení trvajícím věčnost se konečně osmělil a promluvil první z přátel.

Sotva si lze představit co vše se každému z nich za tu dobu muselo prohnat hlavou. Tváří v tvář Jóbovu utrpení se zaručeně neubránili zpytování vlastního svědomí. Ale odpověď na otázku, „**proč se dobrým lidem dějí zlé věci**“, tu nenalezli.

*Na to navázal Elífaz Témanský slovy: „Neponeseš těžce, zkusí-li to někdo s tebou mluvit? Kdo se však dokáže zdržet domluvy? Hle, tys napomínal mnohé, ruce ochablé jsi posiloval, tvé domluvy pozvedaly klopýtajícího, podlomená kolena jsi utvrzoval. Ted' došlo na tebe a těžce to neseš, sotva tě to zasáhlo, hned naplněn jsi hrůzou. Nedůvěřuješ už ve svou bohabojnost? Nedává ti naději tvůj bezúhonný život? Jen se rozpomeň, kdo z nevinných kdy zahynul? Kde upadli přímí do záhuby? Pokud jsem já **VIDĚL**, jen ti, kdo se obírají ničemnostmi, ti, kdo rozsívají trápení, je také sklídí. Hynou Božím dechem, když zavane jeho hněv, je s ním konec. Lev řve, kňučí malý lvíček, lvícatům jsou zuby vyraženy. Bez úlovku hyne lev a lví mlád'ata se rozběhnou./Jb.4, 1-11/*

Elífaz potvrzuje svou omezenost, neboť **vědění** opírá o to co **viděl**. Nemá nejmenší tušení o událostech na odvrácené nebeské scéně. Všechny projevy Jóbových přátel budou determinovány touto nevědomostí. Podobným handicapem je postižen každý od narození slepý. Ale na rozdíl od slepců si ostatní lidé dodnes svou slepou nevědomost zásadně nepřipouští.

Takový je rozdíl mezi vědomou a nevědomou slepotou

Budeme přihlížet zápasu mezi Jóbem a jeho přáteli. Abychom měli šanci něco pochopit je třeba vyjasnit si podstatu sváru. Elífaz připomíná, že Jób ještě nedávno spolu s přáteli ...**napomínal mnohé, ruce ochablých posiloval, domluvami pozvedal klopýtajícího, podlomená kolena utvrzoval**... Pro Jóba se však situace radikálně změnila. Z role světce, utěšitele a mecenáše se dostal do pozice trpícího a potřebného. Jób zakouší co dříve pouze **viděl**. Jeho přátelé mu budou poskytovat tradiční útěchu, kterou i on sám v dobách bezstarostnosti a hojnosti poskytoval postiženým.

Máme před sebou **PRVOTNÍ** dilema.

Je to rozpor **vědění** a **poznání**.

Ano cítíte to stejně dobře. Jedině na počátku v zahradě Edenu u stromu **poznání** dobrého a zlého lze nalézt. V pravý čas se tam vrátíme, abychom zachytili stopu vedoucí k rozřešení.

I když se spor mezi Jóbem a jeho přáteli bude stupňovat až k zuřivé nesmiřitelnosti rozhodně to neznamená, že by **vědění** bylo protikladem **poznání**.

Jde o rub a líc téže mince.

O **jev**, který vnímáme a **podstatu**, která je skryta a nezbyvá než hledat. Přitom jev a podstatu zpravidla nelze současně zachytit.

Mně samotnému trvalo více jak rok, než jsem se dokázal „chytit“. Po prvním přečtení Jóba rozhodně nikdo nepochopí souvislosti, natož aby poznal to co je skryto. Ale hned napoprvé každý zjistí, že na rozdíl od Jóba řeči přátel vyvolaly Hospodinův planoucí hněv. Přitom jejich řeči se zdají být veskrze rozumné a není snadné zjistit proč dopadli tak zle nedobře v očích Hospodinových.

Čtenáři Bible je ale dopřána výhoda odstupu. Můžeme nahlížet Jóbův příběh v širokém spektru od událostí Genesis až po příběh Ježíšův zachycený ve čtyřech svědectvích Nového zákona. Co ale rozhodně nezapomeneme, využít zkušenosti svého vlastního života. Každý si může hned následující slova Elífazova promítnout sám na sebe. Stačí si představit jak byste sami na místě kruté trpícího Jóba vnímali následující slova Elífazova.

*„**Věru, blaze člověku, jehož Bůh trestá; kázeň Všemocného neodmítej. On působí bolest, ale též obváže rány, co rozdrtí, vyléčí svou rukou. Z šesti soužení tě vysvobodí, v sedmi nezasáhne tě nic zlého, vykoupí tě ze smrti v čas hladu a za války z moci meče, pře bičem jazyka budeš ukryt, nebudeš se bát, až přijde zhouba, vysměješ se zhoubě, hladomoru; a neboj se zemské zvěře, vždyť budeš mít smlouvu s kamením na poli a polní zvěř bude žít pokojně s tebou, shledáš, že je pokoj ve tvém stanu, dohlédneš-li na svůj příbytek, neshledáš hříchu, shledáš, že tvé potomstvo je četné, tvoji potomci že jsou jak bylina země, do hrobu sestoupíš ve zralosti, jako se svází požaté obilí ve svůj čas. Hle, toto jsme vyzpytovali, tak je tomu. Poslechni a sám to **POZNÁŠ**“/Jb.5, 17-27/***

Ruku na srdce, každý si nepochybně vzpomene na nějaký svůj prohřešek. Ale nevím jaké blaho by kdo zažíval, kdyby byl tak těžce postižen jako Jób. Přitom na rozdíl od nás, barbarů, Jób byl světec a neustále bude trvat na tom, že na sebe nic neví. Je-li trestán a přitom vůbec neví za co, pak Elífazova slova nemnouhou potěšit, ale naopak jen rozjitří. Navrch všeho přítel jej poučuje co oni tři vymysleli. Kárá jej, že pokud blaho neprožívá, měl by se nad sebou vážně zamyslet a uznat, že jeho utrpení je závidění hodným blahem.

Jób nemůže uvěřit svým uším. Co se mu to snaží namluvit? Co by měl ještě **poznat**?! Jen on nejlépe ví co prožívá. Takové řeči jsou pro Jóba prach a popel.

Znovu podotýkám, že vybírám jen fragmenty z projevů Jóba a jeho přátel, ale stojí za to

přečíst celé dílo abyste mohli ocenit vysokou noblesnost. Přitom jde o nelítostnou řež, v níž ani jedna strana tu druhou nešetří. Na první pohled to vypadá na nerovný zápas.

Tři proti jednomu!

Sledujte, jak Jób zvládne tvrdé podání Elífazovo.

Kdo své milosrdenství bližnímu odepírá, ten opouští bázeň Všemocného. Mí bratři jsou věrolomní, nestálí jak potok, jak koryta potoků, která se vytrácejí, jsou kalné od ledu, když sníh nad nimi taje, v čas léta se vypařují, jeho žárem mizejí ze svého místa, jen stružkami jejich tok se vine, plynou v pustotu a zanikají. Vyhlížely je karavany z Témy, s nadějí k nim hleděly výpravy ze Šeby, za své doufání však museli se stydět, přišli k nim a zklamali se. I vy jste teď, jako byste nebyli, při tom děsném pohledu vás jala bázeň. Rekl jsem snad: »Dejte mi« či: »Plaťte za mne vlastním zbožím« nebo: »Zachraňte mne z rukou protivníků« či snad: »Vykupte mne z rukou ukrutníků«? Poučte mě a já zmlknu, vysvětlete mi, v čem jsem chybil. Přímá slova mohou zjitřit ránu, a co sledujete, že mi stále domlouváte? Chcete mě snad kárat za má slova? Cožpak mluví do větru ten, kdo si zoufá? Věru, metáte los o sirotka, svého druhu jste ochotni prodat. Buďte tak laskavi a obraťte se ke mně, což bych vám mohl do očí lhat? Zadržte, ať nespáchá se podlost, zadržte, je tady ještě moje spravedlnost! Což může být na mém jazyku nějaká podlost? Nepozná mé patro to, co vede do neštěstí?/Jb.6, 14-30/

Nikdo mne nepřesvědčí, že Jób nebyl světec. Být na jeho místě barbar jako já obratem by řekl Elífazovi:

„Příteli jsi blb, ale neber si to osobně!“

Tím by ale bezpochyby vše skončilo a ničeho bychom se nedopátrali. Díky Jóbově ušlechtilosti se nám však dostává příležitost přiblížit se poznání jaké účinky má SLOVO. Je to kouzelná alchymie. Jób může svá slova adresovat jen jednomu z přátel, ale vyvolává reakci u všech naslouchajících. Jób odpovídal Elífazovi, ale podrážděně reaguje Bildad

Na to navázal Bildad Šúchský slovy: Chceš takhle rozprávět ještě dlouho? Slova tvých úst jsou jako prudký vítr. Což Bůh křiví právo, Všemocný snad překrucuje spravedlnost? Jestliže tví synové se proti němu prohřešili, vydal je v moc jejich nevěrnosti. Budeš-li však za úsvitu hledat Boha a o milost prosit Všemocného, budeš-li ryzí a přímý, jistě bude nad tebou bdít a obnoví tvůj příbytek pro tvou spravedlnost. Pakli toho, cos měl prve, bylo málo, převelice vzroste, co budeš mít potom. /Jb.8,1-7/

Bildad stejně jako Elífaz neví vůbec nic o událostech na nebeské scéně a přesto jeho odpověď nepostrádá sebejistotu. Že by přátelé věděli jak pomoci očividně trpícímu Jóbovi, to ani omylem! Ale obhajovat Hospodina, přestože se o to vůbec neprosil, to je pro většinu lidí dodnes naprostá samozřejmost. Mimořádnou pozornost si proto zaslouží Bildadova slova o prameni z něhož čerpají suverénní prezíravost. Neboť svou nadřazenost nad pokleslým Jóbem zakládají přátelé na **věděni**. Tím se samozřejmě vnucuje i otázka zda **věděni** není nadřazeno **poznání**.

Jen se zeptej předešlého pokolení, a co vyzkoumali jejich otcové, buď hotov slyšet. Jsme tu jenom od včerejška, nic jsme nepoznali, naše dny jsou na zemi jen stínem. Oni tě však poučí, řeknou ti všechno a ze svého srdce pronesou řeč./Jb.8 8-10/

Bildad hrdě přiznává, že sice nic **nepoznali** pro krátkost svého pozemského života, ale jejich předci vše **vyzkoumali** a na to spoléhají.

Věděni není nadřazeno poznání. To věděním zpítí přátelé sami sebe balamutí. Já jen znovu připomenou, že **věděni** a **poznání** se k sobě má jako rub a líc téže mince.

Jób se střetává s minulostí, se zvyklostmi, dědictvím po předcích. Tak jako dnes i před 2.500 lety platilo, že žádný člověk nezačíná s poznáváním světa z ničeho, ale navazuje na to co vyzkoumali jeho předci aby se případně sám připojil k pokračovatelům tradice. Lidský život je příliš krátký na to aby jedinec sám bez spolupráce s ostatními dospěl k významným objevům. Od dob Jóbových lidstvo významně pokročilo a Pythagorova věta, Ohmův či Archimedův zákon jsou ověřeny praxí a nikdo o nich nepochybuje. Neustále se prohlubuje závislost jednotlivce na zkušenostech ostatních. To platí pro materiální stránku života.

Život má však i stránku duchovní a ta již není lidem tak dostupná a transparentní jako svět materiální. Člověk si nemůže experimentálně ověřit co vyzkoumal. Proto se v tak hojné míře vytváří nejrůznější ideje a dogmata, která však postrádají přesvědčivost fyzikálních zákonů. Stačí vzpomenout, jak Jób zavrhl rozumný návrh své ženy, která si experimentem ověřit Hospodinovu existenci.

Jestliže fyzikální zákony mají všeobecnou a nepochybnou platnost, pak u dogmat pro oblast

duchovní je míra spolehlivosti dána jen jejich stářím a množstvím věřících.

Nic víc.

Jób se střetává s **tradici otců**. Je sám proti třem a vyjde z tohoto střetnutí se štítem. O 500 let později se střetne s **tradici otců** Ježíš. Bude sám proti židovskému národu a skončí na „štítě“. Přitom ve své podstatě to bude ta samá **tradice otců** jako za časů Jóbových. Musela však projít tak progresivním vývojem, že v době Ježíšově již měla moc rušit Boží přikázání. Proti Ježíšovi nebudou stát jednotlivci, natož bývalí přátelé. Narazí na neosobní orgány a instituce, které dodnes **tradice otců** rozvíjí a chrání.

Církev a stát.

Jde o tak mimořádný fenomén, že krátké zastavení neuškodí.

Při zkoumání tradice otců se pokusíme přiblížit k podstatě bez toho, abychom řešili, která je lepší či horší. Nositeli tradice mohou být jednotlivci, skupiny, národy i lidstvo jako celek. Stranou našeho zájmu ponecháme tradice rodinné, umělecké i tisícileté tradice výroby hedvábí či porcelánu. Pozornost soustředíme na tradice mající přímý vztah k životu člověka, jeho vzniku a smyslu pozemského bytí. Zejména se zaměříme na to, jak se to má s dobrem a zlem a právě nad případem Jóbovým se opět pokusím přiblížit rozřešení jedné z nejvýznamnějších otázek.

Proč se dobrým lidem dějí zlé věci?!

Pro každého je mimořádně důležité vědět co je dobré a co zlé. Problém je však v tom, že dobro pro jednoho není totéž pro jiného. Navíc zkušenost jednotlivce je nejen zcela individuální, ale i nepřenosná. Zkušenost je přenosná pouze ve formě vědění.

Zobecněním individuální zkušenosti se postupem času vytváří dogma. Dogma bývá zpravidla výsledkem dlouhodobého úsilí mnoha generací. Je zbavováno vad a pečlivě ciselováno. Tradice je lidmi chráněna, pěstěna a uctívána. Každá tradice je ve své podstatě strom s kořeny sahajícími mnohdy do nehlubší minulosti. Strom z něhož jsou sklízeny plody v živé přítomnosti.

K nejstarším, nejkošatějším a nejuctívanějším dnes patří stromy kulturní a náboženské tradice. O jakosti plodů, které nesou se nepochybuje, jde o **dogma**.

S představou stromu lidské tradice se nám vnucuje srovnání se stromem **poznání** dobrého a zlého, kterému ke konci stvoření dal Hospodin vyrůst uprostřed zahrady Edenu spolu se stromem života. První co snad ani nelze přehlédnout, že Hospodinův strom v zahradě ráje byl strom **POZNÁNÍ** dobrého a zlého. Lidmi pěstěné stromy v tomto světě, jsou stromy **VĚDĚNÍ** dobrého a zlého.

V dobré paměti je třeba podržet, že jde o dva světy. Ze světa kde stojí strom **poznání** dobrého a zlého byli prapředci společní všem lidem, hned na konci stvoření vyhnáni. O tomto světě víme žalostně málo, doslova nic, stejně jako Jób a jeho přátelé nevědí nic o událostech na nebeské scéně. Pro přiblížení se pochopení Jóbovu příběhu byl použit příklad s otočným jevištěm, kdy po odehrání pozemské scény se jeviště otočilo o 180° abychom jako čtenáři mohli sledovat události na nebeské scéně, která byla odvrácená a neviditelná. Neviditelná je trvale pro všechny účinkující stojící na pozemské scéně.

Strom poznání není v protikladu stromu vědění. Jde o rub a líc jedné mince, jedné podstaty, stojí jen na odvrácených stranách. Pro mnohé je to veskrze směšné a proto nebudu dané téma více rozvádět, protože kdo chce, může v úvahách pokračovat sám. Ale jedno přece jen připomenu. Je to dávno překonaná, dnes neméně směšná, představa našich předků, kdy Zemi zobrazovali jako desku. Dnes nikdo nepochybuje o tom, že Země je kulatá. Není na místě předkům se smát, je třeba pochopit, že jejich obraz světa v podobě desky nebyl představou **realistickou**, ale **funkční**.

Rub desky je doména života ve fyzické formě a líc desky naopak života formy duchovní.

Čtenáři Bible dobře vědí, že v zahradě ráje se Člověku a jeho ženě po požití plodů ze stromu **poznání** dobrého a zlého otevřely oči a první co poznali, že jsou nazí. Že se jim však otevřely i další smysly, sluch a hmat, to postřehl jen sotva kdo.

Vypátrat, jak se to má v našich, pozemských podmínkách s požíváním plodů ze stromů **vědění** dobrého a zlého nebude o nic snazší. Musíme být neméně vnímaví a znovu naléhavě varuji. Velmi, velmi opatrní! V zahradě Edenu se Člověk a jeho žena nesměli stromu **poznání** dobrého a zlého ani dotknout aby nepropadli smrti. Zde na zemi, pokud vás život neomrzela, se nesmíte ani slovem otřít o některé lidmi vyšlechtěné stromy **vědění** dobrého a zlého. Dnes možná, ale před 500 lety sotva byste unikli smrti. Ale ani dnes zaručeně neuniknete zlořečení, prokletí a vyobcování. Přitom lidmi pěstěné stromy **vědění** dobrého a zlého nejsou o nic méně lákavé. Vždyť od mládí každý člověk dychtí aby dosáhl co nehlubšího a nejlepšího vědění, studiem na těch nejvyšších školách.

Studium se ale člověk vyhýbá nutnosti vlastní zkušenosti a stává se tak závislý na zkušenosti ostatních. Čím více vědomostí získá člověk vzděláním aniž by měl vlastní zkušenost, tím více se cítí být nadán k tomu soudit ostatní, podobně jako přátelé soudí trpícího Jóba, aniž by cokoli z jeho utrpení zakusili.

Právě proto mladí a nejvzdělanější toho tolik nažvaní o svobodě.

Nic nového pod sluncem. To mi potvrdila i vlastní policejní zkušenost. Když nám nedávno z policejní budovy utekl špatně střežený pachatel, nemilosrdnými soudci se stali ti, kterým nikdy nikdo neutekl, protože nikdy nikoho nechytli. A nejuživější byla média a politici, kterým stále něco utíká a ani policie to už nedohoní.

Před 2500 lety se střetl s tradicí otců Jób, byl sám proti třem a vyšel se štítem. O 500 let později se střetl s tradicí otců Ježíš. Byl sám proti celému židovskému národu a skončil na „štítě“. Jakoupak naději dnes, 2000 let po Ježíšovi, dáváte sami sobě, když každý nově narozený je *od mládí* pečlivě živen tisíciletými dogmaty ze zahrady lidského *vědění* dobrého a zlého?

Máte vůbec šanci?
 Či snad spíše.
 Hodláte vůbec otevřít oči a něco pochopit?
 Oh yes Mr. Orwell.
 We are the dead.³
 Jste mrtví!

Z výrazu tváře soudím, že vás zřejmě do solaru kopnul kůň.

A tak dřív než zase popadnete dech abyste mne mohli proklít a zatratit podívejte se na strom *vědění*, který si vyšlechtili Židé.

Současné primární židovské dogma, kultivované generacemi jejich otců po 2000 let má pro Židy absolutní platnost. Je to premisa, že Ježíš Božím synem *nebyl!* Židé příchod mesiáše stále ještě čekají.

Židovský strom je v zahradě lidského vědění ten nejstarší a nehouževnatější. To strom křesťanské tradice má stáří pouhých 2000 let. Ve srovnání se židovským, který se pyšní nejhlubšími kořeny ten křesťanský se honosí nejbohatší korunou. Na rozdíl od Židů základem křesťanských dogmat je premisa, že Ježíš Božím synem *byl!*

Jak Židé tak křesťané jsou sami se sebou navýsost spokojeni. Každý se chová jako by jen s nimi mohl být Hospodin. Křesťané se navíc cítí být povoláni k persekuci Židů za to, že nechali Ježíše ukřižovat. Zdá se, že Hospodinova volba nebude nikterak lehká.

Všichni však šeredně podcenili Hospodina, protože právě díky Jóbovi dojdeme k poznání, že si nemáme co vyčítat. Natož druhé soudit!

Pokud někdo nabyl dojmu, že už vlastně ani nejde o Jób, vůbec se nemýlí. Ono totiž nejde jenom o Jób. Jak jsem předeslal, jde o universální klíč k pochopení Bible. Jóbova kniha je jen jednou ze 66 knih Bible, je fragmentem obrovské mozaiky. Jób je však neuralgickým bodem, těžištěm celé Bible. Pokud nevyužijete dějinného odstupu a nebudete zkoumat Jób v souvislostech událostí předcházejících i následujících budete hledět jen na Jób a jeho utrpení.

Budete pořád jen hledět, ale stále nic neuvídíte.

Forma knihy Jób nemá v Bibli obdoby. V této knize nehovoří autor, ale nechává hovořit postavy vlastními ústy a čtenáři tak zprostředkovává nezkreslený, *autentický* záznam jejich projevu. Je to nesmírně důležité, neboť vedle Jóba, jeho ženy a tří přátel promlouvají další 3 pro nás velmi významné postavy. Satan, Elihú a nakonec i Hospodin.

Ze znalosti policejní praxe nedoporučuji jakkoliv pátrat po totožnosti autora knihy Jób. Neboť musíte pochopit, že stejně jako měl autor možnost pohybovat se mezi lidmi na pozemské scéně, účastnil se i vrcholných společenských událostí na scéně nebeské. A bezpochyby měl i volný přístup k samotnému Hospodinovi.

Lidé zřejmě vůbec netuší, že 2500 let je jim k dispozici zpráva božského *agenta – rezidenta*. Zpráva o tom co slyšely jeho uši a viděly jeho oči a rovněž co slyšeli a viděli jemu podřízení služebníci. Svá vlastní slova používá jen v nezbytně nutné míře aby zajistil úplnost a srozumitelnost podávané informace.

Práce s agenty je tou nejvyšší policejní alchymii a nebudu před nepovolanými tuto oblast policejní praxe rozebírat. Za zmínku však stojí, že úspěch při získání agenta a jeho použití v prostředí kam policie nemá přístup či hodlá vstoupit připravena ve vhodný čas, záleží především na detektivovi. Jeho zkušenosti, znalosti lidí, invenci a především morálních vlastnostech.

Zde však máme naprosto unikátní případ, kdy mimořádně vysoce postavená bytost z božské

³ George Orwell „1984“ str.144 vydalo Naše vojsko, Praha 1991

scény se sama odhodlala provádět konspirativní zpravodajskou činnost ve prospěch lidí. Pro tuto mimořádně nebezpečnou aktivitu se rozhodla sama s vědomím všech rizik nutně s tím spojených bez vyhlídky na jakoukoliv odměnu. A navíc! S vědomím zcela mizivé naděje, že kdy vůbec bude tato snaha lidmi pochopena natož doceněna!!

Pátrání po totožnosti božského agenta-rezidenta by vedlo nejen k jeho diskreditaci, ale i přímému existenčnímu ohrožení. Totožnost agenta by vám byla beztak absolutně k ničemu. Protože jediné, výlučně a pouze na vás záleží, zda poskytnuté informace porozumíte a jak s ní naložíte.

A vůbec to na mě nezkoušejte! Protože když mezi detektivem a agentem vznikne nezištné osobní pouto je otázkou života a smrti aby totožnost konspirativního spojence zůstala navždy utajena.

Nyní se oprávněně mohou smát ti co už všechno vědí, ale nic podobného nezažili.

Je to otázka cti.

Jistě, loajalita nade vše.

Kromě cti!

Vím, že pro mnohé to bude jen těžko stravitelné sousto. Ale ruku na srdce, stejně nestravitelným je od počátku můj barbarský původ a rovněž opovážlivá drzost ignorovat tradice otců. Alespoň nemusím nikoho přesvědčovat o tom, že jsem barbar. Ale následující Jóbův projev, kdy vzpomíná na období své zašlé slávy by měla každého přesvědčit, že to nebyl jen filantrop, ale světec.

Kéž by mi bylo jako za předešlých měsíců, jako za dnů, kdy mě Bůh střežil, kdy jeho kahan mi nad hlavou zářil a já jsem temnotou šel v jeho světle, jako se mi vedlo za dnů mé svěřesti, kdy můj stan byl místem důvěrného rozhovoru s Bohem, kdy ještě Všemocný byl při mně a kolem mne moje čeled', kdy se mé nohy koupaly ve smetaně a skála mi vylévala potoky oleje. Když jsem procházel branou vzhůru k městu, abych na náměstí zaujal své místo, mladíci, jak mne viděli, ztichli, kmeti povstávali a zůstávali stát, velmoži se vystříhali řečí, kladli si na ústa ruku, hlas vévodů tichl, jazyk jim přilnul k patru. Čí ucho o mně slyšelo, ten mi blahořečil a oko, které mě vidělo, svědčilo pro mě, že jsem utištěného zachránil, když volal o pomoc, i sirotka, který neměl, kdo by mu pomohl. Žehnáni hynoucího se snášelo na mne a srdce vdovy jsem pohnul k plesání. Oblékal jsem spravedlnost, to byl můj oděv; jak říza a turban bylo mi právo. Slepému jsem byl okem a kulhavému nohou, ubožákům jsem byl otcem, spor neznámých jsem rozsuzoval, bidákovi jsem však zvyrázel tesáky, ze zubů mu vyrval kořist. Říkal jsem: »Zahynu se svým hnízdem a rozmnožím své dny jako Fénix. Můj kořen se rozloží při vodách, na mém větroví bude nocovat rosa. Moje sláva se mi bude obnovovat a můj luk mé ruce bude stále pružný.« Poslouchali mě a na mě čekávali, umlkali při mé radě; po mém slovu už nic neměnili, má řeč na ně kanula jak rosa. Čekávali na mě jako na dešť, otvírali ústa jak po jarním dešti. Usmíval jsem se na ně, když ztráceli víru, a oni neodmítali světlo mé tváře. Když jsem volil cestu k nim, seděl jsem v čele, bydlel jsem jako král mezi houfy, jako ten, kdo těší truchlivé. /Jb.29,1-25/

Časový odstup je sice značný, ale podoba s událostmi nedávné minulosti, kdy padaly kultury osobnosti, ne, to se nedá přehlédnout. Dnešní lidé se chovali podobně jako Jóbovi přátelé. Padl kult Jóbovy osobnosti. Je konec jeho moci, nikdo jej již nemusí poslouchat. Není třeba jej respektovat, uctívat, dávat si před ním pozor na ústa. Všichni se k němu obrátili zády, jsou svobodní, z Jóba již nemusí mít nikdo strach! Ze té paralele nevěříte? Stačí pozorně číst následující Jóbova slova.

Mé bratry ode mne vzdálil, moji známí se mi odcizili, moji příbuzní mě opustili, kdo se ke mně znali, zapomněli na mě. Hosté mého domu i mé služky mě pokládají za cizího, v jejich očích jsem cizozemec. Když zavolám na otroka, neodpoví, svými ústy se ho musím doprošovat. Můj dech se oškliví i mé ženě, vlastním dětem páchnu. I padouši se mě štítí, když chci povstat, spílají mi, všichni moji důvěrní přátelé si mě hnusí, ti, které jsem miloval, se ke mně obracejí zády. Jsem vyzáblý, kost a kůže, vyvázl jsem jenom s kůží kolem zubů. Smilujte se, smilujte se nade mnou, přátelé moji, neboť se mne dotkla ruka Boží. Proč mě pronásledujete jako Bůh a nemůžete se nasytit mého masa?/Jb. 19, 13-22/

Jób poznává krutou pravdu, že lidé respektují pouze toho, z koho mají strach!!

Nepochybně každý bude dotčen, protože něco takového se jej netýká. A tím se obnažuje celá pravdu. Vedle lidí z nichž máte strach jsou ještě ti co jsou vám lhostejní. A aby byl skutečný důvod k oprávněnému pobouření vzpomenu slova nejen Čechům známého dobrého vojáka Švejka. Ten definoval zcela pregnantně co je v lidském životě nejdůležitější.

Dík životní zkušenosti svého autora tento mimořádně dobrý barbar objevil, že v životě je nejdůležitější **vědět**, na koho se včas vysrat a před kým se včas posrat.

Souhlasím, je to naprosto skandální a otřesné!

Jsme zajedno a spolu s vámi si myji ruce. Slušný a vzdělaný člověk o ničem takovém nikdy

nemluví! A pokud přece jen musí, používá eufemistické klišé a hovoří o výběru „strategického partnera“. Ne, nejste mi lhostejní, proto se raději budu od Švejka distancovat.

Jób přestal být pro své přátele vhodný „strategický partner“. Stejně Ježíšovi učedníci zcela lidsky přirozeně věděli, jak si počínat při výběru „strategického partnera“. V pravý čas udělali přesně to co by udělal každý rozumný člověk. Distancovali se stejně jako před chvílí já od Švejka. Ježíš nepředvedl vůbec nic z čeho by mohli mít Židé strach. Naopak. Lidé měli strach své sympatie k němu projevit.

Ne bezdůvodně Ježíš říkal, *...neznáte mne ani mého Otce*. Protože kdyby Židé skutečně věděli o koho jde, bez jediného zaváhání by se všichni do jednoho hned po.....!

Promiňte, já vím a mlčím.

Ale zaručeně si rozumíme!

Ani po 2000 letech nemáme co Židům vyčítat, protože o důležitých věcech po jejich vzoru jsme si přivykli rovněž referendum rozhodovat.

Na rozdíl od Židů bytosti nebeské scény to věděly naprosto přesně. Na slovo Ježíše poslechly a díky této poslušnosti mohl lidi uvádět v úžas tím, že utišil bouři, zázračně uzdravoval, otvíral oči slepým, křísil mrtvé, vše co nám dodnes nechce rozum brát. Bytosti nebeské scény neměly odvahu Ježíše neposlechnout. Nebyl to však obyčejný strach. Byla to úcta, které se těšil jen proto, že znali jeho Otce!

Dnešní křesťané se v mnohém neliší od Židů před 2000 lety. Hospodina také ctí jen ústy. Je totiž Dobrý a proto z něj nelze mít strach. To prostě nelze! Ani před 2000 lety se Židé nebáli Hospodina, ale báli se své vlastní nevědomosti. Chytré obvinili Ježíše, že zázraky činí díky spojenectví s Belzebubem, ze kterého je strach. A rozumně vzato, dali tak Hospodinovi možnost aby se ukázal! Mohl Ježíše zachránit, pokud skutečně byl jeho Otcem. A protože se tak nestalo, je to dostatečně přesvědčivý důkaz, že Ježíš Božím synem nebyl.

Je to ta nejbláhovější a nejpošetilejší úvaha jaké je člověk vůbec schopen. Stejně pošetilá byla i rada Jóbovy ženy, když doporučila svému trpčícímu muži *„zlořeč Bohu a zemři.“*

Tlačí mne čas a nemohu hlouběji rozebírat souvislosti, protože můj cíl je vzdálenější. Ale zvládne to každý, kdo v sobě nalezne jen trochu odvahy otevřít oči a podívat se na věci vlastníma očima. Přestože Jób ani jeho přátelé nenaleznou odpověď na otázku *„proč se dobrým lidem dějí zlé věci“* stojí za to pečlivě zkoumat jednotlivá vystoupení zúčastněných postav ve všech souvislostech, protože i tak se lze přiblížit pochopení sebe sama a smyslu života.

Jób je očividně zoufalý a nepřekvapí jeho výčitky na adresu Hospodina.

Život mne omrzel, dám ted' volný průchod svému lkaní, budu mluvit v hořkosti své duše. Řeknu Bohu: Za svévolníka mne nepokládej, dej mi vědět, proč vedeš spor se mnou. K čemu je ti dobré, že mne týráš? Zprotivil se ti výtvar tvých rukou, že dáváš zářit záměrům svévolníků? Cožpak máš tělesné oči, což se díváš stejně jako člověk? Jsou tvoje dny jako dny člověka, léta tvá jako dny muže, že vyhledáváš můj přečin a že pátráš po mém hříchu? Vždyť víš, že svévolník nejsem, a že nikdo nevysvobodí z tvé ruky. Tvé ruce mě ztvárnily a udělaly se vším všudy, a ted' najednou mne hubíš. Prosím, upamatuj se, že jsi mě učinil jako hlínu a že mne obracíš v prach./Jb.10 1-9/

Ale ve svém srdci ukryls toto – bylo to tvým úmyslem, to vím –: že proti mně budeš ve střehu, jestliže zhřeším, že nenecháš bez trestu můj přečin. Běda mně, kdybych byl svévolně jednal! Ač jsem spravedlivý, hlavu nepozvedám, hanbou přesyten vidím své pokoření. Kdybych se pozvedal, jak lev bys mě honil, svoji divuplnou moc bys opět na mně zjevil. Stavěl bys proti mně nové svědky, stupňoval své roztrpčení na mě, vystřídaly by se u mne celé voje. Proč jsi mne vyvedl z matčina lůna! Kéž bych byl zhytnul a žádné oko mě nespatrilo./Jb. 10 13-18/

Jóbuův beznadějný zdravotní stav je dostatečnou zárukou upřímnosti jeho slov, že zaručeně nic nepředstírá. Hospodin jeho slova slyší, stejně vyslechne i řeči přátel a promluví až v závěru. Pro nás je zajímavé sledovat, že Jób výčítkami adresovanými Hospodinovi vyvolává podrážděné reakce u svých přátel.

Na to navázal Sófar Naamatský slovy:

„Má takové množství slov zůstat bez odpovědi? Má mluvkva být v právu? Mohou lidé k tomu, co povídáš, mlčet? Máš ty se dál vysmívat a nikdo tě neusadí? Říkáš: »Co jsem zastával, je ryzí, jsem před tebou čistý.« Jen kdyby Bůh promluvil a otevřel rty proti tobě, prozradil by ti taje moudrosti: dvojnásobný trest k záchraně vede. Věz, že Bůh chce zapomenout na tvé nepravosti./Jb. 11,1-6/

A přítel začne krmit Jóbovi uši frázemi ze stromu vědění dobrého a zlého, který byl vyšlechtěn díky tradici otců.

Dokážeš vystihnout Boha či obsáhnout dokonalost Všemocného, jež nebesa převyšuje? Co

chceš dělat? Hlubší je než podsvětí. Co o tom víš? Její míra je delší než země, širší nežli moře. Chce-li změnit, uzavřít, svolat, kdo ho odvrátí? Ano, on zná falešníky, vidí ničemnosti – a srozuměn není. Může tupec dostat rozum? Narodí se hříbě divokého osla jako člověk?

Jestliže teď napraviš své srdce a vztáhneš své ruce k Bohu, jestliže dáš ruce pryč od ničemností, nepřipustíš, aby ve tvém stanu přebývala podlost, tehdy pozdvihneš tvář bez poskvrny, budeš jako odlitý z bronzu, nepocítíš bázně, zapomeníš na trápení, bude ve tvých vzpomínkách jako voda, která uplynula. Nadejde ti věk jasnější než poledne, chmury obrátí se v jítro. Doufej, naděje ti kyne, pohled, budeš uléhat v bezpečí. Budeš odpočívat a nikdo tě nevydělá, získat tebe budou si přát mnozí, kdežto svévolníkům vypoví zrak, ztratí útočiště, jejich nadějí je: vydechnout duši. //Jb.11 7-20/

Jób si musel vyslechnout řeči o mdlém lidském rozumu. Svém rozumu! To aby začal pochybovat sám o sobě. Po útoku na jeho sebevědomí mu jsou podsouvány špatnosti, kterých se nedopustil s doporučením, aby se jich oprostil. Jeho mysl má zahájit sebe rozkladný proces. Je to mimořádně rafinovaná a záluďná psychologická masáž po které by se měl dostat do závislosti na „přátelích“. Ještě donedávna to byly církve, ale dnes tuto obzvlášť zavržením hodnou, zato však nesmírně oblíbenou a účinnou praxi mistrovsky realizuje většina sdělovacích prostředků. Především TV se daří být lidským masám nenahraditelným „přítelem“. Jestliže z nikoho, pak z TV má dnes každý oprávněný strach.

Jóba však přátelé špatně odhadli.

Jób na to odpověděl:

„Vy jste vskutku ten pravý lid, s vámi vymře moudrost! Ale já mám také rozum jako vy, nejsem zpozdilejší než vy; kdopak tohle neví? Jsem k posměchu i vlastnímu příteli, jemuž Bůh odpoví, když volá; v posměchu je spravedlivý, bezúhonný. Bezstarostný smýšlí o zániku pohrdavě, sám stojí pevně, když nohy jiných vrávorají. Stany zhoubců zůstávají nerušené, v bezpečí jsou ti, kdo popouzejí Boha, i ten, kdo chce mít Boha ve své moci. //Jb.12 1-6/

Ač vědom si blízkosti smrti Jób nerezignuje a odmítá tradiční fráze. Ignoruje tradici otců, odmítá jejich autoritu a dovolává se toho, že bez pomoci přátel se sám dokáže obhájit před Hospodinem. Jeho umíněná tvrdohlavost vyvolává u přátel oprávněný **vztek**. Dodnes je to neodpuštělný hřích, obcházet či dokonce ignorovat tradiční autority. Odmítá se pokořit před lidmi, je ochoten projevit pokoru jen před Hospodinem.

Jób odmítá vzít na vědomí, že je na druhé straně barikády! Že všichni se od něj odvrátili a nikdo z něj nemá strach.

A to je jeho největší chyba.

Jób nechce mít strach!!

Nechce se pokořit před tradicí otců prezentovanou třemi přáteli. Být to o 2000 let později dávno by už skončil v ohni na hranici.

Pokoření není totéž co **pokora**.

Jóba lze právem označit za praotce kacířů.

V pochopení rozdílu mezi pokorou a pokořením tkví poznání proč, na rozdíl od přátel, Jób nalezne u Hospodina milost.

Přestože mám naspěch, musím se zastavit u slov jak člověk **smýšlí**.

Bezstarostný smýšlí o zániku pohrdavě, sám stojí pevně, když nohy jiných vrávorají.

Jde o slova nedozírného významu. Jako první se nabízí pochopení, co to Zdraví vlastně je. Každý chce být zdravý, navzájem si přejeme štěstí a zdraví, pije se na zdraví. Čím však pro lidi Zdraví je, to nám povětšinou uniká. Jób byl zdravý a zakouší těžkou nemoc. Člověk si neváží toho co má, musí o to přijít aby poznal co vlastně měl.

Zdravý člověk je bezstarostný.

Zdraví je bezstarostnost!

Zdravý člověk smýšlí jak o smrti, tak o nemoci pohrdavě. A obecně platí, že stejně pohrdavě smýšlí sytý o hladovém, bohatý o chudém, zaměstnaný o nezaměstnaném. A můžete pokračovat sami - silný o slabém, intelektuál o barbarovi..... Že to zrovna u vás neplatí? Okusili jste nemoc, hlad, chudobu či nezaměstnanost? Zřejmě vám to starost nedělá nebo jsme si lhostejní.

Když jeden z předních mužů chtěl získat podíl na věčném životě, Ježíš mu řekl, aby prodal vše co má a rozdal to chudým, že tak získá poklad v nebi a může jej následovat. Muž se velice zarmoutil, neboť byl velmi bohatý. Ze své bezstarostnosti nechtěl nic investovat.

Můžete sledovat jak se roztržka mezi Jóbem a přáteli stupňuje a druhá Jóbova odpověď Elífazovi, zodpoví i naši nevyslovenou otázku. Jak by se na jejich místě zachoval sám Jób.

Jób na to odpověděl:

Slyšel jsem už mnoho podobného, těšíte mě všichni jen trápením. Kdybych skončil to mluvení do větru? Co tě rozjítřuje, že tak odpovídáš? Také bych mohl mluvit jako vy, kdybyste vy byli na mém místě, ohánět se proti vám slovy, potřásat nad vámi hlavou. Já bych vám však svými ústy dodával odvahu, svými ústy bych šetrně projevil soustrast. Promluví-li, nezůstanu ušetřen bolesti, když od toho upustím, co ztratím? /Jb.16, 1-6/

Jób rovněž klade přátelům proklatě nepříjemné otázky. Některé z nich stojí zato přečíst alespoň dvakrát, neboť dodnes na ně lidé nenalézají uspokojivou odpověď. S tím souvisí i všeobecná morální bída a všemožně zastíraná krize víry. Po pohromách minulého století, jakými byly I. a II. Světová válka, přicházeli lidé do kostelů aby zase slyšeli jen tradiční fráze a nikdo jim nedokázal dát uspokojivou odpověď na otázky:

„Kde byl Bůh, když jsme trpěli?“

„Jaký je vlastně Bůh!“

A když došlo na hrůzy holocaustu, byli teologové s filozofy nadobro v koncích.

Proto je Jób stále živý i aktuální. Ostatně můžete si sami dát odpověď na některou z následujících Jóbových otázek.

Jób na to odpověděl

„Poslouchejte dobře mou řeč, potěšíte mě tím. Strpte, abych též promluvil; až domluví, posmívejte se. Týká se mé lkaní jen člověka? Což nemám důvod být netrpělivý? Obratě se ke mně, užasnete; dejte si na ústa ruku; Když se rozpomínám, jsem naplněn hrůzou, mého těla se zmocňuje zděšení. Proč naživu zůstávají svévolníci? Dožijí se vysokého věku, rozmohou se, kupí statky, své potomstvo mají pevně kolem sebe, své potomky mají před očima, v jejich domech je pokoj beze strachu, Boží hůl na ně nedopadá. Jejich býk nebývá připouštěn nadarmo, jejich kráva se otelí a nezmetá. Vypouštějí jako stádo své nezvedence a jejich děti skotačí. Hulákají při bubínku a citaře a radují se za zvuků flétny. Tráví své dny v pohodě a do podsvětí sestupují v mžiku. Bohu říkají: »Jdi pryč od nás, nechceme o tvých cestách vědět. Kdo je Všemocný, že mu máme sloužit, co nám prospěje obracet se na něj?« /Jb. 21 1-15/

Jób o voze a přátelé o koze. Ani na jedno **proč?** nedokáží a proto ani nehodlají odpovědět. Ale zato dál budou Jóbovi tvrdošijně krmit uši tradičními frázemi. Ani Jób nesleví nic ze svého přesvědčení, že mu bude dopřáno obhájit se před samotným Hospodinem a díky své spravedlnosti že obstojí. Nikam nevedoucí konfliktní dialog končí za stavu, kdy obě strany jsou samy se sebou spokojeny.

Nemohu do detailu rozebírat všechno co pronesl Jób a jeho přátelé, nehledě na to, že jedna ani druhá strana nenalezne rozřešení otázky, proč Jóba potkaly tak strašné věci. Chtěl bych však ve čtenáři probudit touhu vzít do ruky Bibli a vychutnat si své vlastní myšlenky, které zaručeně přijdou a měly by každého jak překvapit, tak potěšit.

Nyní však musím čtenáře upozornit na jeden obzvlášť důležitý fenomén. Je sice všem dobře znám, ale vůbec není doceněn. Pokud chcete Jóbovi porozumět, a nejen jemu, ale i mnohému v Bibli, musíte mít neustále na zřeteli co připomíná i sám Jób.

Zda nezkouší ucho slova jako patro ochutnává pokrm? /Jb.12 11/

Čtenář vidí co řekl Elífaz, ale neví jak tato slova „chutnají“ Jóbovu sluchu. V Jóbově odpovědi pak vidíme jak reagovala Jóbova mysl. Vzhledem k zoufalému zdravotnímu stavu lze předpokládat, že Jób byl mimořádně vnímavý na každé slovo. Proto je autentický záznam nezúčastněnému čtenáři jen těžko srozumitelný. Slova se čtenáře osobně nedotýkají.

Proto jen na zkoušku co například Elífaz řekl Jóbovi :

Poslouchej mně, co ti sdělím. Budu ti vyprávět, co jsem uzřel, co hlásali moudří, co jim netajili jejich otcové, ti, jimž jediným bydlá dána země, takže cizák mezi nimi neprocházal: Svěvolník se úzkostlivě chvěje po všechny dny, hrůzovládci počet jeho let je ukryt. Jeho uši slyší zvuk strašlivých zvěstí, čas pokoje na něj přijde zhoubce. Nevěří že by se z temnot vrátil - je vyhlídnut pro meč. Poplašeně bloudí, že není chléb, ví, že je mu připraven den temnot.

Soužení a úzkost ho přepadají, dotírají na něho jako král k útoku připravený, neboť vztáhl ruku proti Bohu, počínal si vyzývavě proti všemocnému, rozběhl se proti němu se skloněnou ští, pod hustým krunýřem svých štítů. Svoji tvář zahalil tukem, ztučněl na slabinách. Usadil se ve zničených městech, v neobyvatelných domech, hrozcím zřícením. Nezůstane bohatý a jeho statek neobstojí a jeho majetek neobstojí, jeho majetek se na zemi nerozmůže. Nevyjde z temnot, jeho výhonek sežehne plamen; sám zajde dechem svých úst. Ač nevěří v šalebnost, bude jí zaveden, výměnou sklídí zase jen faleš. Než vyprší jeho den, plné odměny se dočká, jeho ratolest se nebude

zelenat, bude jako vinná réva, když shazuje nedozrálé hrozny, nebo jak oliva shazující květy. Spolek rouhačů zůstane neplodný, oheň zhltná stany úplatkářů; plodí trápení a rodí ničemnosti, jejich lůno připravuje lest./Jb.15, 17-35/

A jak asi tato slova „chutnala“ Jóbovu uchu

Soužení a úzkost tě přepadají, dotírají na tebe jako král k útoku připravený, neboť jsi vztáhl ruku proti Bohu, počínal sis vyzývavě proti všemocnému, rozběhl se proti němu se skloněnou šíjí, pod hustým krunýřem svých štítů. Svoji tvář jsi zahalil tukem, ztučněl jsi ve slabinách. Usadil ses ve zničených městech v neobývaném domě hrozícím zničením, však ty dobře víš! Nezůstaneš bohatý a tvůj statek neobstojí, tvůj majetek se na zemi nerozmůže. Nevyjdeš z temnot, tvé syny sežehnul plamen a sám zajdeš dechem svých úst. Věřil jsi v šalebnost a ona tě zničila, co jsi zasel, to jsi sklídl. Než vyprší tvůj den, plně odměny se dočkáš, tvá ratolest se nebude zelenat, budeš jako vinná réva, která shazuje nedozrálé hrozny, nebo jako oliva shazující květy. Tvé troufalé řeči zaniknou, nenajdou oblibu, stráví je oheň, kacírství okrádá lidi o bezstarostnost.

A stejně naopak, jak asi uchu jednoho každého z přátel „chutnala“ třeba následující slova Jóbova?

Avšak nyní se mi vysmívají ti, kteří jsou mladší než já, jejichž otců jsem si vážil tak málo, že jsem je nestavěl ani ke svým ovčáckým psům./Jb.30,1/

Otce a matku bere každý za základ své vlastní existence. Proto na zmínky o rodičích zcela přirozeně reagujeme mimořádně citlivě. Jób si toho byl nepochybně dobře vědom. Svým přátelům nezůstával nic dlužen a ve správnou chvíli uměl kopnout jako kůň.

Proto je tak nesmírně cenný **autentický** záznam každého projevu, který pořídí boží agent. My si ještě dokážeme představit jak asi reagovala lidská mysl, ale každé vyslovené slovo zachytí i Hospodin. A tam jsme v koncích. Bez pomoci agenta bychom jen sotva zjistili proč přátelé vyvolali Hospodinův hněv a čím si Jób nakonec vysloužil milost.

Ale to zdaleka není vše co bychom si měli v souvislosti s lidskou myslí uvědomit. Na první pohled se to nezdá, ale 500 let po Jóbovi považoval Ježíš za mimořádně důležité zabývat se neobvykle široce lidskou myslí a účinky slova na lidskou mysl. Bylo to zejména v podobenství o rozsévači.

Toho dne vyšel Ježíš z domu a posadil se u moře. Shromáždil se k němu tak veliký zástup, že musel vstoupit na loď; posadil se v ní a celý zástup stál na břehu. I mluvil k nim mnoho v podobenstvích:

„Vyšel rozsévač rozsívat. Když rozsíval, padla některá zrna podél cesty, a přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla doset země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože neměla kořen, uschla. Jiná zas padla mezi trní; trní vzrostlo a udusilo je. A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet. Kdo má uši, slyš!“/Mt 13 1-9/

Po prvním přečtení nebude nikomu zřejmá souvislost s Jóbem. Do doby, než jsem se přiblížil pochopení Jóba, rovněž jsem se domníval, že Ježíšovi dostatečně rozumím. Ale pochopení lidské mysli vyžaduje daleko hlubší soustředění. Jde o odhalení těch nejzákladnějších a nejjemnějších souvislostí. Právě proto se Ježíš tak důkladně zabýval **slovem** a jeho účinky jak na lidskou mysl, tak na bytosti nebeské scény.

Považoval za nutné lidem ozřejmit co člověka **znesvěcuje**. Že jíst neomytými rukama **neznesvěcuje**. Co vejde do člověka ústy to přijde do břicha a skončí na hnoji. To může člověka leda **znečistit!** V době Ježíšově se informace do mysli lidského jedince dostávaly především uchem, jako - **slovo**-. Dnes je tomu poněkud jinak, neboť hlavní branou je ve stále větší míře oko. Ale to nic nemění na tom, že tak jako před 2000 lety i dnes člověka **znesvěcuje** co vyjde z úst!

Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky./Mt 15 19/

Pochopit podstatu dělalo učedníkům problémy a Ježíš se snažil seč mohl, aby jim přiblížil pochopení.

Učedníci k němu přistoupili a řekli: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On jim odpověděl: „Protože vám je dáno znáti tajemství království nebeského, jim však není dáno. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, že hledíce nevidí a slyšíc neslyší ani nechápou. A plní se na nich proroctví

Izaiášovo:

*„Budete stále poslouchat, a nepochopíte,
ustavičně budete hledět, a nevidíte.
Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu,
Ušima nedoslýchají a oči zavřeli,
Takže nevidí očima a ušima neuslyší,
Srdcem nepochopí a neobrábí se-
A já je neuzdravím.“*

*Blažené vaše oči, že vidí, i vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví
toužili vidět, na co vy hledíte, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte, ale neslyšeli./Mt 13 10-17/*

Ve chvíli, kdy se *-slovo-* dostane do mysli lidského jedince je podobno semeni zasetému do země. A nezáleží ani tak na semeni, jako na půdě do níž padne, co vzejde, či zda vůbec vzejde!

Nyní je příležitost vyjasnit si Ježíšovu odpověď muži, který jej žádal o strpení, že nejdříve pochová zesnulého otce a pak jej bude následovat. Ježíšova odpověď „*Nech mrtvé, at' pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.*“/L 9 60/ vůbec nemá obecnou platnost. Naopak byla určena výhradně tomuto konkrétnímu muži.

Pouze a jen jemu Ježíš říká: „ pro slova o království božím je mysl tvých blízkých zcela mrtvou půdou. Ale tvá mysl je pro slova o království božím úrodná zem, která vydá mnohonásobný užitek.“

Stejně tak já, když jsem před chvílí vzpomněl slavnou novelu George Orwella „1984“ a někoho nepochybně urazil slovy „*jsste mrtví*“ vůbec jsem nezpochybňoval mimořádnou života schopnost mnohých na poli mnoha sportovních disciplín. Nepochybují ani o života schopnosti a plodnosti lidské mysli v širokém spektru lidské činnosti od vědy přes kulturu po obchod.

Ale pro slova o království božím, pro tato slova se stala lidská mysl zcela mrtvou a neplodnou zemí! Nová dogmata stavíme na tradičních omylech a tak se progresivně vzdalujeme skutečné podstatě života.

Taková slova mysl pozorných čtenářů bezpochyby „rozjítí“ a u mnohých jsem si to i pořádně „podělal“. Však kdo ví? Možná že právě v takto obdělané a pohnojené mysli se něco z Ježíšových slov ujme.

Vy tedy slyšte výklad podobenství o rozséváči. Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce; to je ten, u koho se zaseto poděl cesty. U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; ale nezakořenilo v něm a je nestálý; když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá. U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody. U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou./Mt 13 18-23/

Musel to být nepochybně čert, kdo mi nad následujícími slovy Jóbů vnuknul myšlenku přenést celý Jóbův případ do dnešní doby. Ověřme si tak nejen jeho života schopnost a aktuálnost, ale především jej využijeme k introspekci.

Hle, to všechno spatřilo mé oko, mé ucho to vyslechlo, rozumím tomu. Co víte vy, to vím také, nejsem zpozdilejší než vy. Ano, budu mluvit se Všemocným, obhájit se chci před Bohem. Ale vy jste šířitelé klamu, lékaři k ničemu, vy všichni.. Kéž byste konečně zmlkli, bylo by to od vás moudré./Jb. 13,1-5/

Začátek Jóbůva příběhu ze současnosti by byl zcela shodný s příběhem historickým, včetně obou scén nebeských a to až do chvíle příchodu tří přátel. Za 2500 let však prošla lidská společnost převratnými změnami a proto by dnes jen jeden z přátel byl kněz, Jóbův blízký je víře v Hospodina. Dnešní bohatý filantrop Jób by byl světoznámou osobností a za přítele by měl nejednoho věhlasného lékaře. Stejně tak řada publicistů důvěrně informujících veřejnost o jeho dobročinnosti by rozhodně nechyběla v širokém zástupu přátel. Zcela v duchu jak naznačuje historický Jób by byl

přítel č. 1 – kněz, teolog-filosof - Jób není zpozdilejší a ví co on

přítel č. 2 - publicista, nejlépe TV zpravodaj - šířitel klamu

přítel č. 3 - věhlasný specialista - lékař k ničemu

V současnosti by TV, rozhlas, Internet v ten samý den celou světovou veřejnost dopodrobna informovali o všem tragickém co Jóbů postihlo. Děti by zahynuly nejspíše při havárii soukromého letadla. A o všechnen majetek by mohl Jóbů díky jeho důvěřivosti připravit prohaný makléř. A Jóbůva záhadná nemoc? To by pro veřejnost lačnicí po stále nových informacích byla opravdová „malina“.

Je zcela nemyslitelné, aby ve XXI. století od hlavy k patě vředy osypaný Jób usedl do popela a škrábal se střepem. Co prvního by Jóbova žena dozajista učinila, že by bez prodlení povolala věhlasné lékaře. Nakonec, všichni to známe. Krev, moč, biochemie, bakteriologie a lékařské konzilium by určilo příčinu nemoci a efektivní způsob léčby. Jób by se s přítelem lékařem rozhodně nepřel. Mlčky by čekal na stanovení diagnózy a zahájení léčby. Přítel z TV zpravodajství by veřejnost denně zasvěceně informoval o vývoji zdravotního stavu a boji lékařů za návrat Jóbova zdraví. Dokud by byla naděje na záchranu Jóbova života, mlčel by i kněz - přítel teolog.

Zcela nechtěně se tak stáváme svědky toho, že za 2500 let se lidem podařilo v tichosti a sobě naprosto nepozorovaně odstranit Hospodina ze svého života, či přesněji odstavit jej na vedlejší kolej. Neboť hlavní kolej je připravena pro příjezd vlaku Naděje, kterým snad již konečně přijede obecně uctívaný panovník, osvícený *Rozum XXI.*, znám též jako *Rozum Spasitel*. Všichni spoléhají, že dodá klíče k řešení hroživě se množících existenčních problémů lidstva

Před 2500 lety Jób s neslychanou drzostí obviňoval Hospodina z odpovědnosti za vše zlé co jej potkalo. Nebýt toho, že z prozatím nám nepochopitelných důvodů jej Hospodin vzal na milost, o 2000 let později by se ve víře kovaní, „*profesionálové*“ postarali, aby kosti tohoto arcikacíře vyhledali, vykopali a ku větší slávě Boží spálili na hranici. Díky jim dnes už nikdo nemá zapotřebí Hospodina z něčeho obviňovat. Věřící jsou způsobně poslušní, dodržují tradici, modlí se a nikdo se neptá, „kde je Hospodin?“ Když na to přijde, všichni volají, „kde je farář?“ „Kde je doktor?“ Spoléháme na lidi a sami na sebe.

Co? Že nejste mrtví!

Nic takového jsem přece neřekl.

A nesnažte se mi namluvit, že jsem vše jaksi postavil na hlavu.

Ne, já rozhodně ne!

Na hlavu je to už dávno, dávno postavené. Stačí jen otevřít oči!

Před 2500 lety Jób zoufale a ze všech sil hledal Hospodina.

A našel!

Dnešní Jób by nic nehledal. Hledala by policie prohnaného makléře, vědci a inženýři technickou závadu, chybnou pilotáž a lékaři? Ti zase viry a mikroby!

“*We are the dead.*“

Jste mrtví!

Nemám z toho pražádnou radost. Dávno již nesmýšlím o ničem pohrdavě a už vůbec nehodlám někoho soudit. Starý policejní pes přivykl, že je společensky přezíranou bytostí a jsem smířen s tím, že stejné opovržení čeká vše co napíšu, v lepším případě snad jen skepse. Vždyť stále častěji lze slyšet, že vše je jen marnost nad marnost. Že Zem už beztak nelze zachránit, vždyť kdo ví, zda zítra ještě budeme žít?

Já však přes nepřízeň mnohých se pokusím přesvědčit, že vzdor nejhrůznějším prognózám nic není ztraceno! A ani sebe děsivější zjevení vůbec není definitivní!

Když jsem se přiblížil pochopení Jóba získal jsem potřebnou jistotu. Dnes dobře vím, že nepíšu jen tak zbůhdarma do větru. Pomohla mi právě diskutovaná Jóbova slova.

Bezstarostný smýšlí o zániku pohrdavě, sám stojí pevně, když nohy jiných vrávorají.

Nad těmito slovy jsem pochopil pro koho to vlastně musím psát. Píšu pro vrávorající, padající a padlé. Dnes již beze studu přiznávám, že já sám vrávorám a mnohdy i padám, ano, padám únavou. Ale nezávidím těm co stojí pevně, neboť pohrdavě smýšlí dík svému opojení. Jsou opojeni sami sebou, opíjí se vlastní výjimečností a nadřazeností.

Osm let jsem usiloval o pochopení Bible, ale ani chvíli mi nebylo dovoleno stát v závěťtí života. Jen proto mohu dnes vynášet ze svého života staré i nové a přitom dobře vím, že jsem pouze správce pokladu jenž mi nepatří.

Když jsem v závěru „Mlčení“ končil úvahou nad Ježíšovými slovy „*O posledním soudu*“/Mat.25,31-46/, srdce mi sevřela úzkost. Pochopil jsem, že již před 2000 lety Ježíš vyslovil vážné varování, jak to bude vypadat při posledním soudu, pokud lidstvo bude dál setrvávat ve svém pomýlení.

Že při posledním soudu budou lidé rozděleni na *spravedlivé* a *prokleté*, to by nemělo překvapit, každému se dostane podle zásluh. Ale alarmující je, že všichni se budou divit! Divit se

nebudou jen prokletí. Spolu s prokletými se naprosto stejně budou divit i spravedliví! Na základě toho je odůvodněný závěr, že již před 2000 lety lidé neměli ani potuchy o čem pozemský život vůbec je, co je jeho smyslem.

Protože kdo se diví, usvědčuje sám sebe, že vlastně naprosto nic nechápe!

Podle Ježíšových slov je zřejmé, že spravedliví budou překvapeni mile a prokletí naopak velmi, velmi nemile. Mezi prokletými s velkým rozčarováním skončí většina těch, kteří sklízí u lidí obdiv pro svou výjimečnost a společenskou úspěšnost a namnoze jim je záviděno jejich sebevědomí.

Největší jsou první, nejmenší poslední.

Nejsilnější vládnou, nejslabší otročí.

Hvězdy září, poslední se stydí.

První budou poslední a poslední budou první.

Ano. Již před 2000 lety to vše bylo postaveno na hlavu.

Proto bylo mým přáním porozumět a pochopit, kde se jen mohla vloudit chyba, která se časem rozvinula v osudové pomýlení.

Pokud by se podařilo objevit podstatu tohoto fatálního omylu byla by zde stále jistá naděje.

A ta mi blikla právě nad následujícími slovy Jóba.

Jób na to odpověděl:

„Také dnes zní moje lkání vzpurně, vzdychám pod rukou, která mě tíží. Kéž bych věděl, kde ho najdu. Vydal bych se k jeho sídlu, předložil bych mu svou při a plno důkazů by podala má ústa. Chtěl bych vědět, jakými slovy by odpověděl, porozumět tomu co řekne. Ukáže svou velkou moc, až povede spor se mnou? Nikoli, jistě by mi dopřál sluchu. Jako přímý bych se před ním obhajoval, navždy unikl bych svému soudci. Půjdu-li vpřed, není nikde, jestliže zpět, též ho nepostřehnu, jestliže něco učiní vlevo, neužřím ho, skryje-li se vpravo, neuvidím to. /Jb.23, 1-9/

Právě o tato Jóbova slova se opírá má jistota, že smůla provázející lidské hledání smyslu života, je ve skutečnosti neselhávající antagonistickou zákonitostí. Když bylo hledáno vpředu, je to vzadu, když dole, bylo to nahoře, čím více se snažíme, tím hůře dopadáme. Jako by vše bylo právě naopak než se domníváme.

Připadá mi, že stejně marně bych svému vlastnímu obrazu v zrcadle vyprávěl, že pravá ruka je ta druhá, kterou by můj obraz zcela právem považoval za levou ruku. Vždyť jak byste chtěli svému vlastnímu obrazu vysvětlit, že ruka kterou držíte pero a píšete je sice pravá, ale v realitě zrcadla váš vlastní obraz píše levou rukou. Do podobné situace se dostanete, když při vyvolávání fotografií nedopatřením založíte negativ obráceně. A protože dobře víme, že Hospodin stvořil Člověka aby mu byl obrazem, vůbec bych tento zrcadlový paradox nepodceňoval.

V samotném Jóbovi rozřešení nenalezneme, je třeba hledat i jinde. Zejména na počátku, v Genesis. Znamená to vrátit se na samý začátek a projít důvěrně známou cestu s otevřenýma očima. Pokud dovolíte, povede vás starý policejní pes. Záleží jen na vás, zda se přidáte.

II.

Přestože se hodláme vypravit na samý počátek, až do Genesis, nesmíme ztratit kontakt s Jóbem. Chcete-li totiž skutečně něco objevit musíte mít *otevřené oči*. Není v mé moci donutit někoho aby oči otevřel, ale vidím naprosto jasně, že pokud by před 2500 lety do rozpravy Jóba a jeho přátel nevstoupil Elíhú, syn Berakeela Búzského, všichni by setrvali na svých tradičních omylech a ani Jób by nikdy oči neotevřel a neuzřel Hospodina. A tak, když dokázal Elíhú otevřít oči Jóbovi, proč by nyní nemohl stejně posloužit i nám. Jen jej musíme pochopit!

Tu přestali oni tři muži Jóbovi odpovídat, protože byl ve vlastních očích spravedlivý. Zato vzplanul hněvem Elíhú, syn Berakeela Búzského z čeledi Rámovy; jeho hněv vzplanul proti Jóbovi, protože se pokládal za spravedlivějšího než Bůh. Jeho hněv vzplanul i proti jeho třem přátelům, protože nenašli správnou odpověď a Jóba prohlašovali za svévolníka. Elíhú se slovy k Jóbovi vyčkával, protože ostatní byli věkem starší než on. Elíhú však viděl, že v ústech oněch tří mužů není vhodná odpověď, proto vzplanul hněvem./Jb. 32 1-5/

Elíhú se zjevuje na pozemské scéně zcela nenadále, jako blesk z čistého nebe. Je pro nás v mnohém záhadnější jak sám Hospodin. Vždyť neméně záhadné, ba přímo šokující bylo jeho zjevení pro samotného Jóba a jeho tři přátele. Všichni ztratili nadobro řeč a nikdo nebyl schopen reagovat byť jediným slovem. Naši pozornosti by nemělo uniknout jak a kým byl Elíhú stvořen. Ale především a to nejdůležitější, dovídáme se jakou roli má Elíhú sehrát.

Má být Jóbovými ústy před Bohem.

Lze to snadno přehlédnout a proto Elíhú několikrát opakuje, že má sloužit jako prostředník-tlumočník mezi Jóbem a Hospodinem. Kdo tomuto porozumí, rázem porozumí i mnohému jinému.

Ty, Jóbe, slyš dobře mou řeč, všem mým slovům dopřej sluchu. Pohled, otvírám ústa, pod mým patrem promlouvá můj jazyk. Má řeč tryská z upřímného srdce, mé rty mluví o poznání vytříbeném. Boží duch mě učinil, dech Všemocného mne oživil. Můžeš-li, odpovídej, předlož mi svou při, postav se! Hle, já budu tvými ústy před Bohem, i já jsem jen kus hlíny. Hle, nemusí tě přepadat strach ze mne, ani moje naléhání tížit. Rekl jsi to přede mnou a já jsem tvá slova slyšel: »Ryzí jsem, prost přestoupení, jsem bez úhony, bez nepravosti. Hle, Bůh proti mně záminky hledá, pokládá mě za nepřítele, sevřel do klády mé nohy a střeží všechny mé stezky.« Hle, odpovídám ti: Zde nejsi v právu, neboť Bůh je větší než člověk./Jb.33 1-12/

Elíhú opakuje Jóbovi jeho vlastní slova aby jej přesvědčil, že i když jej dosud nikdo neviděl, přesto všechno slyšel. Však také musel Jóba uklidňovat, že není třeba mít strach, ale pochybuji, že se mu to opravdu podařilo.

Elíhú je bytost nebeské scény, která se zcela mimořádně zjevila lidem - bytostem vystupujícím na pozemské scéně. Je to „*Spiritus agens*“, který má mimořádný zájem na tom, aby mu Jób uvěřil.

„Měj se mnou trochu trpělivosti a sdělím ti, že ještě mám o Bohu co říci. Začnu se svým věděním zdaleka a přiznám svému Učiniteli spravedlnost, neboť opravdu má slova nejsou klam; před tebou je člověk dokonalých vědomostí./Jb. 36 2-4/

Každému musí zaručeně vrtat hlavou, kde se jen mohl Elíhú vzít? Tak jako dnes i před 2500 lety to bylo stejné. Pokud má člověk něčemu uvěřit zvažuje především osobnost toho, kdo informaci podává.

Vždyť kupříkladu já sám, když neuvádím své jméno ani hodnost a přitom přiznávám, že jsem policista, ihned zpochybňuji všechny informace, které podávám. Problém však není na mé, ale na vaší straně. Stejně před 2000 lety neměl Ježíš prakticky žádnou šanci Židy přesvědčit o tom, kdo je jeho Otec. Vždyť všichni přece velmi dobře věděli, že je to syn tesaře a znali jeho otce. Tak jak by je mohl přesvědčit o tom, že jeho otec je Hospodin.

Ono, rozumně vzato, Hospodin by měl zvážit, zda jedná dostatečně prozívatelně. Zda by si pro realizaci svých záměrů mezi lidmi neměl raději vybírat někoho z mocných a urozených, aby z něj lidé mohli mít strach. Protože někoho dobrého, natož ještě dobráka od sekery či lopaty, takového prostě lidé nemohou respektovat.

Jak jej mohou brát vážně?

Vždyť z něj vůbec nikdo nemá strach!

Přestože mi jméno Elíhú nic neříká a nevím nic o jeho rodině, majetku, vzdělání, politické příslušnosti, barvě pleti, ano i ta dnes rozhoduje, zda vůbec na jeho slova bude pohlédnuto, doporučuji každému mlčet jako /hrob/Jób a nediskutovat! Elíhú vládne dokonalými vědomostmi a ani

dnes nemluví do větru. Na to vezte jed!

Teprve Elíhú uvede naprosto přesně v čem tkví příčina Jóbova utrpení. Největší radost by mi udělal, kdo by si to nyní sám v Bibli vyhledal. Neboť má cesta ke stejnému cíli bude poněkud delší, je totiž spojena s návratem do Genesis. Jóba rozhodně neopouštím, ale budu hledat souvislosti.

Velké paralely.

Není to poprvé co budu vycházet z Genesis. Více jak před rokem v „Mlčení“ jsem prošel stejnou cestou a nechci se opakovat víc než bude třeba. Současnou cestu zahájím až šestým dnem stvoření, kdy Bůh jednak stvořil Člověka a rovněž stvořil lidi.

I řekl Bůh: „Učinme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazícím se po zemi.“

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.

A Bůh jim požehnal a řekl jim:

„Plodte a množte se a naplňte zemi.

Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“

Bůh také řekl: „Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvířata i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.“ A stalo se tak. Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý./Gen 1,26-31/

Člověk a lidé nejsou totéž!

Lze to velice snadno přehlédnout, obzvláště když se každý naprosto samozřejmě považuje za člověka a že lidé jsme jen v celku. Právě to by mohla být první osudová mylka, proto prosím o trochu pozornosti. Hospodinem stvoření lidé měli panovat nad celou zemí, kdežto Člověk měl být obrazem podle Boží podoby. Bůh nepočítal s tím, že by se měl Člověk množit. Člověk byl jen jeden. Byl sám a měl zůstat sám! Na rozdíl od lidí, stvořených Hospodinem, měl Člověk zcela jinou roli i místo působení.

Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“/Gn.2,15-17/

Člověk měl žít ve zvlášť vymezeném prostoru v zahradě Edenu. A na rozdíl od lidí, neměl nad ničím panovat. Právě naopak, byla mu určena pasivní role, měl být Božím obrazem. Člověk neměl o své vůli cokoli tvořit, zahradu Edenu měl pouze **obdělávat** a **střežit**. Měl jednat podle vůle Hospodina, kdy jediný příkaz zněl: Nejíst ze stromu poznání dobrého a zlého!

Důvod proč Člověk nezůstal sám nalezneme v pochopení **autentického** záznamu Hospodinových slov.

I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“/Gn.2,18/

Zatím nejsme dostatečně disponováni k pochopení hlubšího významu těchto slov, ale k tomu se také dopracujeme. Hospodin svými slovy dává najevo, že jeho vlastní zkušenost se samotou není dobrá. Na druhou stranu se ale také mohl Člověka zeptat, zda by raději nezůstal sám. I dnes jsou přece tací, kterým samota vyhovuje. Hospodin však dobře věděl proč takovou otázku Člověku nepoložil. Věděl totiž přesně jakou odpověď by dostal.

Člověk by řekl:

"Neznám **sám**."

Co to je být **sám** znal jen Hospodin!

Významné však je, že Člověk nebyl Hospodinovi lhostejný.

Dříve než došlo na stvoření ženy, přivedl Hospodin k Člověku všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo aby viděl jak je Člověk nazve. Skutečnost, že Člověk dokázal pojmenovat všechny tvory, které ani sám nestvořil, svědčí o tom, že byl nadán zcela mimořádným **věděním**.

Člověk si mohl mezi zvířata vyhledat pomoc sobě rovnou, ale nenalezl. Proto Hospodin na Člověka uvedl mrákotu až usnul, vzal jedno z jeho žebere a z něho stvořil ženu. Okamžik, kdy

Hospodin přivádí k Člověku ženu můžete opět docenit význam autentického záznamu slov, které pronesl Člověk.

Člověk zvolal:

**„Toto je kost z mých kostí
a tělo z mého těla!**

At' muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest.“

Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se./Gen.2,21-25/

Dozajista to již vidíte sami. Člověk, který dokázal dát jméno vši zvěři a ptactvu stvořenému Hospodinem je najednou se svým dosavadním věděním jaksi v koncích. Hledí na bytost, kterou Hospodin k němu přivádí a ví, že je to kost z jeho kosti. Stejně dobře ví, že je to tělo z jeho těla a ví jak by se měla nazývat.

Ale neví jaké jméno by jí měl dát!!

Člověk dokázal své ženě dát jméno až poté co ochutnal plody ze stromu poznání dobrého a zlého.

Člověk svou ženu pojmenoval Eva (to je Živa), protože se stala matkou všech živých. Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je./Gen.3,20/

Člověk byl skutečně nadán mimořádným věděním. Neboť v okamžiku, kdy dokázal dát své ženě jméno věděl, že nikoliv on, ale Eva se stane matkou všech živých.

Znovu raději připomenu, že zatím se vůbec nezabýváme původem současných lidí. Historie lidí, stvořených Hospodinem, jimž bylo určeno vládnout nad celou zemí byla velmi krátká. Víme jen tolik, že to byli vegetariáni a vzali za své poté co vládu nad celou zemí vzal do svých rukou Člověk-Adam.

Adam je bytost, která udělala tečku za osudem lidí, stvořených Hospodinem, a rozhodl o jejich novém směru vývoje.

Proto Bible věnuje pozornost výhradně osudu Člověka a jeho potomkům a je mimořádně důležité pochopit vše od samého počátku včetně toho, jak byl Člověk stvořen.

I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem./Gn 2, 7/

Nebudu se pouštět do úvah co to mohlo být za proces stvoření. Je třeba pochopit, že tato informace o stvoření Člověka je podávána o tisíce let později Mojžíšovi a jeho lidem s určitým záměrem. Autorovým záměrem bylo, že lidmi má být vzato na vědomí, že stvoření Člověka mělo dvě stádia. V první etapě byl Člověk stvořen a ve druhé etapě byl naplněn dechem života. Vezměte prosím na vědomí sdělení Autora, že v první fázi byla vytvořena **forma** a ve druhé fázi byla naplněna **obsahem**.

Pokud jde o proces stvoření ženy Autor neuvádí podrobnosti. Dovolím si tvrdit, že za osm let jsem trochu porozuměl rukopisu Autora a mám zato, že na rozdíl od Člověka žena nebyla tvořena z neživého základu a nemusel do ní být vdechnut život. Jejím základem byl živý materiál, stejně živý jako dnes vědci používají při klonování zvířat a proto jí nebylo třeba vdechovat život.

Hospodin bezpochyby velmi dobře věděl co činí a byl si vědom všech rizik spojených se stvořením pomoci Člověku rovné. Když tvořil ze žebra Člověka ženu, zcela záměrně jí nevdechnul dech života, to aby si Člověk a jeho žena vzájemně nekonkurovali. Přesto však mezi Člověkem a jeho ženou vzniklo napětí.

Člověk, díky dechu života byl nadán mimořádným věděním, ale z rovnováhy jej vyvádělo, že nedokázal dát ženě jméno.

Člověk byl vzteklý.

Oproti tomu ženu postrádající dech života a tím i mimořádné vědění vyváděla z rovnováhy touha být duchaplná jako Člověk.

Žena byla žárlivá.

Právě zde se nám naskýtá pochopení jedné z úvodních scén Jóbova příběhu, kdy hned v první řeči Elífaz Témanský Jóbovi sděluje obsah svého snu, nebo chcete-li nočního vidění.

Cosi se ke mně přikradlo, mé ucho zachytilo šelest; při přemítání o nočních viděních, když na lidi se snáší mrákota, přepadl mě strach a třásl jsem se, všechny kosti se mi strachem chvěly, když jakýsi duch mě míjel, chlupy se mi zježily po těle. Stanul – ale jeho zjev jsem nerozeznal, jen podoba jakási stanula před mým zrakem a v tichu jsem slyšel hlas: »Což je člověk spravedlivější

než Bůh, čistší muž než jeho Učinitel?« Nemůže-li věřit vlastním služebníkům, shledává-li omylnost i na andělech, tím spíše na těch, kteří přebývají ve hliněných domech a svým základem tkví v prachu; ty rozmáčkne snadněji než mola. Než se setká ráno s večerem, už budou rozdraceni, nežli si to uvědomí, navždy zahynou. Bývá s nimi vytrženo i jejich stanové lano; umírají, ale ne v moudrosti. /Jb.4 12-21/

Časem zjistíte, že je nemyslitelné počítat s hlubším pochopením Bible, pokud skutečně neporozumíte Jóbovi. Nyní jsme svědky toho, jak se prostřednictvím snů dostává Elífazovi a potažmo i nám informací „nejvyššího stupně zasněžení“.

Jen si volej, odpoví ti někdo? Na koho ze svatých se obrátíš? Pošetilce zabíjí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché. Viděl jsem, jak pošetilec zakořenil, vím však, že jeho příbytek propadne zatracení, jeho synům záchrana se vzdálí, v bráně budou zdeptáni, nevysvobodí je nikdo. /Jb.5 1-4/

Tímto veskrze neobyčejným způsobem se nám potvrzuje, že Člověk propadl smrti z jiné příčiny než jeho žena. Slabou stránkou mimořádnou inteligencí slynoucího Člověka byl vztek. Kdežto u prostoduché bytosti, jakou byla jeho žena to byla zase žárlivost.

A právě to byla ideální příležitost pro nejzchytralejšího ze vši polní zvěře, kterého Hospodin Bůh učinil, pro Hada.

Nejzchytralejší ze vši polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl:«Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.«“ Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali že jsou nahí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi./Gen. 3,1-7/

Možná Hadovi křivdím, nevím. Prostě mu nemohu zapomenout, že on, nejzchytralejší se neobrátí na vševědoucího Člověka. Nepochybně dobře věděl, že by neuspěl, neměl totiž co nabídnout. Člověk již vševědoucí byl a navíc Hada znal. Vždyť mu dal jméno a na jeho prohnaný reklamní trik by zaručeně nenaletěl. Pouze pro ženu byla vidina vševědoucnosti mimořádně lákavá. Had zcela v souladu s praxí současných reklamních agentur ženě neřekl celou pravdu. Dnes v tom nikdo nevidí nic špatného, každý se musí nějak živit. Reklama je denním chlebem každého TV diváka. Had přece neudělal nic jiného, než že ženu neinformoval jakou celkovou cenu bude muset nakonec za svou vševědoucnost platit.

Jen pro pořádek připomenu, že žena propadla smrti díky své žádostivé žárlivosti. Sám Člověk ale rozhodně nebyl žádnou nevědomou obětí. Naopak, stal se obětí svého vlastního vzteku! Byl se ženou a dobře viděl, že se chystá ochutnat plody ze zakázaného stromu. Člověk byl mimořádně vysoce racionální bytostí a s lhostejnou potměšilostí vlastní všem ryze racionálním lidem, s pokrytečnou maskou vědeckého zájmu sledoval, co se stane, až žena ochutná zakázané plody.

Žena mu totiž byla absolutně lhostejná !

Když Člověk uviděl, že žena poznala něco, co on vševědoucí nevěděl, ovládl jej nesmírný vztek. Navíc žena, ta „duchaprázdná“, mu nebyla schopna podat informace co to je být nahý.

Ženu had podvedl, ale Člověk, ten velmi dobře věděl co činí.

Když bral od ženy zakázané ovoce chtěl poznat jako žena co to je být nahý!

A přichází jeden z klíčových okamžiků, kdy se Člověk a jeho žena setkávají s Hospodinem poté co jedli plody ze stromu poznání dobrého a zlého. Hospodin ještě neví, že se jim otevřely oči a poznali že jsou nahí. To ale zdaleka nebyly všechny změny, které se s Člověkem a jeho ženou staly.

Kdo otevřel oči ten nepřehlédne, že krom otevření očí se jim aktivoval i sluch a stejně tak hmat. Autor v jedné, jediné větě vyjadřuje další dvě mimořádně převratné události v životě Člověka a jeho ženy. Musíte přivyknout, že rukopis Autora je nezaměnitelný a mimořádně přesný. Spěch a povrchnost by se nám mohly vymstít. Pokud hned z počátku nepochopíme hloubku a dosah všech změn, může nám to být osudné.

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „Cos to učinila?“ Žena odpověděla: „Had mě podvedl a já jsem jedla.“/Gen.3,8-13/

Opět máme možnost ověřit si, jak mimořádně významný je autentický záznam slovního projevu. Přestože od vyhnání ze zahrady Edenu uplynula tisíciletí, můžeme díky originálnímu záznamu i dnes věrně rekonstruovat celkový děj.

Poskytnutým informacím je třeba vdechnout život. Musíme pochopit, že Člověk a jeho žena se neskrývali před Hospodínem, ukryli se před dosud neznámým, před hlasem. Člověk Hospodína jedním dechem informuje, že má dva důvody k tomu aby se ukrýval. Jednak se bál hlasu a skrývá se rovněž proto, že je nahý. Hospodínovi zbyla ještě naděje, že Člověku pouze někdo řekl, že je nahý. Kdyby jedla jenom žena, nebyl problém ji odstranit a již známým postupem nahradit. Takto ale proti Hospodínu povstaly hned dvě sebevědomé bytosti. A to bylo skutečně moc zlé.

Není to ale žádná záhadná změna stavu, naopak budete překvapeni, jak je to prosté. Je však třeba mít na paměti, jak byl Člověk stvořen.

Že Člověk měl jednak formu a ta byla naplněna obsahem.

Do doby, než se Člověku otevřely oči a rovněž aktivoval sluch a hmat neuvědomoval si formu - své tělo. Svěho těla – formy je si dnes v bdělém stavu každý velmi dobře vědom. Ale ve spánku, kdy jsou právě **zrak, sluch i hmat** dočasně deaktivovány, bez těchto smyslů neznáte co je stud ani zda jste nazí. Nejste informováni o stavu vlastní formy.

Ve spánku je sebevědomí vyraženo. Jste ve stejném stavu v jakém se nacházel Člověk a jeho žena před tím než ochutnali ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého.

V pozemském bytí se nacházíme střídavě ve stavu bdělosti a ve stavu spánku. V bdělém stavu vládne vědomí **formy**, ve stavu spánku vědomí **obsahu**. Nebudu se pouštět do hlubších analýz, to přenechám profesionálům. Je však skutečností, že až na světlé výjimky, jakou byl například C.G.Jung, je současnými odborníky **obsah** pohrdavě přezírán. Ani nepřekvapí, že přezírán je ten významnější, věčný **obsah**, a převážné pozornosti se těší pomíjivá **forma**.

Znovu připomenu jak významné informace v nočním vidění získal Elífaz Témanský. A mimořádnou pozornost je třeba věnovat tomu co na stejné téma řekl Elíhú Jóbovi:

Proč s ním vedeš spor? Že svými slovy neodpovídá? Bůh přece promluví jednou i podruhé, a člověk to nepostřehne. Ve snu, ve viděním nočním, když na lidi padá mrákota, v dřímotě na lůžku, tehdy otvírá lidem ucho a zpečetí je varování, jež jim dal, aby člověka odvedl od toho, co páchá, aby muže chránil před vypínavostí, aby jeho duši ušetřil před jámou a jeho život aby nezašel hubicí střelou. Boolestmi je kárán na svém loži, stálým svárem v kostech, takže jeho život si oškliví pokrm a jeho duše vytoužené jídlo./Jb.33 13-20/

Za připomenutí stojí i případ, kdy při putování Židů pouští Áron a Mirjam reptali proti vyvolenému Mojžíšovi domnívaje se, že Hospodin mluví i jejich prostřednictvím. Oba rebelové byli povolání a sám Hospodin jim řekl:

„Poslyšte má slova:

***Bude-li mezi vámi prorok,
já Hospodin se mu dám poznat ve vidění,
mluvit s ním budu ve snu.***

Ne tak je tomu s mým služebníkem Mojžíšem.

Má trvalé místo v celém mém domě.

S ním mluvím od úst k ústům

ve viděních, ne v hádankách;

smí patřit na zjev Hospodinův.

Jak to, že se tedy nebojíte

mluvit proti mému služebníku Mojžíšovi./Num.12,6-8/

Nezáleží totiž na vůli člověka, ale na vůli Hospodina zda s člověkem promluví. A to si uvědomuje jen sotva kdo z lidí. Ostatně je na jednom každém samotném co pro pochopení udělá.

A nakonec jeden sen ze současnosti svědčící o tom, že vědomí obsahu, nebo chcete-li *psyché* je schopna projevovat inteligenci a účelovou zaměřenost jež mimořádně převyšuje vědomí formy a její rozum a úsudek.

„Planety vystřelovaly kolem Slunce. Byly s ním spojeny tenkými pásky a kroužily kolem něho. Já sám jsem na Slunci seděl. Bylo obklopeno hořícím plynem. Ten ale najednou ztuhl. Slunce i planety se staly tělesy, na které jsem si mohl sáhnout. Vtom jsem se probudil.“

To je sen, který měl atomový vědec Niels Bohr, když zkoumal strukturu atomu. Dlouho se mu

nedářilo problém za bdělého stavu vyřešit, až se mu konečně zdál tento sen o struktuře atomu. Toto znázornění obsahuje ještě dnes každá učebnice fyziky. Profesor Bohr k tomu řekl: „Když jsem vědcům celého světa vysvětloval svůj objev o struktuře atomu, stačilo, abych jim vždy znovu názorně podal svůj sen. Dnes jsou to všední představy. Ale já, když se mi tehdy o tom zdálo, jsem se to dověděl vůbec poprvé.“⁴

Sny, hypnóza, trans si jistě zaslouží hlubší pozornost, neboť jde o poznání obsahu, podstaty, toho co naplňuje formu. Je na každém samotném jak hluboce se danou problematikou hodlá zabývat. Bible ale nabízí daleko širší pochopení existenčních základů našeho bytí.

Ochutnáním plodů ze stromu poznání dobrého a zlého se Člověku a jeho ženě otevřela nová realita, realita formy. Formy, která je pomíjivého trvání je konečná, smrtelná.

Tím, že ve Stvoření povstaly dvě sebevědomé na Hospodinově vůli nezávislé bytosti bylo ohroženo celé Stvoření. Hospodin si mohl ušetřit mnoho nebývalého trápení, kdyby Člověka a jeho ženu rovnou zničil. Vyhnaním ze zahrady Edenu uchránil Stvoření před svévolí Člověka a jeho ženy. Svou svobodnou, na Hospodinovi nezávislou vůli mohl Člověk a jeho žena projevat jen na Zemi, kde nade vším živým dosud vládli **lidé**. Člověk byl na Zemi v izolaci.

V souvislosti s Jóbovým utrpením se bude každý muset vyrovnat i s pochybnostmi o Hospodinově spravedlnosti. A to vůbec není jednoduchá záležitost.

Hrůza a děs na mně padá, když čtu jak Jób smýšlel o Hospodinově spravedlnosti:

Jsem bezúhonný. Nic na sebe nevím. Protiví se mi už život. Je to jedno, proto říkám: On skončuje s bezúhonným jako se svévolníkem. A když bičem náhle usmrcuje, ze zoufalství nevinných si činí posměch. Země byla vydána v moc svévolníka a on přikrývá tvář jejich soudců; když ne on, kdo tedy?/Jb.9 21-24/

Kdybych nevěděl o kom je řeč, řekl bych „*perverzní zločinec*“. Upřímně se divím, ano, prostě nechápu, jak mohl Hospodin Jóbovi odpustit tak strašlivě urážlivé řeči.

Právě proto stojí za zamyšlení, jakou spravedlivost pro naše tři provinilce byste čekali od lidí a jak na druhé straně sami vnímáte Hospodinovu spravedlnost. Kdybych již neodhalil podstatu provinění Hada, Člověka a jeho ženy, největšího odsouzení by se u lidí dočkala žena a pak Had. Na rozdíl od lidí Hospodin dává zcela jednoznačně hlavní vinu Adamovi.

Jen žena byla podvedena!

Jakou cenu musela platit za svou žárlivost je zřejmé ze slov Hospodina:

Ženě řekl:

„Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.“/Gn 3, 16/

Člověk podveden nebyl!!

To kvůli němu je země prokleta. Člověku bylo mnoho dáno a proto i mnoho bylo očekáváno.

Po vyhnaní Člověka a jeho ženy ze zahrady Edenu museli cherubové s míhajícími se plamenným mečem střežit cestu ke stromu života, protože Člověk znal cestu zpět.

Po stvoření Člověka a stvoření jeho ženy přichází chvíle, kdy se dostáváme k narození Kaina. Proces stvoření Člověka a proces stvoření jeho ženy je pro nás obestřen tajemstvím. Ale postup při Kainovu stvoření, ten je všem lidem dávno důvěrně znám a zcela běžně a bez problémů je na celém světě všemi lidmi praktikován. Každému je proto dostatečně srozumitelná následující informace o Kainovu a Ábelovu stvoření.

I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „Získala jsem muže, a tím Hospodina.“ Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem./Gn 4 1-2/

Všem je to zcela zaručeně **jasné...že!! a srozumitelné...co!!?**

Vyhlašuji **poplach!!**

Nikdo nesmí ani mrknout, aby nám již nic neuteklo. Nemám čas poslouchat plané výmluvy, proč jste si nechali utéci Hospodinova slova, že žena měla rodit **syny** ! Dnešní ženy přece rodí **děti!** Syny a dcery.

⁴ Hans Kurt „*Lexikon snových symbolů*“ vydal Knižní klub, s.r.o. v roce 1993, str. 66-67

Ale Eva měla rodit a také že rodila jen a jen syny!

O tom, zda dnešní žena porodí syna nebo dceru se rozhoduje podle toho jaké vajíčko ženy je mužskou spermií oplodněno. Pokud jste byli pozorní, situace zcela na počátku byla odlišná od dnešních podmínek za jakých se lidé množí.

Člověk byl stvořen prach ze země a byl mu vdechnut život. Když Hospodin tvořil pro Člověka pomoc jemu rovnou, tvořil ženu z Člověka. Tento postup nám může připomínat klonování s mistrovskou genetickou manipulací.

Hospodin netvořil pro Člověka **obraz**, ale **!pomoc!!** jemu rovnou a proto to musela být žena. Kdyby vytvořil Člověku obraz, vzniklo by nebezpečí konkurenční řevnivosti a to bylo naprosto nežádoucí. Proto také žena, kterou Hospodin pro Člověka stvořil byla jen duchaprázdné tělo-forma. Žena byla svou podstatou - formou Člověk. Proto, když po vyhnání ze zahrady Edenu Člověk poznal svou ženu jeho spermií mohla oplodnit jediné vajíčko z něhož se mohla vyvinout zase jen forma Člověka. Zatím bylo vyloučeno genetické křížení.

Eva porodila tři syny a kdyby rodila pětkrát či desetkrát, všichni by byli naprosto stejní, podobní si jako vejce vejci, jako Člověk – Adam.

Přestože nikoho z dnešních lidí ani nenapadne pochybovat o způsobu jakým lidé plodí své syny a dcery já jsem zcela opačného názoru. Jde o nesmírně citlivou otázku otcovství a možná o tradičně nehlubší a největší omyl.

Zatím jsme narazili na tři druhy stvoření a stručná rekapitulace neuškodí.

1. **Člověk - Adam**, byl stvořen prach ze země a Hospodin mu vdechl v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. Matkou Člověka byla Země. Země dala Člověku formu. Hospodin vdechl do formy-těla život. Otcem Člověka je Hospodin, neboť mu dal život.
2. **žena – Eva**, byla učiněna z Člověka, bez matky, bez dechu života, Učinitelem je Hospodin
3. **Kain**, matkou je žena-Eva, která otěhotněla poté co ji poznal Člověk-Adam. V těle Evy se vyvinulo tělo-forma, které v bolestech přivedla na svět. Tak a je tu kardinální otázka. Kdo učinil z Kaina živou bytost? Kdo naplnil jeho formu-tělo dechem života? Člověk-Adam to nebyl! Ten pouze v těle Evy spustil proces vývoje Kainova těla-formy. Aby se Kain stal živým tvorem, musel mu Hospodin vdechnout v chřípí dech života. Otcem Kaina byl Hospodin, neboť mu dal život! A tak tomu bylo při narození Ábela, Šéta. A tak je tomu až dodnes a bude tomu do skonání světa u každého lidského jedince, který se z ženy narodí. Tak je tomu vážení otcové!

Adam byl nadán mimořádným, božským věděním a když dával své ženě jméno Eva - to je Živa, manifestoval tak, že je srozuměn s tím, že on se nestane otcem živých, že pouze Eva bude matkou všech živých.

Adam věděl, že svým potomkům život dávat nebude!

Stejně jako Adam dodnes muži spouští jen proces tvorby nové formy-těla v lůně ženy. Až v okamžiku, kdy nová forma-tělo opouští tělo matky s prvním nádechem je naplněno dechem života. Až tehdy se stává nový člověk živým tvorem. Snad k pochopení této mimořádně citlivé otázky pomohou i následující slova Elhú.

Proto mě slyšte, rozumní mužové:

Daleko je Bůh od svévole, Všemocný od bezpráví. Podle toho, co člověk udělá, odplatí jemu, s každým nakládá podle jeho stezky. Opravdu, Bůh nejedná svévolně, Všemocný právo nepokříví. Kdo mu dal pod dohled zemi a kdo před něho položil celý svět? Kdyby měl na mysli jenom sebe a svého ducha i dech k sobě zpět stáhl, tu by všechno tvorstvo rázem vyhynulo, člověk by se obrátil v prach. Máš-li tedy rozum, poslyš toto, dopřej sluchu tomu co říkám. Což může panovat ten, kdo nenávidí právo? Nebo Uctyhodného, jenž je spravedlivý, prohlásíš za svévolníka?/Jb 34, 10-17/

Není kam pospíchat. Je možno vzpomenout opět Ježíše, jak nemohl Židy přesvědčit o tom, že jeho otcem je Hospodin. Marně vysvětloval, že se velmi mylí, že Hospodin je Bohem živých a ne mrtvých.

Ježíš o voze, Židé o koze.

Ježíš o živém obsahu, Židé o pomíjivé formě, o smrtelném těle, kde otci jsme my, muži.

Někdo z toho bude nepochybně K.O., ale věřte, bude to dobrý. Já už to znám! Dnes již ani nespočítám, kolikrát jsem se musel sám zvedat ze země. A věru, že po některé ráně nebyla ani chuť se znovu postavit. Pravda, můžete se smát, víc vrávorám než stojím.

Ale zato žiju!!

Tak se taky postavte a budeme sledovat osud synů Člověka. Kaina a Ábela.

I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „Získala jsem muže a tím Hospodina.“ Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Také Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři. I řekl Hospodin Kainovi: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtít; ty však máš nad ním vládnout.“ /Gen. 4,1-7/

Narozením dvou synů Člověka nastala přesně ta situace, které se chtěl Hospodin vyhnout, když tvořil pro Člověka ženu, aby mu byla pomocí rovnou. Kdyby stvořil stejnou bytost jako Člověk, tedy člověka, vzájemně by si konkurovali a byli k sobě odpudiví. Takto si ale Člověk a žena byli vzájemně přitažliví.

Kain a Ábel si byli podobni jako vejce vejci a základem jejich vzájemného vztahu byla odpudivost. *Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem.* Lépe snad ani nelze jejich vzájemnou odpudivost vyjádřit. Když jeden šel vlevo, druhý musel vpravo, ve všem si byli zásadně v opozici. Když Ábel se stal pastýřem ovcí, kterým vládl slovem, Kain se stal zemědělcem, aby manifestoval svou fyzickou dovednost.

Ábel rozvíjel vládu svého **obsahu**, Kain naopak vládu své **formy**.

Ábel a Kain si vzhledem ke své odpudivosti zpočátku vzájemně nekonkurovali. Časem by ale ke střetu zaručeně došlo i bez toho, že se střetli před Hospodinem při obětování. Hospodin na Kaina a jeho obětní dar ani neshlédl, nepochybně nebyl podle Hospodinovy vůle, ale co huř, shlédl na Ábela a jeho obětní dar. A Kaina podobně jako Adama, otce jeho formy, ovládl náramný vztek.

I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi... Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ Odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ Hospodin pravil: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. Budeš nyní proklet a vyvržen ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem. Kain Hospodinu odvětil: „Můj zločin je větší, než je možno odčinit. Hle, vypudil jsi mne dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tváří. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem. Každý, kdo mne najde, bude mne moci zabít. Ale Hospodin řekl: „Nikoli, kdo by Kaina zabil, bude postižen sedmeronásobnou pomstou.“ A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil. Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu./Gen.4,8-16/

Bylo by zajímavé vědět co se skutečně odehrálo na poli, kde Kain povstal proti bratru Ábelovi. Nemusíte být ani čtenářem detektivek abyste věděli, že pro zabití mají dnes lidé nejrůznější pohnutky. Ale na počátku panovaly jiné poměry. Stejně jako Člověk i jeho synové byli ryze racionální bytosti a proto i motiv Kainova činu musel být ryze racionální.

Pro nás je významné povšimnout si jak Kain odpovídá Hospodinovi na dotaz, kde je Ábel. Kainova odpověď „*Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?*“ opět jednoznačně svědčí o tom, že Ábel mu byl absolutně lhostejný.

Není na místě pohoršovat se nad Kainovou arogancí či lhostejností. Tak jako Člověk neznal co to je být sám, i Kain se staral jen a jenom o sebe. Až když uslyšel slova Ábelovy krve informující Hospodina o tom co se mezi nimi na poli stalo, až tehdy poznal, že se dopustil zločinu a věděl, že jej nelze odčinit. A byl to strach, čistě racionální reflexe, když říká „*Každý, kdo mne najde, bude mne moci zabít*“

Kdyby se jej však Hospodin zeptal „*Lituješ?*“

Kain by zase odpověděl: „*Neznám lituješ.*“

Nevíme jak Kain zaútočil proti Ábelovi, musel jej nepochybně zranit aby z těla vyšla krev.

Krev opustila **tělo a forma** ztratila **obsah**.

Forma se obrátila v prach, ale **Obsah** nezanikl, křičel a svědčil!!

Nebudu to více rozebírat, neboť touto událostí jsem se široce zabýval v „*Mlčení*“ Přesto ale stojí za pozornost, že zmizení Ábelova těla má v Bibli jen jedinou paralelu a tou je neméně záhadné zmizení těla Ježíše. Vnímavého čtenáře by měla slova samotného Ježíše přesvědčit, že ta podobnost není vůbec náhodná.

Slyšte a dobře si pamatujte tato slova: Syn člověka bude vydán do rukou lidí.“/L,9,44/

Tak mluví ten, kdo nejen že dobře ví co říká, ale stejně dobře věděl, že to říká lidem, kteří absolutně a beznadějně nic nechápu! A přitom to byli jeho nejbližší učedníci.

Byl jen jediný Člověk - Adam.

Byli jen tři *synové Člověka* – Kain - Ábel - Šét.

Jen jeden zabil a musel být zabit aby svůj zločin odčinil! Ježíšova smrt byla adekvátní svým utrpením k utrpení Ábelovu. Měl-li Kain odčinit svůj hřích, musel jej prožít sám na sobě. A tak, než to rozumní mužové zavrhnete, vezměte prosím na vědomí co říká Elíhú.

Proto mě slyšte, rozumní mužové: Daleko je Bůh od svévole, Všemocný od bezpráví. Podle toho, co člověk udělá, odplatí jemu, s každým nakládá podle jeho stezky. Opravdu, Bůh nejedná svévolně, Všemocný právo nepokříví./Jb 34, 10-12/

Je všeobecně dobře známo, že Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo jej najde nezabil. Kain se usadil v zemi Nódu, východně od Edenu. Dále je třeba již citovat.

I poznal Kain svou ženu, ta otěhotněla a porodila Enocha. Tu se dal do stavby města a nazval to město Enoch, podle jména svého syna./Gn 4,17/

Každému kdo dosud považoval člověka a lidi za stejnou kvalitu nastane neřešitelný problém. Nedokáže nalézt uspokojivou odpověď na otázku, kde vlastně Kain vzal svou ženu. A to už vůbec nemluví o tom, že by měl zodpovědět otázku jak je to s rozením synů a dcer. Pro nás je důležitá i následující informace.

Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo. Hospodin však řekl: „Můj duch se nebude člověkem věčně zanepřazdňovat. Vždyť je jen tělo. Ať je jeho dnů sto dvacet let.“ Za oněch dnů, kdy synové božští vcházel k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba ještě i potom. To jsou ti bohatíři dávnověku, mužové pověstní./G. 6,1-4/

Nyní máme k dispozici všechny potřebné informace k pochopení kde Kain přišel ke své ženě a rovněž lze pochopit, jak je to s rozením dětí, tedy synů a dcer.

Svou ženu si Kain vybral mezi dcerami lidskými. Lidé se podle původního záměru Hospodina měli na zemi množit, měli zde vládnout a rodily se jim děti, synové a dcery. Člověk a jeho dva potomci, Kain a Šét si mohli mezi dcerami lidskými podle libosti vybrat ženu, které se jim jen zachtělo.

A právě zde se začalo genetické křížení Člověka s lidmi.

Adam, Kain a Šét mohli při oplodnění lidské ženy spustit vývoj jak mužské, tak ženské tělesné formy. A protože Člověk a jeho potomci neměli žádné morální zábrany, došlo časem i na rození zrůd.

Vyhnáním Člověka na Zemi byli **lidé** jako původní druh předurčení k postupnému a neodvratitelnému zániku. Na rozdíl od dcer lidských bylo pro lidské syny určeno Člověkem a jeho potomky jiné vysoce racionální využití. Člověk ve svých rukou koncentroval veškerou moc a formou jeho vlády bylo budování města.

Protože, ruku na srdce, kdyby Člověk a lidé byli totéž, pro koho by asi Kain budoval město? Vždyť nemusím ani umět počítat a potomky Člověka, včetně Adama spočítám na prstech jedné ruky.

Při nahlížení samého počátku je pozorování zatíženo chybou, neboť do dávné minulosti bezděčně promítáme současnou realitu, své city a morálku naší doby. Pokud nepočítám vztek a žárlivost, Člověk neznal city a neměl žádnou morálku. Tedy pokud za základ morálky nepovažujete Rozum. Nahlíženo dnešními očima by bylo možno Člověka a jeho potomky přirovnat k nejinteligentnějším a nejdokonalejším robotům. Neomezená paměť, kombinační schopnosti, efektivnost, ohromující výkon, prostě nikdo z **lidí** stvořených Hospodinem jim nebyl schopen konkurovat. Hospodin s bolestí musel přihlížet tomu, jak jeho pozemské konstruktivní dílo pod vládou Člověka a jeho potomků propadá všeobecné destrukci. Nelze se divit, že litoval stvoření Člověka a dospěl k rozhodnutí smést vše z povrchu země.

Víme, že nakonec své rozhodnutí přece jen změnil, protože Noe našel u Hospodina milost. Ale přesto nevím jak všemu rozumět, jak to ve svém celku pochopit. Něco nám muselo zaručeně utéct, jinak to není možné.

Někdo musel mrknout!

Ne, žerty stranou, je na mně abych šel už s pravdou ven.

Přiznávám, že víc jak osm let mi Bible nedala klidně spát a ani v denním životě jsem se

nemohl na nic pořádně soustředit. Má mysl mi neustále odbíhala k nějakému biblickému problému. Čím více jsem se přibližoval pochopení Bible, v posledku Jóba a událostí ze samého počátku stvoření, vtírala se neodbytně otázka nabývající na palčivosti.

Jak se vůbec Hospodinovi mohlo stát, že Člověk se mu tak tragicky vymknul?!

Můžete se smát, ale podle mého rozumu stačilo snad strom poznání dobrého a zlého oplotit, nebo udělat jiné zabezpečení. Ne, nechápal jsem to. A byla to pro mne tím větší záhada, když jsem četl výčet divů, kterým z úst samotného Hospodina musel naslouchat Jób.

*Dovedeš spoutat mihotavý třpyt Plejád
nebo rozvázat pouta Orióna?
Vyvedeš hvězdy zvířetníku v pravý čas
a povedeš souhvězdí Lva s jeho mladými?
Víš jaké jsou rády nebes?
Pozvedneš svůj hlas k oblaku,
aby tě přikryla spousta vod?
Posíláš snad pro blesky, aby přišly
a ohlásily se ti: »Tu jsme«?
Kdo dal ibisovi moudrost
a kohoutovi rozum?
Kdo je tak moudrý, aby sečetl mraky?
Kdo složí nebeské měchy,
když prach se v slitinu spojí
a hroudy k sobě přilnou?/Jb 38 31-38/*

Těch neuvěřitelných divů, jimiž Hospodin manifestoval rozsah své ohromující moci, musel Jób vyslechnout daleko víc. Snad právě nad těmito slovy vrcholila má pochybnost, že nikdy nepochopím, proč se Člověk mohl Hospodinovi vymknout.

Byl počátek března, nádherná noc, jasná obloha a nebe plné hvězd. A právě při pohledu na nebeskou hlubinu jsem si najednou připadal jako Abrahám. Rozumně vzato, jakou pak on měl naději na narození vytoženého syna ve svých pětasedmdesáti letech? Taky pražádnou! Hospodin jej však vyvedl ven aby pohlédl na nebe a sečetl hvězdy, dokáže-li je spočítat, a že tak to bude s jeho potomstvem. /Gn. 15,5/ Abrahám uvěřil a Hospodin mu to připočetl jako spravedlnost.

A já barbar, zcela zmámený pohledem na ohromující divuplnost hvězdného nebe jsem se neovládl. Neudržel se a řekl nahlas.

„Hospodine, proč? Jak se ti to vůbec mohlo stát?! To nikdy nepochopím.“

Za dva dny jsem to věděl!

Ne, nebude to žádný sen jako měl Niels Bohr. I když, přece jen s profesorem Bohrem mám něco společného. Krom Otce máme i stejný den narození. Nebyl to sen, byl to krom obyčejný den na policejní stanici s jedním mimořádným případem. Neboť ne každý den se realizuje pachatel, který ze Sýrie do Evropy organizoval dovoz 400 kg hašiše. Byla to akce celníků, kterým se podařilo zadržet celý kontraband na rakousko-německých hranicích a na našem útvaru bylo zadržení a trestní stíhání organizátora celé akce.

Standardní situace. Úctyhodný podnikatel, že velké nedorozumění, prý čisté ruce. Na obzoru náročné dokazování a hodně policejní dřiny. Práce byla rozdělena, vyšetřování se rozběhlo a nic nebránilo tomu abych s koncem pracovní doby mohl rovněž jít klidně domů. Ale přece jen, byl to mimořádný případ a tak jsem raději zůstal a jen z povzdálí kontroloval průběh vyšetřování a nezasahoval víc než bylo třeba. Nevím proč, ale v duchu jsem si pomyslel, „kdo ví jak budu odměněn?“ A tak se stalo. Bylo již k večeru, přesný čas mám zanesen ve svém deníku, výsledky běžely podle plánu a já zůstal ve své kanceláři zcela „sám“, spokojen, v klidu, pohodě a najednou, zčista jasna mi na mysl přišla slova dávno zapomenuté písničky. Neslyšel jsem ji snad pět let a její název mi načisto vypadl z paměti. Vím jen, že Pavel Dobeš, autor a interpret v jedné osobě, v ní zpívá o mužském sebevědomí a mně v mysli zněla slova:

„...víte holky, když **!!chlap!!** se stane tátou, **voníte** mu efedrinem, LSD a mátou, budík dává na půl pátou, život by za vás dal...“

Jen mi ta slova v mysli dozněla, v ten samý okamžik jsem věděl naprosto jasně, co se Hospodinovi stalo. Věděl jsem proč stvořil ženu, proč Člověka nezničil, otevřel jsem oči.

Musel jsem vzít do ruky Bibli a najednou jsem viděl to, na co jsem celou dobu jen hleděl. Byla to ta nejdůležitější informace z celé Genesis.

Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. Sedmého dne dokončil Bůh veškeré své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo./Gen.2,1-3/

Zaručeně to již vidíte také. Když Hospodin stvořil Člověka, což byl cíl jeho tvoření, pokud počítám dobře, tak zaručeně sedmkrát sděluje, že vše bylo.. **Hotovo! Konec! Zavřeno! Zamčeno! Klid! Ende! Fine!** ..prostě všemi způsoby se dává na vědomí, že žena neměla být nikdy, naprosto nikdy stvořena!

A přesto přesevše ji Hospodin nakonec přece ještě stvořil.

Pro Člověka, pro Svůj obraz by udělal naprosto všechno!

Dal mu život a dal by za něj život!!

Hospodin se stal Otcem!

Hospodin při svém tvoření jednal vždy ryze racionálně. Ale vůči Člověku se choval emocionálně. Pro stvoření ženy neexistuje naprosto žádné racionální odůvodnění. Stvoření ženy pro Člověka nebylo součástí plánovaného Stvoření! A stejné pohnutky, které vedly ke stvoření ženy vedly Hospodina k tomu, že Člověka nezničil, ale pouze jej vyhnal a izoloval!

V jediném okamžiku jsem pochopil daleko víc. Pochopil jsem, že lidský život má jen dvě formy. Formy, které se liší pohlavím. Buď je to muž nebo žena.

Smyslem života je změna – **transformace**.

Na každém jednom samotném muži záleží, zda se z něj vyvine **chláp** a nebo zda se z něj vyšlechtí **chcípák**. Chlap je ochoten starat se i o druhé, kdežto chcípák i když se stará o druhé, stará se vždy jen o sebe. **Chlap** se nebrání povinností, zato **chcípák** se povinností mistrně vyhýbá. Vrcholným snem všech chcípáků je dosažení imunity. Prostě mi to nedá abych si nepřisadil, musím se aspoň trochu hájit, protože znovu opakují, já na hlavu nic nepostavil! Já za to nemohu, že nikoliv chlapi, ale ti největší chcípáci se těší široké popularitě a všeobecnému uznání!

Zaručeně „náhodou“ jsem se krátce nato po čtyřech letech setkal s Eliškou, svou spřízněnou duší na Internetu. Když jsem se jí zeptal, jak ona si představuje **chlapa**, bez dlouhého rozmýšlení řekla;

„Vidím svého tatínka, ohání se sekerou a štípe dřevo. Na sobě má jen tílko a vidím jak mu pracují všechny svaly.“

Přesně tak si to představoval Hospodin!

Ale jen sotva který muž si to taky tak představuje. Když už svalnatec, tak kolem krku granáty a v ruce bezzákluzový kanón, aby z něj šel pořádný strach. Nebo distingovaný elegant, právník, ekonom, bankéř, který má důvěrné informace, sebevědomí a nezbytný kapitál. A když problém, pak jej řeší s přehledem Jamese Bonda. Aby lidé brali někoho vážně, musí mít strach.

Ne, muži sami o sobě nejsou schopni vytvořit si správnou představu chlapa - muže jak si jej představuje Hospodin. Podle představy mužů bude vždy vládnoucím prototypem Kain a nikoliv Ábel, který vládl slovem a nešel z něj strach. Při vytváření představy chlapa se muži bez pomoci žen prostě neobejdou. Zda budou vládnout chcípáci či chlapi to paradoxně podmiňuje společenské postavení žen.

Ve vztahu k ženám mají muži stejně nezastupitelnou roli. Neboť ženy samy o sobě si nemohou vytvořit představu ženy odpovídající představě Hospodina.

A v ten samý okamžik jsem pochopil, že stvoření ženy má jednu velkou paralelu. Do naprosto stejné situace se Hospodin dostal zhruba o dva tisíce let později. To když musel přihlížet stupňující se devastaci svého stvoření, kterou způsobil Člověk a jeho potomci. Litoval že Člověka stvořil a byl skálopevně rozhodnut, že smete vše z povrchu zemského.

Jestliže ženu pro Člověka stvořil přestože sedminásobným jištěním bylo všechno stvoření ukončeno, pak před potopou byl Hospodin rozhodnut ne sedmkrát, ale sedmdesátkrát a sedmkrát, že s Člověkem a vším skončuje. Ano, právě tolik důvodů a ani o jediný méně měl Hospodin k tomu aby s Člověkem skoncoval! A přesto přesevše Noe našel u Hospodina milost.

Máte ještě odvahu mít jakoukoliv pochybnost o Hospodinovi?!

Zřejmě sedíte a máte pocit, že se vznášíte. A to je dobře. Protože jsme na počátku a musíme se povznést, abychom mohli vidět historii Člověka od počátku až po konec. Než se podíváme na počátek naší současné historie a ta v Bibli začíná osobou Abraháma, nepřehlédneme dvě události.

Potopu světa a zmatení řeči.

Potopa světa je spojena s osobou Hospodinem vyvoleného Noe. Kdyby Hospodin nenalezl v Noem jistou naději a nepojal k němu důvěru byl by se vším živým na zemi definitivní konec. Osobu Noe jsem rozebral v „Mlčení“ a nebudu se opakovat. Ale kdo by se chtěl přiblížit Hospodinovi aby pochopil co si s Člověkem a jeho potomky vytrpěl, jaké naděje vkládal do Noe, pak

si přečtete divadelní hru Karla Čapka R.U.R.. Já vím, mnozí ji četli. Já taky. V osmnácti, před maturitou. Ale pochopil jsem ji až poté co jsem ji znovu četl ve svých padesáti! A pokud máte hodně málo času, tak jej věnujte především závěru.

Potopa světa je velkou paralelou k Ježíšovu podoběnství o posledním soudu. Již jednou byli všichni lidé rozděleni Hospodinem na požehnané a prokleté. Již jednou se všichni divili! Jak prokletí, tak požehnaní, protože jedni ani druhí nic nechápali. Při pohledu na ten propastný nepoměr mezi požehnanými a prokletými člověka mrazí.

Že se i Noe divil, na to vezte jed!

Nechť se slyšet co si o svém muži myslela Noeho žena. Noe neměl vůbec žádné sebevědomí. Jistou útěchou jí bylo, že neměla důvod k žárlivosti. Noe neměl zájem o jiné ženy a jen s ní měl tři syny. A pak přece jen, Noe uměl pracovat rukama. Noe se bez přestání divil, proč právě jeho si Hospodin vyvolil. Noe si nevěřil, nevěřil že by vůbec mohl dokázat splnit co Hospodin od něj očekával.

Cím méně věřil Noe sám sobě, tím více věřil Hospodinovi. A právě to byla ta mimořádná výjimka mezi všemi potomky Člověka, kterou Hospodin hledal a našel.

Není na místě Noeho soudit za to, že svým prokletím Kenaana zrušil Hospodinovo požehnaní, jehož se dostalo všemu živému co přestalo potopu. Noe pěstoval víno a opíjel se, aby utlumil hněvivě se probouzející sebevědomí nad vlastní výjimečností díky přízni Hospodina. Vždyť právě jemu měli být všichni vděční za to že přežili. Byl to osudový okamžik, když po procitnutí z opilosti neovládl svůj vztek a podobně jako Kain povstal a promluvil proti Kenaanovi, proklet jej a pak již bylo pozdě litovat. Nešlo to vzít zpět.

A dostáváme se po mém soudu ke kardinálnímu zásahu Hospodina do vývoje potomků Člověka, kterým je zmatení řeči. Zdá se, že informací o tomto zákroku je tak málo, že snad ani nelze odhalit k čemu to vlastně došlo.

Celá země byla jednotná v řeči i v činech. Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam. Tu si řekli ve spolek: „Nuže nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. Na to řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. Hospodin totiž řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A to je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.“ I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto se jeho jméno nazývá Bábel (to je Zmatek), že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země a lid rozehnal po celé zemi. /Gn.11.1-9/

Protože již máme jistou představu o poměrech panujících před potopou, nepřekvapí, že se lidé dali do stavby města, protože stejnou formu své vlády dal i Kain. Připomenu, že Člověk byl mimořádně vysoce racionální bytostí, vždyť když se podíváte na Hospodinovo stvoření, tak to je ten nejvyšší funkční stupeň racionality. Ve světě před potopou bylo vše naprosto jednoznačné a jasné. Každá bytost věděla naprosto přesně jaké je její místo ve společenské hierarchii, kdo je komu nadřízen i podřízen. Vše bylo vyjadřováno absolutně přesně. Je jen jediná řeč která má schopnost absolutně přesného a nezaměnitelného vyjádření. Tou řečí jsou čísla.

Dnes celý svět pomalu a nezadržitelně nastupuje cestu, kde vládne jednotná řeč digitálních informací. Je to teprve počátek našeho společného díla, a těší nás naděje, že když se takto celé lidstvo spojí, co si usmyslíme provést, to taky provedeme! Na rozdíl od dneška ve světě před potopou nebyl nikde prostor na city. Nejvyšším citem bylo *-já jsem-* a pak hned vlastnický cit *-já mám-*.

Nepochybně s napětím čekáte jak se mohlo Hospodinovi podařit tak vysoce organizovanou a informačně dokonale soustavu uvést do zmatku. Nebylo to až tak složité. Do všeobecného chaosu uvedl dokonale fungující systém tím, že do určitosti zanesl co do té doby lidé neznali. Neurčitost, pochybnost. Stačilo jedině dosud neznámé slovo.

MOŽNĀ.

Vše se zhroutilo a rázem zavládl chaos.

Tak bylo lidstvo rozehnáno a každý národ začal rozvíjet svou vlastní řeč, kde abychom si mohli rozumět je třeba *tlumočnicka-prostředníka*.

Právě proto by nemělo překvapit, že po uvedení lidstva do chaosu první co Hospodin udělal, že pro funkci tlumočnicka-prostředníka hledal vhodného člověka a našel jej v osobě Abraháma.

I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.

*Učiním tě velkým národem,
požehnám tě,
velké učiním tvé jméno.
Staň se požehnáním!*

*Požehnám těm, kdo žehnají tobě,
Prokleji ty, kdo ti zlořečí.
V tobě dojdou požehnání
veškeré čeledi země.
/Gn.12,1-3/*

Získat Hospodina, je odvěkou snahou člověka. Je to však téměř neuskutečnitelné přání. Neboť na vůli člověka naprosto nezáleží. To platí od samého počátku, od Kaina a Ábela. Záleží jen na Hospodinovi na koho shlédne, komu věnuje **pozornost** a jen zcela mimořádně věnuje někomu z lidí i svou **přízeň**! Pokud ale budete pozorní zjistíte, že jisté řešení se přece jen nabízí.

Je třeba uchopit snad tu nejjemnější a nejdelší nit. Nebudu nikomu vyčítat, že jste mrkli a přehlédli po mém soudu mimořádně důležitá slova Evy, která pronesla při narození Kaina.

„Získala jsem muže, a tím Hospodina.“

V zahradě Edenu byla Eva ženou Člověka a ten se těšil mimořádné přízni Hospodina. Mohli jít ze všech stromů v zahradě. Byli obdařeni i mimořádnou důvěrou. Hospodin Člověku důvěřoval, že se stromu poznání dobrého a zlého ani nedotkne. Právě tuto důvěru měl Člověk **udržovat** a **střežit** jako oko v hlavě.

Když Člověk – Adam zklamal a namísto Hospodinova hlasu uposlechl hlas své ženy, přišel o všechnu přízeň a s ním i jeho žena Eva.

Eva vlastním přičiněním Hospodina nezískala. Získala ji opět jen prostřednictvím syna Kaina, kterému Hospodin vdechl život a věnoval mu i svou přízeň na místo Adama. Eva mohla hovořit o Hospodinově přízni jen krátce, než i Kain selhal a zabil bratra Ábela.

Člověk a jeho potomci se chovali jako by nebyli nic než jen tělo-forma a nebyl v nich žádný obsah-terý jim vdechl Hospodin. Nebyli hodni Hospodinovy přízně ani pozornosti. Hospodin se vyjádřil o Člověku a jeho potomcích s pohrdáním, že jsou jen tělo a zapřísáhl se, že Jeho duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat a zkrátí život člověka na 120 let.

Člověk ztratil přízeň i důvěru Hospodina a nelze se vůbec divit či dokonce pohoršovat, že si vytvořil odstup.

Dost možná, že jste hned v úvodu Jóba ani nepostřehli, že vejít ve styk s Hospodinem není snadné ani pro syny Boží. Pro syny Boží musí nastat určený den! Určitý čas aby mohli předstoupit před Hospodina. A rovněž je třeba si uvědomit, že Elíhú je tlumočník či chcete-li prostředník stvořený Hospodinem speciálně a pouze pro Jóba. A to jen proto, že Jób se těšil Hospodinově přízni.

Abrahama, potažmo národ, který z něho měl vzejít byl určen vykonávat službu tlumočnicka-prostředníka pro všechny národy země. Toto je osudový okamžik jak pro Izrael, tak pro veškeré lidstvo. Hospodin již nehodlal vychovávat všechen pozemský lid, hodlal vychovat jen Izrael a ten měl plnit roli tlumočnicka-prostředníka.

Zidé měli nalézt moudrost skrze poslušnost k Bohu a naučit lidstvo, aby to dělalo stejně. Měli být příkladem ostatním národům.

Proto Hospodinova slova k Abrahámovi zaslouží mimořádnou pozornost! Hospodin mu sděluje své rozhodnutí.

Staň se požehnáním!

Staň se tlumočnickem-prostředníkem!

To není žádný dar natož výhra! Je to nezávidění hodné břemeno, povinnost sloužit!

Jakou roli Abrahám má poznal jako první abímelek a píkol, velitel jeho vojska.

V té době řekl abímelek a píkol, velitel jeho vojska, Abrahamovi: „Bůh je s tebou ve všem, co činíš. Proto mi na místě přísahej při Bohu, že neoklameš mne ani mého nástupce a následníka. Milosrdenství, jaké jsem já prokázal tobě, prokazuj i ty mně a zemi, v níž jsi pobýval jako host.“
Abrahám tedy řekl: „Jsem hotov přísahat.“/Gn 2 22-24/

„Získali jsme Abraháma a tím Hospodina!“

Jako Eva při narození Kaina, přesně tak se mohl radovat abímelek a píkol.

Abímelek, jeho přítel Achuzat a píkol, velitel jeho vojska byli moudří a jednali prozíravě, když uzavírali smlouvu i s Abrahámovým synem Izákem.

Tu k němu přišel z Geraru abímelek se svým přítelem Achuzatem a píkol, velitel jeho vojska. Izák se jich otázel: „Proč jste ke mně přišli? Vždyť jste mě nenáviděli a vypověděli jste mě.“ Odvětili: „Shledali jsme, že je s tebou Hospodin. Proto jsme si řekli: Ať nás stihne kletba, nás i tebe, porušíme-li smlouvu, kterou s tebou chceme uzavřít. Neučiníš nám nic zlého, jako jsme se ani my nedotkli tebe. Prokazovali jsme ti jen dobro a propustili jsme tě v pokoji. Jsi přece Hospodinův požehnaný!“ Izák jim vystrojil hody, i jedli a pili./Gn 26 26-30/

I oni, mohli volat jako Eva při narození Kaina.
„Získali jsme Izáka a tím Hospodina!“

Na Abraháma, potažmo národ, který z něj měl vzejít byla vložena velká odpovědnost, od Hospodina se jim dostalo velké důvěry. Jen tupec a pošetilec by Abrahámovi, potažmo Židům mohl závidět. Z nadhledu je dobře vidět, že Bible není ničím jiným, než historií boje židovského národa za svobodu a nezávislost na Hospodinovi. Židé nepochopili Hospodinovu vůli a tradičně se vzpírali všem výchovným opatřením Hospodina. Chtěli být jako všechny ostatní národy, svévolní, vzpírali se Hospodinovu diktátu. Ostatně, kdyby si Hospodin vybral kterýkoliv jiný národ, dopadlo by to naprosto stejně, všichni přece máme společný původ.

A tak aby si Židé nemysleli, že jen oni jsou slepí, stejně slepé jsou i všechny ostatní národy. Protože namísto toho, abychom už konečně Židy srovnali podle Hospodinovy vůle a donutili je být tím čím mají být, kopeme jim co nejhlubší hrob, abychom do něj spadli s nimi ruku v ruce.

Dokud všeobecný obdiv lidí bude patřit chcípákům a nikoliv chlapům, nebude nikdo právem říkat:

„Získali jsme Izrael a tím Hospodina!“

Bez ustanoveného tlumočnicka je lidstvo absolutně bez šance získat si pozornost či přízeň Hospodina. Můžete dělat nevíím co, postavit sebevětší chrám, sloužit, obětovat, Hospodin na to ani nepohlédne. Vyvolil si jen jedno místo na zemi a tím je Jeruzalém. Vyvolil si jen jeden národ a tím je Izrael. I když popravdě řečeno, již před 2000 lety byl tvrdě šije, navíc hluchý a slepý. Jak ale poznáte v Jóbovi, Hospodin není lhostejný! Když nebyla naděje, že by Židé byli ochotni plnit funkci kterou jim Hospodin určil, v zájmu lidstva ustanovil do funkce tlumočnicka-prostředníka Ježíše.

Ale to pořád nic nemění na tom, že Izrael byl a je stále Hospodinův prvorozený syn!!

Ježíš byl Hospodinem poslán především k Židům a jeho následující slova měla být právě pro Židy tím osudově nejdůležitějším sdělením.

Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se už vzňal. Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, dokud se nedokoná! Myslíte, že jsem přišel dát zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení! Neboť od této chvíle bude rozděleno v jednom domě pět lidí: tři proti dvěma a dva proti třem; budou rozděleni otec proti synu a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchýni.“/L 12, 49-53/

Ježíš Židům oznamuje: Hospodin ukončil marné snahy vychovat z Izraele tlumočnicka-prostředníka. Když nejste ochotni Hospodina poslouchat, budete si vládnout sami. Musíte poznat co je Demokracie. Je to vláda většiny menšiny a menšiny většiny. Tři proti dvěma, dva proti třem. Nikdy, naprosto nikdy se neshodnete!

Izrael byl ponechán spravedlivému osudu aby poznal hloubku vlastního omylu.

Zastánci demokracie budou zřejmě dotčeni. A tak se ptám, je demokracie vláda lidu? A je to vláda **toho** lidu a nebo **tomu** lidu? Ano, to i ono je demokracie. Dnes již nevládne lid. Lidu vládnou instituce, zejména ty tajné a nejtajnější a tak se nelze vůbec divit, že nám všem vládne Strach. A pozorný čtenář Bible ví, ve kterém období a proč dočasně vládl Strach.

Ale zpět k osobě Abraháma, jímž jsem se již dříve široce zabýval. V této etapě se zastavím nad scénou, kdy Hospodin s Abramem uzavírá smlouvu a dává mu do vlastnictví zemi od řeky Egyptské až po Eufrat. Mimořádnou pozornost si zaslouží, že Hospodin říká něco co se stane realitou až za 400 let.

Když se slunce chýlilo k západu, padly na Abrama mrákoty. A hle, padl na něho přístrach a velká temnota. Tu Hospodin Abramovi řekl: „Věz naprosto jistě, že tvoji potomci budou žít jako hosté v zemi, která nebude jejich; budou tam otročit a budou tam zotročováni po čtyři sta let. Avšak proti pronárodu, jemuž budou otročit, povedu při. Potom odejdou s velkým jměním. Ty vejdeš ke

svým otcům v pokoji, budeš pohřben v utěšeném stáří. Sem se vrátí teprve čtvrté pokolení, neboť není dosud dovršena míra Emorejcovy nepravosti/Gn 15,12-16/

Právě nad touto klíčovou scénou jsem si uvědomil, jak se to má s osudem a svobodnou vůlí člověka. Právě v tomto jediném okamžiku Hospodin rozhodl o tom jaký bude osud Židů po dalších 400 let. Je pozoruhodné, že Židé museli být v Egyptě v souladu s vůlí Hospodina uvrženi do těžkého otroctví. Egyptské otroctví bylo tavící pecí v níž muselo být roztaveno sebevědomí Židů, aby byli ochotni se zvednout a nechali se vést Mojžíšem na místo, které určil Hospodin. Na svobodné vůli Židů, kteří pod vedením Mojžíše vyšli bylo ponecháno, zda se podvolí vůli Hospodina, nebo zda se vzepřou.

Svobodně mohli rozhodnout o tom, zda do zaslíbené země dojde celý milion, který vyšel z Egypta, nebo to bude jen 100.000, či pouhých 10.000 a osud daný vůlí Hospodina by naplnilo i pouhých 10. Pozornosti jistě neunikne, že nejvíce se této osudové danosti, tedy vůli Hospodinově, vzpírali tradičně ti nejbohatší. Je především na člověku samotném, jak veliké utrpení si svou vlastní vůlí v životě připraví.

Člověka je třeba litovat ne pro jeho utrpení, ale pro jeho slepotu.

Poté co před 2000 lety byli Židé zcela v souladu s vůlí Hospodina rozptýleni do celého světa je očividnou paralelou svého druhu obnova Izraele ve XX. století. Byla to nacistická genocida a hrůza pecí koncentračních táborů, která roztavila Židům iluze a sebevědomí, takže vůbec nikdo je nemusel vést a sami přechali do země určené Hospodinem. První krok byl učiněn. Izrael je na svém místě. Teď ještě přimět jej, aby byl tím co od něj očekává Hospodin.

To by se ale z tradiční slepoty musel probrat i zbytek světa.

Než opustíme Abraháma dovolte jeden zcela netradiční pohled. Možná že právě v tom je kus tajemství jména vyvoleného, které znal jen Hospodin

A B R A H A M
A B R + h + M N

Tak dnes vypadá běžně počátek zápisu jména obsahu, krevní skupiny.

Než svou pozornost opět soustředíme na Jóba a jeho tlumočníka-prostředníka Elíhú, krátce se zastavím u našeho tlumočníka-prostředníka Ježíše. Z nadhledu nelze přehlédnout, že Ježíš celým svým životem lidem manifestoval vládu slova. Byla to ukázka, jak Ábel pásal ovce. Ježíšovi to bylo přece „důvěrně známo.“ Ani jedinkrát se nerozkřikl a proti nikomu nepovstal a nepozvedl hlas. Lidé jej slyšeli, ale nechápali. A žasli, když viděli, že jej na slovo poslechnou jiní, které navíc ani nevidí. Kteří však způsobují nemoc, bouři i smrt. Jednou se však i Ježíš divil a to stojí za připomenutí.

Když přišel do Kafarnaum, přistoupil k němu jeden setník a prosil ho: „Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a hrozně trpí.“ Rekl mu: „Já přijdu a uzdravím ho.“ Setník však odpověděl: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven. Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují; řeknu-li některému ‚jdi‘, pak jde; jinému ‚pojď sem‘, pak přijde; a svému otroku ‚udělej to‘, pak to udělá.“ Když to Ježíš uslyšel, podívil se a řekl těm, kdo ho následovali: „Amen, pravím vám, tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho. Pravím vám, že mnozí od východu i západu přijdou a budou stolovat s Abrahámem, Izákem a Jákobem v království nebeském; ale synové království budou vyvrženi ven do tmy; tam bude pláč a skřípění zubů.“ Potom řekl Ježíš setníkovi. „Jdi, a jak jsi uvěřil, tak se ti staň.“ A v tu hodinu se sluha uzdravil./Mt 8,5-13/

Setník dává Ježíšovi na vědomí, že jeho vojáci jej na slovo poslechnou. A Ježíš vyslovuje podiv a uznání, že mezi lidmi je někdo, kdo může věřit, že to co řekne, jiný vykoná. Vojáci podřízení setníkovi mají strach neuposlechnout jeho slova. Ale moc Ježíšových slov byla založena na úctě, úctě které se těšil proto, že bytosti onoho světa znali jeho Otce. Setníkovým slovům dává úctu jeho hodnost, funkce. Čím vyšší hodnost a funkce, tím větší poslušnost lze u podřízených očekávat.

Jak to chodí dnes s úctou mezi lidmi je dostatečně dobře známo. Úcta se těžko získává, je nepřenosná a velmi lehce ji lze ztratit. Snazší je získat peníze. Pokud má člověk peníze lidé mu projevují úctu, přestože úctyhodný vůbec není. Proto dnes stále více záleží na penězích jak na úctě samotné. Proto navrch mají stále více chcípáci a ne chlapi.

Když hovoříme o úctě které se těšil Ježíš, je to ve své podstatě Hospodinova úcta. Na rozdíl od lidí byla základem Hospodinovy úctyhodnosti absolutní spravedlnost. Hospodin ctil vlastní zákony a nikdy nejednal svévolně. Tak se stal v očích všech, kteří jej znají Úctyhodným. Hospodin spoléhal, že Izrael vychová, aby se stal úctyhodným mezi národy, podobně jako je Hospodin Úctyhodný mezi bohy. Co řekne, je vykonáno.

A snad by již neměl být problém pochopit, jak Hospodin tvoří slovem. Není to slovo samo, ale úctyhodnost toho, kdo slovo vyslovuje a dává mu tak tvořivou moc. Když Úctyhodný řekne

„*budíž světlo*“ bytosti, které mají na starost světlo se mohou přerazit aby bylo světlo. Tak se slovo stává skutkem.

Ale není Úctyhodnému co závidět, protože ač by velmi rád, nemůže slovem žertovat. Nezávidění hodným údělem Úctyhodného je proto samota.

A jsou to slova samotného Hospodina jimiž promlouvá k Jóbovi a klade mu otázky, na které Jób nedokáže odpovědět. My bychom ale neměli přehlédnout to nejpodstatnější.

Na to odpověděl Jóbovi ze smršťe Hospodin slovy:

„Kdo to zatemňuje úradek Boží neuváženými slovy? Nuže, opásej si bedra jako muž, budu se tě ptát a poučíš mě. Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřící šňůru? Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelný kámen, zatímco jitřní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukali v hlahol? Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lůna země, když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata a řekl: »Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobítí!« Zдали jsi ty někdy za svých dnů dal příkaz jitra a vykázal jitřence její místo, aby se chopila okrajů země a svévolníci byli z ní vytřesení? Země se mění jak hlína pod pečetidlem, ale oni tu stojí, ač jsou jen šat. Svévolníkům bude odepřeno světlo a zvednutá paže bude přeražena. Přišel jsi až ke zřídlu moře, procházel ses po dnu propastné tůně? Byly ti odkryty brány smrti, brány šeré smrti jsi spatřil? Postřehls celou šíři země? Pověz, znáš-li to všechno./Jb.38 1-18/

Jób mlčí, klade si ruku na ústa, stydí se bude litovat svých neuvážených slov. Pro nás je nejdůležitější, že se dovídáme, jak Hospodin přišel ke své úctyhodnosti. Když Hospodin budoval, ostatní se bavili.

Všichni mysleli jen na sebe, jen Hospodin myslel na všechny a na vše!

Chceme-li Jóba skutečně pochopit, a nejen Jóba, pak tu největší pozornost je třeba věnovat právě slovům jeho tlumočnicka - Elíhú. Protože ten říká v čem je příčina Jóbova utrpení.

Sluší se doznat Bohu:

»Snáším svůj trest,nebudu už pohoršlivě jednat. Poučuj mne o tom, na co nestačí můj pohled. Spáchal-li jsem podlost, už tak neučiním.« Má snad oplácet dle tvého, když ty jeho názor za nic nemáš? Ty bys to měl rozhodnout, ne já. Pověz co víš! Rozumní mužové mi přisvědčí a moudrý muž bude naslouchat: »Jób nemluví uváženě, jeho slova nejsou prozíravá. Je třeba jednou provždy Jóba přezkoušet, protože odpovídá jako mužové propadlí ničemností. Vždyť ke svému hříchu přidává nevěrnost, mezi námi si výsměšně tleská a má mnoho řečí proti Bohu«/Jb 34, 31-37/

Tak jako Jób neví nic o svém hříchu, neví o svém hříchu, který je příčinou toho, že žijeme život zde na zemi, nikdo z lidí. Každý máme svůj hřích, svůj osud, nemáme si co vyčítat a nepřisluší nám vzájemně se soudit. Měli bychom si vzájemně pomáhat a hledat vůli Hospodina.

Kdyby nebyl Hospodin milosrdný, ale jen spravedlivý, oplatil by Jóbovi podle jeho hrozivě urážlivých řečí. Ale Úctyhodný na to ani nepohlédne, nelze jej vyprovokovat aby se snížil na úroveň člověka a vedl s ním spor. Jen lidé obhajují svou čest mstou či u soudu. Člověk se může svou svévolí dotknout jen člověka, ale nikoliv Hospodina.

Co je důležité, že Jób ke svému hříchu ještě něco přidává.

Přidává nevěrnost.

Jóbův problém nevěrnosti je osudový všem lidem. Hospodin je pro lidi nehdnověrný. Lidé nejsou schopni věřit někomu z koho nejde strach a problém hodnověrnosti Hospodina je v tom, že je Dobrý a Úctyhodný. Člověk se prostě neumí bát Dobra, je to lidsky neuskutečnitelné. Lidí to uráží že Hospodinem vyvolení nemají lepší původ, vyšší vzdělání, titul. Chtějí uctívat člověka, mít k němu úctu jako k Bohu. Ano, lidé touží po modlách a tak se vlastně vzdalují Hospodinu.

V realitě současného světa provádí hodnověrnou politiku jedině USA, protože co řeknou, to jsou schopny uskutečnit. Každý z nich má strach. Pravda, hovoří sice o tom, že mají přátele, ale není tomu tak. Mají všechno, naprosto všechno, kapitál, spojení, partnery, ale rozhodně ne přátele. A přestože prezident USA často končí svůj projev slovy „*Bůh žehnej Americe*“ žije v sobě a ostatních tu nejpošetilejší iluzi.

Při čtení Jóba musíte být ostražití do samého konce. Je třeba vzít na vědomí odpověď Jóba Hospodinovi jimiž vyjadřuje naprostou a bezvýhradnou pokoru.

Jób na to Hospodinu odpověděl:

„Uznávám že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný. Kdo smí nerozvážně zatemňovat úradek Boží? Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám. Rač mne vyslyšet a nech mě mluvit; budu se tě ptát a poučíš mě. Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu./Jb 42, 1-6/

Ale stejnou pozornost je třeba věnovat Hospodinovu výroku k přátelům, neboť s tím souvisí i další Jóbův osud.

Když Hospodin k Jóbovi domluvil tato slova, řekl Elífazovi Témanskému: „Můj hněv plane proti tobě a oběma tvým přátelům, protože jste o mně nemluvili náležitě jako můj služebník Jób. Vezměte tedy za sebe sedm býčků a sedm beranů a jděte k mému služebníkovi Jóbovi. Obětujte za sebe zápalnou oběť a můj služebník Jób ať se za vás modlí. Já ho přijmu milostivě a nepotrestám vás za vaše poblouznění, že jste o mně nemluvili náležitě jako můj služebník Jób.“ I šli Elífaz Témanský, Bildad Súchský a Sófár Naamatský učinit, co jim Hospodin nařídil. A Hospodin Jóba milostivě přijal. Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele, a dal mu všeho dvojnásob, než míval./Jb 42 7-10/

Jób musel pro své přátele něco udělat, modlit se za ně, odpustit jim jejich řeči jimiž jej napadali. Jób pro ně byl prostředníkem aby se jim dostalo Hospodinovy milosti. A teprve až když Jób splnil svou povinnost, teprve potom Hospodin změnil Jóbův úděl.

Už mi zbývá jen nepatrně času a dobře vím, že mám jistý rest. Jde o nalezení pramene Jóbovy neurózy. Musíme se vrátit až na samý počátek, do Genesis k Lámechovi, který byl v pokolení pátým potomkem Kaina a za ženy pojal Ádu a Sílu.

Áda porodila Jábala, který se stal praotcem těch, kdo přebývají ve stanu a u stáda. Jeho bratr se jmenoval Júbál; ten se stal praotcem všech hrajících na citaru a flétnu. Také Síla porodila, a to Túbál-kaina, mistra všech řemeslníků obrábějících měď a železo. Sestrou Túbál-kainovou byla Naama. Tu řekl Lámech svým ženám:

„Ádo a Sílo,

*poslyšte můj hlas, ženy Lámechovy,
naslouchejte mé řeči:*

*Zabil jsem muže za své zranění,
pacholíka za svou jizvu.*

*Bude-li sedmeronásobně pomstěn Kain,
tedy Lámech sedmdesátkrát a sedmkrát./Gen.4,19-24/*

Lámech stejně jako Jób na sebe nic neví. Jeho tělo-forma nic neví, ale jeho obsah-duše ví dobře o vině Kaina na zabití Ábela. V Lámechovi se ozvalo **svědomí**. Člověk je forma naplněna obsahem. Lámech je prvním dokumentovaným případem konfliktu paměti obsahu s pamětí formy.

Jak říká C.G.Jung - Neuróza je vždy náhražkou za oprávněné utrpení.⁵

Dobře vím, že z toho co jsem napsal bude mnohý **K.O.** Pokud jste ale byli jen trochu pozorní, pak je to jen proto, že v duchu tradice otců, při vytváření obrazů byl negativ založen obráceně. To proto lidé stále hledají a nemohou nalézt. Jdou vpravo a ono je to vlevo, čekají vlevo a bylo to vpravo. Hledají nahore a je to dole, a když by to zaručeně mělo být dole, zase je to nahore.

Proto, než mrknete okem, obrátím negativ a vše bude

O.K.

*D.Zálezly
01.02.2004
12.20 hodin /CET/*

⁵ .G.Jung Výbor z díla IV. OBRAZ ČLOVĚKA A OBRAZ BOHA Vydalo nakladatelství Tomáše Janečka Brno 2001 str.100-101

O *men* *K* *ain*

/kniha dvou tváří/

*Kacíře vyvolil Bůh,
aby pokořil tradice otců.*

Úvod

Vážím si každého, kdo "**K.O.**" překonal a je stále odhodlán pokračovat v netradičním biblickém pátrání. Projevy sympatií rozhodně nečekám a tak nejvyšší odměnou je mlčení všech, kteří mne dosud neprokleli. A já zaručuji jen jedno.

Absolutní upřímnost!

Bude sice ještě hůř, ale není třeba se strachovat. Na to mohu přísahat.

Týden před dokončením **K.O.** jsem toho moc nenaspal. Poslední den jsem vstával již o čtvrté ranní. To aby dílo dostalo důstojný tvar a v příhodném čase z mého PC, cestou Internetu, vyrazilo do světa.

Hnala mne představa zaslouženého oddychu. Vždyť bezmála celý jeden rok jsem ve své mysli choval myšlenky abych se o ně nezištně se všemi podělil. Prospat se dosytosti mi však bylo dopřáno jen první dvě noci. Tu třetí jsem se na lůžku jen planě převaloval a spánek stále nepřicházel! Bylo notně popůlnoci, když jsem to vzdal, raději vstal a sedl si o samotě do křesla. Jen tak, zbůhdarma jsem zíral do prázdna noci a právě tehdy mi došlo, že vůbec nic neskončilo. Tak jako Den má dvě fáze, i já musím pokračovat a napsat ještě i druhou část. A že nemnoho spát? To proto, že musím tou noční částí pokračovat! Myšlenky na spaní byly rázem pryč a v mysli se mi zrodila zcela jasná představa, jak má celá kniha vypadat.

Právě nyní držíte v rukou mou devět měsíců starou noční představu. Je to kniha dvou tváří. Ta první nese název **K.O.** a ta druhá je zrcadlovým obrazem té první **O.K.** Je jen na Vás zda budete pokračovat. Nikomu nebudu nic vyčítat pokud se nyní rozhodnete vše vzdát. Můžete dál zůstat na podlaze toho svého ringu tiše ležet a nechat se ještě chvíli počítat. Já ale pevně věřím, že po tom všem co jsme spolu přestáli to už jen tak nevzdáte. Vždyť stačí ještě jednou, naposledy se zvednout a se starým policejním psem v **O.K.** pátrání pokračovat.

Tak jako má Den dvě tváře i člověk je bytost dvou tváří. A stejně pošetilé by bylo přemítat, zda nádech nemá přednost před výdechem. Toto je kniha Života a mnohý se bude bezpochyby divit, proč jedna kniha má dva Úvody a nikde žádný konec. Ne, tato kniha konec nemá. A můžete ji obracet a studovat sebe pečlivěji, konce se nedoberete. A pokud se někomu podaří triumfální čin a konec by přece jen objevil, nebudu mu radost brát. Mohu mu však pošeptat.

„To je tvůj konec, však unikl ti počátek Života.“

A není to mazaný reklamní trik, když při přechodu z **K.O.** na **O.K.** a zpět budete muset knihu obracet. Chci tak všem, neustále a neodbytně připomínat, že postavit zpět na nohy co bylo *na počátku* Člověkem na hlavu postavené.... ne, tak snadno to nepůjde!

Za tisíce let *tradice otců* či chcete-li *tradice předků* natolik zakořenily, že na ně nemá rakovina ani AIDS.

A proto, znovu a upřímně, každého varuji. Pokud cokoliv z této knihy pochopíte a ten **svůj** poklad objevíte, nedejte na sobě nic znát. Dál musíte mrtvé hrát. S tisíciletými tradicemi budete bojovat. Je pouze jediný spojenec, který při vás bude vždy věrně stát. Jen na něj můžete spoléhat.

Že jsou to žvásty co mi nakukal čert?

Oh yes!

No problem. No stress!

Na co však můžete vzít stoprocentně jed!

Podobná šance se opět nebude 2000 let nabízet!!

D.Zálezly
04.02.2004
01.15 hodin CET

*Ježíš řekl: Člověk, který hledá,
ať nepřestává hledat, dokud nenajde.
Když najde, bude otřesen
a jakmile bude otřesen,
bude se divit a stane se králem veškerenstva.⁶*

Tomášovo evangelium
Logion 2

I.

Po osmi letech biblického pátrání a psaní nastal čas abych se vážně zabýval otázkou pro koho to vše vlastně píšu. Koho to mé psaní může zajímat. Vždyť, upřímně řečeno, ani nevím jaký je právě váš vztah k Bibli.

Pravda!

Co to má co fízla zajímat? V právním státě dnes nikdo nesmí jiné šikanovat či jinak diskriminovat dotazem na postoj k Bibli.

Ne, nepotřebuji abyste mi cokoliv sdělovali, vysvětlovali či namlouvali. V realitě současného světa můžete zaujmout jen jednu ze tří pozic.

Jedna skupina uznává pouze knihy Mojžíšovy a proroky. To je v Bibli Starý zákon.

Druhá, nepoměrně větší část lidstva vyznává především osobnost Ježíše a jeho učení. To je v Bibli Nový zákon.

A třetí, největší část lidstva je přesvědčení, že se jich Bible naprosto netýká.

Tu první a nejmenší, zato ale nejstarší vrstvu lidstva představují Židé, Hospodinem, Bohem nad všemi bohy, vyvolený lid. Druhá, mnohem širší ale i mladší vrstva je tvořena lidmi křesťanského založení. Ke třetí, největší skupině náleží jinověrci. Bible pro ně nepředstavuje pramen jejich víry. K této skupině fakticky náleží i ateisté.

Přestože hledání Hospodina, Boha nad všemi bohy, je společné jak Židům tak křesťanům, vládne mezi nimi tradiční po dva tisíce let vzájemně kultivovaná nenávisť. Rozumně vzato, jde přece o konkurenční vztah. Není na místě kohokoli soudit, nelze však přehlédnout hluboké sebevědomí Židů. Vědomí si své vyvolenosti při hledání cíle s jistotou sobě vlastní míří na opačnou stranu.

Vždyť jsou vyvolení a Země je přece kulatá!

A nezávidím ani sebevědomým křesťanům. Jsou právem přesvědčeni, že musí trefit i se zavřenýma očima.

Historie dvou tisíciletí je pro ně jasným důkazem vyvolenosti!

Já jako barbar, od mládí živený materialistickým racionalismem, stárnoucí policista a bývalý komunista náležím k největší skupině jinověrců a bezvěrců. V této skupině pak zcela přirozeně na její samotný okraj. Dnes již na své postavení nežehám. Ba naopak. Časem jsem přijal s jistým povděkem odstup a pozici nezúčastněného pozorovatele.

Mé barbarské sebevědomí postrádá podobnou tradici o níž by se mohlo opírat. Nebudu hanět ovoce jenž je mi nedostupné, protože ať už náležíte do kterékoli skupiny, všechny nás spojuje jedno. Zní to groteskně, ale všem lidem je společné právě to co je rozděluje.

Rozděluje nás **Tradice**.

Nový člověk se narodí a než se stačí rozkoukat je obřezán, pokřtěn či jinak v souladu s tradicí předků je mu stanovena životní dráha. Nikdo si nemůže vybírat jakou řečí by chtěl se světem komunikovat. Řadu let trvá než se naučí číst, psát, počítat a pokud má vše hladký spád, jde studovat. Vzdělání a informace tvoří v XXI. století základ sebevědomí člověka. Maturita či akademický titul a člověk zažívá pocit, že se stal svobodným a nezávislým na všem co jej 1/3 života formovalo a svazovalo. Všem rozumí aby dříve či později zjistil, že teorie a životní praxe se v mnohém zásadně rozcházejí. A tak mnohemu rozumí, ale ještě víc toho nechápe. Každý si to musí prožít a poznat sám na sobě.

⁶ NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ◆I◆ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.89-152

Kdo byl vychován ve víře svých rodičů a předků je zřejmě teoreticky lépe disponován k pochopení smyslu svého života. Já tento pevný základ postrádal a tak mi nezbylo než začít sám.

Hledat, pátrat a zase hledat.

Nezačal jsem sám, to Osud mě musel donutit. Až po tvrdých lekcích jsem pochopil, že Život šel zřejmě jinudy než jsem v mladické naivitě spoléhal. V jistém smyslu jsem na mnohé ideály svého mládí rezignoval, když jsem ve svých 23 letech nastupoval službu u policie. Nelituji. A pokud by mi čtenáři detektivek chtěli něco závidět, pak vůbec netuší co vše jsem musel investovat.

Za to mi bylo dáno nahlédnout do osudů mnoha lidí a přesto jsem dlouho na místě přešlapoval. Přečetl nejedno filosofické dílo, ale na Bibli si sám netroufal. Život mne musel pořádně skřípnout, abych se rozhoupal a začal se konečně Ježíšovým osudem vážně zabývat. Protože, kdo dokáže Ježíšův osud pochopit, toho již nemá v životě co překvapit.

V pochopení Ježíšova osudu se nabízí poznání co je **Tradice** zač, co musíte očekávat i jak se vypořádává s tím, kdo ji ohrožuje. Již před 2000 lety měla moc rušit Boží přikázání. Bylo by pošetilé proti ní bojovat, protože právě **Tradice** nás pokouší zakládat nové spolky, církve i politické strany aby tak svou moc upevnila a rozšířila. Snad nepřekvapí, že ji nelze ani beztrestně ignorovat.

Ježíš proti **Tradici** nebojoval!

Proto tím významnější je pochopení jeho slov.

Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká je cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká je cesta, která vede k životu, a málo kdo ji nalézá./Mat 7,13-14/

Bez vlastního úsilí tu úzkou cestu nikdo nenalezne. Je nutno hledat a pokud se někdo hodlá vydat k bráně Života, vyžaduje to i notnou dávku odvahy. Ta cesta je úzkou stezkou a vstoupit na ni může jen jedinec. Nelze se na druhé spoléhat, ohlížet či o jiné opírat. Proto se ani nepokouším někoho vést a leda v zádech můžete cítit můj dech.

Oproti tomu tu širokou bránu **TRADICE** nemine ani opilec a slepý si k ní může sebevědomě vyšlapovat. Generace otců cestu dostatečně rozšířily a pečlivě upravily, takže vůbec nikdo nemusí nic hledat, nebo se namáhat. Však díky tomu má dnes **Tradice** tak obrovskou moc, že k sobě váže lidského **ducha** mnohonásobně větší silou, jak **tělo** k Zemi zemská přitažlivost.

Že pátrání je základní a charakteristická činnost policie o tom nemusím nikoho přesvědčovat. Však také bez dlouhé policejní zkušenosti bych sotva co při biblickém pátrání odhalil. Mé sebevědomí si může právem na mnohém zakládat a nejedním případem z praxe bych si snadno získal u čtenářů sympatie a pozornost. A přece mým sebevědomím otřásla zcela všední záležitost. Rád se svěřím, neboť kdo vše pochopí, rozhodně neřekne, že jeho se to netýká.

Když jsem v únoru 2004 dopsal „**KO**“ a rozhodl se pokračovat, netušil jsem, že po napsání „Úvodu“ bude má tvorba více jak tři měsíce stagnovat. Představa sice byla, ale nedokázal jsem ji dát uspokojivý písemný tvar. Zřejmě na zázraky nevěříte. Já rovněž ne, protože od jistého času na ně spoléhám. A tak jsem trpělivě, tři a půl měsíce, až do půli května čekal na životní lekci, která mi byla i nezbytným tvůrčím impulsem.

Zpočátku šlo celkem o všední případ. Rodiče oznámili na policii pohřešování své třináctileté dcery poté, když se nevrátila ze školy domů. Prvotní šetření potvrdilo, že k tomu zřejmě měla pádný důvod. Ve škole o přestávce kouřila na WC a vysloužila si poznámku do žákovské knížky.

Standardní postup. Popis, styky a vyhlášení pátrání.

Další šetření však naznačilo, že prvotní příčina útěku z domova byla jen vrcholkem velkého ledovce. Mezi kamarádkami se netajila úmyslem odejít z domova, poté co náhodně zjistila, že rodiče ji ve skutečnosti pouze osvojili. K uskutečnění svého plánu si našetřila i slušnou částku peněz ze štědrého kapesného. Kam měla namířeno se zjistit nepodařilo a tak první noc strávila jinde než doma. Druhý den začalo pátrání nabírat na obrátkách. Do akce se zapojili hasiči, městská policie, dobrovolníci a přesto i druhou noc strávila dívka mimo domov. Třetího dne již atmosféra povážlivě houstla. Příklad hýbal nejen okresem, ale večer při sledování TV zpráv mohli diváci v celé republice sledovat rojnice policistů pročesávající okolí, kde byla nalezena její školní brašna. Ani vrtulník s termovizí nevedl k úspěchu a dívka i třetí noc trávila kdo ví kde. Mobilní telefon měla trvale vypnutý a nikoho z kamarádů ani spolužáků nekontaktovala. Čtvrtý den byly do pátrání nasazeny

všechny síly a dostupné prostředky. Jestliže někomu situace nepřipadala až tak vážná, pak při sledování večerních TV zpráv každý musel uznat, že je veskrze dramatická!

TV zpravidla nesleduji, ale v tomto případě mne TV zpravodajství zajímalo. A právě při sledování dramaticky působivých TV relací mi začalo pomalu docházet, že takové pátrání má jen minimální naději na opravdový úspěch. Rozsah pátrací akce si v mnohém nezadal s hledáním teroristy či zločince. Přitom šlo o nalezení třináctileté dívky, která nedokázala řešit těžkou životní situaci a proto volila útěk.

Na chvíli jsem se zapomněl a vžil do její situace. Pokud ne hned po první noci strávené kdo ví kde mimo domov, pak po druhé zaručeně vše zásadně přehodnotila. Dozajista by přivítala nějakou důstojnou cestu k návratu domů. Nic se jí ale nenabízelo. Naopak, musela si připadat jako štvanec.

A tak mi přišlo na mysl, že vhodnější by bylo, aby pár policistů obešlo všechny její kamarády, známé a připravilo je na to, že je možná osloví jejich kamarádka procházející těžkou životní zkouškou. A pokud by se tak stalo, není třeba hned volat policii, aby jí raději poskytli kontakt na psychologa, který je připraven pomoci při řešení její těžké situace.

Ale současně s tím jsem pochopil, že s tichostí a chytrostí bych zaručeně zle narazil. Zaručeně nikdo by mi odpustil, že se nekonaly pátrací manévry.

A pokud by nevzlétl vrtulník?

No...., potom bych zaručeně ze svého místa „vyletěl“ já!

Sotva komu přišlo na mysl, že té dívence bylo třeba chytře „*hodit lano*“, pomoci jí, nikoli ji dopadnout.

Všichni byli zajisté spokojeni, když se pátého dne našla v pořádku nedaleko svého bydliště. Také se mi ulevilo, ale byl jsem otřesen poznáním, že jako policista nesmím pátrat tak, jak by bylo vhodné, ale musím konat co Tradice očekává.

Proto i při hledání Hospodina, Boha nad všemi bohy, je nezbytné oprostít se od Tradice. Je třeba hledat s mimořádnou vnímavostí, citlivostí a „nechodit s bubnem na zajíce“.

Kdo to pochopí, bude tančit.

A nebude to tradiční tanec svatého Víta.

Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má./Mt.13 12/

Možná rozumíte, ale je třeba pochopit!

Že co?

Tak trochu jinak.

Kdo má (chut' hledat), tomu dám a bude mít ještě víc; ale kdo nemá (chut' hledat), tomu bude odňato i to, co má.

*Učedníci řekli Ježíšovi:
Pověz nám, jaký bude konec.
Ježíš řekl:
Odkryli jste počátek, že už hledáte konec?
Tam, kde je počátek, tam bude konec.
Blahoslavený, kdo bude stát na počátku,
ten uvidí konec a neokusí smrti.⁷*
Tomášovo evangelium
Logion 18

II.

Jistě ne každého jsem dostatečně motivoval k biblickému pátrání, ale co není, to může být. A tak pro toho, kdo dosud nenahlíží do své Bible, budu opět v nezbytné míře citovat z ekumenického překladu z roku 1985, vydala Biblická společnost v ČSR 1990. Nenechte se zviklat pochybností, zda je to dostatečně „dobrá“ Bible. Protože kdo skutečně hledá nalezne i sobě vhodnou Bibli, takže v jisté fázi hledání může být „dobrá“ i dětská či obrázková. Ba naopak, kdo již má tu „svou“, bude muset nutně překonávat tradiční pokušení, pohrdat ekumenickým překladem. Neulpívejte na Bibli a vyvarujte se jalových polemik o slovíčka. Hlavní je poznání Života a Toho kdo jej dává, abyste nakonec sami pochopili co společného má Bůh, Hospodin, Otec a Jahve.

Praxí ověřenou pravdou je, že úspěch pátrání nezáleží ani tak na výbroji, jako na důvtipu a odhodlání.

Všechny snahy o nalezení Hospodina, Boha nad všemi bohy, jsou předem odsouzeny k nezdaru, pokud si neujasníte s kým máme co dočinění. Čím více toho budete o hledaném vědět, tím větší je i naděje, že se mu přiblížíte. V policejní praxi se tomu říká profilování hledaného. Většinu dnešních věřících taková opovázlivost může vydráždit až k zuřivosti.

Hledající ale mohou uklidnit. Kdo jde širokou cestou tradice, o toho se Hospodin nezajímá. O toho se zajímají jiní. Jen ale začnete sami hledat, získáte i Hospodinův zájem. Neboť dáváte naději, že naleznete tu úzkou cestu k bráně Života.

Zaručeně tím nejvýznamnějším předpokladem úspěchu je správná orientace. Dříve mořeplavci, dnes turisté dokonce i malí školáci dobře vědí, proč je nutno orientovat mapu k Severu. K topografické orientaci je běžně používán kompas nebo buzola. Podobně je třeba jedním směrem orientovat i Bibli. Na místo citlivého kompasu je však třeba mít vnímavé srdce.

Jinak se to ale má s mapou a Bibli stejně. Podrobná mapa ani vzácná Bible vůbec nezaručuje, že naleznete cíl. Teprve přímo v terénu, na moři či na poušti s mapou a buzolou v ruce se ukáže, kdo nejen že umí mapu číst, ale bez bloudění nalezne i cestu k cíli. A zrovna tak přímo v životě se ukáže, kdo nejen že umí číst Bibli, ale bez blouznění dokáže najít i tu úzkou cestu k bráně Života. Při čtení Bible na správnou orientaci lidé nehledí a proto se nemohou orientovat v převratných událostech XX. a XXI. století. Život se tak nutně jeví jako bezvýhodné bludiště, kde máme jen oči pro pláč.

Problémy se správnou orientací měli lidé od nepaměti. Již před více jak 2000 lety za proroka Jonáše ve městě Niniv, v tom velikém městě, v němž bylo více než sto dvacet tisíc lidí nebylo nikoho, kdo by rozeznal pravici od levice. *./Jon 4,11/*

Jen na samém počátku lze získat správnou orientaci. Proto je tak veledůležité, pochopení událostí ze samého počátku Genesis.

A tak, ještě než začneme, špetka zkušenosti starého policejního psa, co by časem mohla přijít vhod.

„Učte se pozorovat a mlčet.“

Myslete na Jóba, co vše řekl a jak toho nakonec litoval.

„Učte se naslouchat a sledovat.“

Čím více toho budete vidět a vědět, tím více budete v pokušení mluvit a diskutovat. Nezapomeňte na Jóba. Ruku na ústa a mlčte! Byl by to konec vaší cesty.

Nesud'te, abyste nebyli souzeni. ./Mt.7,1/

⁷ NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ◆I◆ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.89-152

Ne náhodou jsem po osmi letech usilovného biblického pátrání došel na počátek Genesis. Pokusím se zúročit nejen oněch osm let, ale i své životní zkušenosti. Počátek Stvoření jsem četl mnohokrát, ale až nyní krom toho že rozumím vidím i širší souvislosti.

Uvedu vše co vidím, to ale neznamená, že sami nemůžete vidět mnohem víc.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůň byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží. I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval Bůh dnem a tmu nazval nocí. Byl večer a bylo jitro, den první./Gn 1,1-5/

Připomínám, že jde o komprimovanou informaci, kterou je třeba s citem rozbalit. Sama o sobě je příliš kusá než aby bylo možno si utvořit představu o poměrech panujících na počátku stvoření Země. Ale díky Jóbovi, respektive vystoupení Elihú a projevu samotného Hospodina si lze hodnověrnou představu vytvořit.

Na první pohled se může zdát, že z této informace se o Bohu nedovíme nic podstatného. Ve skutečnosti se nám však podává, že Stvoření mělo dvě etapy. V první etapě, zcela na samém počátku stvořil Bůh Nebe a Zemi. Až ve druhé etapě přichází ona zdánlivě nejzáhadnější a nejtajemnější forma tvoření. Bůh řekne „*Bud' světlo!*“ a bylo světlo. Ve stejném stylu pokračovala i další tvůrčí činnost. Co Bůh řekl, to se stalo! Nemusíte se stydět. Já sám takovému tvoření rovněž nemohl dlouho přijít na kloub. Vždyť kupříkladu informace jak na počátku šestého dne byli stvořeni pozemští živočichové... *I řekl Bůh: „Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře!“ A stalo se tak. /Gn.1 24/* ..no nezní to až příliš pohádkově?

Ne, právě naopak! Je to tak ryze racionální, že až to vše skutečně pochopíte, ztuhne vám v žilách krev. To se však hned na počátku nesmíte nechat svést očima a hledat boží slovo, které má tu bájnou tvůrčí moc. Ono všemocné vesmírné **LOGOS**, které od nepaměti všichni lidé hledají. Přitom však bez uzardění a jediného mrknutí oka zaměňují příčinu za následek. Bylo by mařením času hledat **LOGOS**, je třeba pochopit co předcházelo tomu, než Bůh mohl začít tvořit slovem. Musíme si ujasnit poměry v první etapě tvoření. Díky Jóbovi se nám o tom dostává naprosto spolehlivá informace přímo z úst Hospodina.

Na to odpověděl Jóbovi ze smršť Hospodin slovy:

„Kdo to zatemňuje úradek Boží neuváženými slovy? Nuže, opásej si bedra jako muž, budu se tě ptát a poučíš mě. Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřící šňůru? Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelny kámen, zatímco jižní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukali v hlazol? Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lůna země, když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata a řekl: »Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobítí!« Zdali jsi ty někdy za svých dnů dal příkaz jitra a vykázal jitrěnce její místo, aby se chopila okrajů země a svévolníci byli z ní vytřeseni?./Jb.38 1-13/

Zcela na počátku byl Hospodin jako každý jiný bůh. V počátečním **Chaosu** neměl žádný bůh žádnou povinnost. Práva každého boha končila tam, kde začínala práva jiného. Byly to božsky opojné časy. Jitřní hvězdy plesaly, všichni bohové propukali v hlazol, každý bůh si užíval své jedinečnosti a výjimečnosti. Všichni se skvěle bavili, nikdo se o nic nestaral, vše bylo **!absolutně free!**, nebylo ani vpravo či vlevo, nahoře ani dole. Byla to ta nejryzejší svoboda o které dnes lidé mnoho vypráví a feťák co si dal „zlatou šlehu“ ji i okusil.

Ale jeden, jediný bůh se od všech bohů, kolik jich jen v celém nebeském zástupu je, zcela zásadně odlišoval. Zatím co všichni bohové plesali, užívali si a slavili, on se žádných spolků a božských akcí nezúčastňoval. Byl všem bohům k smíchu, když kdesi na **periferii Chaosu** začal budovat jakousi Zemi. Byl pohrdán, neboť se neslušelo aby bůh natahoval měřící šňůru, budoval základy, dával všemu tvar.

Bylo to ostudné. No považte, bůh pracoval!

Je nasnadě, že prvotní božské opojení dlouho nevydrželo. Každý bůh si zakládal výhradně na své jedinečnosti, jeden na kráse, druhý na chytrosti, někdo na síle jiný na mazanosti. Objevila se revnivost, jeden druhého hleděl předstihnout, ale především ovládnout. Bohové si vzájemně

konkurovali, někteří i diktovali. Objevily se pletichy, tajné spolky jedněch proti druhým. Přetvářka a licoměrnost byly na denní pořádku.

A co ten všemi pohrdaný?

Nikdo se jej nebál, nikoho neohrožoval a proto jej ignorovali. Měli jej za podivína, který, kdo ví proč se namáhal a všemu dával smysl.

Že vám to něco připomíná? No jak by ne. Nikoliv náhodou jsou poměry z počátku Stvoření stále více podobné těm dnešním poměrům na Zemi. Pověsti o bozích jsou totiž reálnější víc než si připouštíme.

Kdo by nevěděl, že s jídlem roste chuť. Ten, kdo měl málo chtěl víc a kdo hodně, ten nejvíc. A byli i bohové, kteří chtěli všechno a stali se hrozbou všem ostatním. Postupem času již nikdo neplesal, nehlaholil a došlo to tak daleko, že žádný bůh si nebyl !!nikde!!nikým!! a naprosto ničím jist!! A když už nevěděli kudy kam a byli nadobro v koncích, vzpomněli na toho božského idealistu z periferie **Chaosu**.

Začali si cenit, že jedinou jistotou v **Chaosu** bylo vždy jeho slovo. Neměl sice žádnou zvláštní moc, ale mimořádná byla jeho absolutní spravedlnost. Všem bohům najednou imponovalo, jak konstruktivní a spravedlivý řád dal svému dílu. Ale především, přestali se smát, že základem své morálky učinil nezištnost.

Že nezištnost? No to se zaručeně musí každý z lidí smíchy potřhat. To proto, že zatím stále ještě není nejhůř! Každý si myslí „*Na mě nikdo nemá, já se dokážu o sebe postarat.*“ Tento omyl bohové už dávno překonali, neboť poznali, že v zájmu všech musí **Chaos** dostat smysl a Řád. I když pravda, s těžkým srdcem opouštěli svou svévolnou svobodu, aby se podřídili mravnímu řádu jednoho boha.

Rozhodl jeho ryzí charakter. Žádný bůh nepozbyl nic ze své moci ani důstojnosti, jen se museli vzdát pokušení vměšovat se do cizích záležitostí. První povinností bylo uznat Zákon - „akce - reakce“ - a respektovat Spravedlnost - „oko za oko - zub za zub“.

Nepochybně naprosto neuvěřitelnou se bude každému zdát skutečnost, že museli toho božského podivína pracně a dlouho přemlouvat. Byl totiž prozíravý a velmi dobře věděl jaké důsledky to pro něj osobně bude představovat. Proto dlouho vzdoroval, až pak přece jen všem zavelel **“Bud’ světlo!”**

Ti kdo uposlechli se jasně odlišili od těch, kdo neposlechli. V **Chaosu** byla provedena první a základní orientace.

Dobry byl, kdo vykonal vůli velícího. Ovladatelné síly byly odděleny od neovladatelných, světlé od temných, konstruktivní od destruktivních.

Chaos začal dostávat Řád, kde každému byly stanoveny existenční podmínky.

Tak se v **Chaosu** jeden bůh stal zcela přirozenou autoritou, jistotou všech bohů na věčné časy.

Jeden bůh se všem bohům stal Bohem - **HOSPODINEM**. V **Chaosu** zavládl Řád. Byl nastolen Zákon.

Dík morální ryzosti a spravedlnosti se Spravedlivý stal Všemocným. V očích všech bohů, celého nebeského zástupu se stal Úctyhodným. Každé slovo, které vyslovil, **světil** svou úctyhodností. Jeho slovo bylo hodno stát se realitou. Proto příkladně, když Úctyhodný řekl třetího dne **“Nahromad’te se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!”** /Gn 1, 9/ ty bytosti z nebeského zástupu, které se o to mohly přičinit udělaly vše pro to aby se stalo tak, jak řekl Hospodin. Nikoliv jedno slovo – Logos – ale **!!každé!!** slovo, které Hospodin vyslovuje je posvěceno jeho úctyhodností a všichni, nejen bohové, se usilují aby je proměnili ve skutek.

Tradice a zkušenost dnes nikomu nedovolí aby něčemu takovému mohl uvěřit. Vždyť co by za to každý z lidí dal, aby celou Zemi, všechny lidi ovládl. Lidé neuvěří, neboť nevědí co je Spravedlnost a netuší, jak obrovské břemeno na sebe Hospodin vzal, co obětoval a k čemu se **!!zavázal!!**

Kdeže svoboda a volnost!! Trudným břemenem je **úradek** Boží.

Tlachy o svobodě lidé sami sebe usvědčují, že Hospodin jim bohem rozhodně není! Všeobecné úctě lidí se dnes těší ten, kdo má silnou ekonomiku a tvrdou měnu. Jistí to tajné služby a armáda zbraněmi co mohou z nebe kdykoliv a kamkoliv na Zemi udeřit. Lidé si jen nalhávají, že věří v Hospodina. Ctí jej pouze a jen ústy. Na místo Desatera uctívají boha co vládne dvěma slovy!

1. **Má dáti!**

2. Dal!

Jeho jméno je **MAMON**.

Před 2000 lety měla Tradice otců moc **rušit** Boží příkázání. Dnes má **Mamon** mnohonásobně větší moc.

Nemusí nic **rušit!** Zcela nerušeně vše **řídí!!**

V Genesis může každý sledovat, jak byl nastolován Řád. Vše se stávalo realitou v souladu s vůlí jediného Boha. Vše bylo dobré, neboť vládla jen jediná vůle, které se vše podřizovalo.

Nejen bohové, všechny bytosti co jich v nebeském zástupu je vzhlížely k Hospodinovi jako k Bohu a dostali jej tak do nezávidění hodné situace. Již se nemohl s nikým přátelsky a nezávazně setkávat, důvěrně s někým promluvit. Vše co řekl a vykonal bylo pro všechny absolutně závazné a stejně definitivně zavazující to bylo i pro Hospodina. Proto se vtíravou společnicí Hospodina stala samota.

Zásluhou Hospodina dostal ve Stvoření každý spravedlivý úděl. Vše bylo dobré, ale sám Hospodin strádal samotou. Sám na sobě poznal, jaké to je být sám!

A nelze se divit, že potom co myslel na všechny a na vše, na konci šestého dne konečně pomyslel i na sebe. Přistoupil k tomu, že učinil Člověka, aby byl obrazem podle Jeho podoby.

Šestý den Stvoření je mimořádně významný tím, že byli stvořeni **lidé** a **Člověk**. Zřejmě sotva kdo si uvědomuje, že právě zde dochází k nejtěžší a trvalé dezorientaci. Získat správnou orientaci může jen ten, kdo přestane zavírat oči před skutečností, že **lidé** a **Člověk** neměli naprosto nic společného! Tedy, ...až na svého Stvořitele.

Lidé měli plodit a množit se, naplnit zemi a panovat nade vším živým.

Člověk byl postaven do zahrady v Edenu aby ji obdělával a střežil a měl být obrazem Božím.

Je na každém jednom samotném zda se probere a otevře oči, či zda věren tradici zůstane slepý. Není co ztratit, můžete jen získat. Každý si může sám sobě odpovědět na otázku:

- kdo by plodil a množil se a také jak, když v šesti dnech stvoření Hospodin se ženou pro Člověka vůbec nepočítal
- kdo by naplnil zemi a panoval nade vším živým, kdyby Člověk zůstal v zahradě Edenu?!

Lidé byli stvořeni zcela nezávisle na existenci Člověka. Kdyby Člověk nebyl vyhnán mezi lidi měli bychom dnes za potravu každou bylinu nesoucí semena i každý strom na němž rostou plody se semeny. Nikdo by se neživil masem jiné živé bytosti. Dodnes by lidé a všechny živé bytosti žily v dokonale harmonických poměrech. Země byla Hospodinem budována jako ideální svět pro vše živé. Život na Zemi měl být protikladem poměrů panujících v Chaosu. Země byla odvěkým sídlem Hospodina. Zde budoval ráj pro lidi a všechny živé bytosti. Zvláště chráněným místem, privátním územím Hospodina byla zahrada Edenu. Tam postavil Člověka aby se s ním mohl nerušeně setkávat.

Stvořením Člověka šestého dne ukončil Hospodin veškerou stvořitelenskou činnost a to jak na Zemi tak na Nebi. Sedmý den je pro správnou orientaci veskrze mimořádný. Zvláštní pozornost si zaslouží skutečnost, že Spravedlivý, Všemocný a Úctyhodný - Hospodin, který nikdy neřká nic dvakrát, dal hned sedmkrát najevo že stvoření bylo definitivně skončeno.

Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. Sedmého dne dokončil Bůh veškeré své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelenské dílo./Gen.2,1-3/

Je proto neuvěřitelné, že by toto rozhodnutí změnil, aby pro Člověka utvořil ještě ženu. Ty méně vnímavé upozorním na rozdíl mezi **stvořením** a **utvořením**. Žena pro Člověka byla **utvořena** již ze **stvořeného** základu, jímž byl Člověk. Někdo si řekne, že na takových detailech mnoho nesejde, protože Všemocný Hospodin může přece všechno! To sice pravda je, ale zřejmě vůbec nechápete co to je čest, jak se získává a jak ji lze ztratit.

V dnešní době nikdo na čest nehledí. Prvotní je ekonomika. Konkurence je tvrdá a na čestný slovo nikdo nikomu nic nedá. Primární je získat peníze! Na způsobu a původu vesměs nesejde. Čím více peněz a majetku tím větší obdiv a úcta mezi lidmi.

Ale základem morálky Hospodina, a můžete se zase řehtat sebevíc, byla a je nezištnost!

Ke stvoření Člověka vedla Hospodina vlastní špatná zkušenost se samotou. Člověk byl jen jeden a nebyl žádný rozumný důvod k tomu aby se množil. Člověk byl sám a měl zůstat sám! Na konci stvoření Hospodin viděl, že vše co učinil, je velmi dobré. Byl spokojen, ale současně viděl, že jedno přece jen dobré není.

„Není dobré, aby byl Člověk sám.“/Gn 2 18/

Kdo by si nepomyslel: „*Taková maličkost, prkotina, vždyť kdo se kdy zajímal zda jsem sám a*

jak mi je?' Alespoň si hned dobře uvědomíte komu je vlastní **altruismus** a komu **egoismus**. Jak hluboce propastný je rozdíl mezi vnímavým srdcem Hospodina a tvrdým srdcem dnešního člověka. Stvořením Člověka se Hospodin sice zbavil samoty, dosáhl vlastního uspokojení, ale do stejně nezávidění hodné situace uvedl Člověka. Když Člověk nenalezl mezi zvěří a vším co již bylo stvořeno pomoc sobě rovnou, přistoupil Hospodin k utvoření ženy pro Člověka. A tomu věřte, že velmi, velmi dobře věděl, jak riskantní činí krok. Hospodin však věřil, že tak jako jej na slovo poslechly všechny bytosti ve stvoření, že stejně i Člověk uposlechne příkaz, aby nejedl ze stromu poznání dobrého a zlého, aby se jej ani nedotýkal. Komu jinému by měl věřit víc, když ne svému obrazu, Člověku.

K pochopení Hospodinova záměru o smyslu sedmého dne je namístě uvést dva případy, které významně poznamenaly tradiční chápání smyslu sedmého dne. První případ porušení svátosti sedmého dne je z doby, kdy Hospodin vedl svůj vyvolený národ z Egypta do země zaslíbené.

Když Izraelci prodlévali na poušti, přistihli muže, který v den odpočinku sbíral dříví. Ti, kdo jej přistihli, jak sbírá dříví, přivedli jej před Mojžíše a Árona a před celou pospolitost. Dali ho strážit, neboť nebylo zřejmé, co se s ním má stát. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Ten muž musí zemřít. Celá pospolitost jej ukamenuje venku za táborem.“ Celá pospolitost jej vyvedla ven za tábor a ukamenovala ho, až zemřel, jak Hospodin Mojžíšovi přikázal./Nu.15,32-36/

První co asi mnohého napadne, ale jenom napadne, protože lépe je mlčet, že sedmého dne učinil Hospodin pro Člověka ženu a nic se nedělo. A tady, jeden nešťastník sbíral dříví a ten samý Hospodin jej odsoudil k smrti ukamenováním. Dobře že mlčíte, protože tento případ se stal pro Židy základem tradice, kterou mudrci a znalci Zákona dopodrobna propracovali. Problematika činnosti sedmého dne byla upravena řadou nařízení, aby lidé zbytečně neriskovali ukamenování třeba tím, že ušli víc kroků, něco vzali do ruky a strčili to do kapsy. Problematika sedmého dne byla nejzapeklitější právní záležitostí.

Ten druhý případ je z doby před 2000 lety, a protagonistou byl Ježíš.

Vešel opět do synagogy; a byl tam člověk s odumřelou rukou. Číhali na něj, uzdraví-li ho v sobotu, aby jej obžalovali. On řekl tomu člověku s odumřelou rukou: „Vstaň a pojď doprostřed!“ Pak se jich zeptal: „Je dovoleno v sobotu jednat dobře, či zle, život zachránit, či utratit?“ Ale oni mlčeli. Tu se po nich rozhlédl s hněvem, zarmoucen tvrdostí jejich srdce, a řekl tomu člověku: „Zvedni ruku!“ Zvedl ji, a jeho ruka byla zase zdravá. Když farizeové vyšli, hned se proti němu s herodiány umlouvali, že ho zahubí./Mk 3 1-6/

Je to jen jeden z mnoha případů, kdy Ježíš očividně a zcela záměrně ignoroval všechna tradiční nařízení o svěcení sedmého dne. Konáním zázraků v posvěcený den evidentně provokoval a koledoval si tak, že skončí jako hříšník co na poušti sbíral dříví. Jestliže na poušti Židé nevěděli jak s hříšníkem naložit, pak Ježíše by vládnoucí elita s potěšením ukamenovala hned na místě. Neměli však odvahu pro jeho oblibu u lidu.

I doba byla jiná. Nikoho ani nenapadlo, že je třeba dotazovat se na vůli Hospodina. V mnohém to bylo jako dnes.

Vládla Tradice. Kněží a zákoníci na vlastní pěst!

Chátra potřebovala dostat pořádnou lekci, aby si jednou pro vždy zapamatovala koho se bát, kdo je pánem v Izraeli. A vskutku, podařilo se! I bez kamení skončil Ježíš stejně jako hříšník co na poušti sbíral dříví. Tradice v Izraeli nadobro zvítězila. 2000 let se žádný Žid neodvažuje ani pomyslet, že by Ježíš byl Boží syn a všichni poslušně dbají tradiční ustanovení o svěcení dne odpočinku.

Kdo však nezavírá oči strachy jako Židé, tomu je zřejmé co společného mělo konání Hospodina a Ježíše a v čem se jejich činnost zásadně lišila od hříšníka, který byl za sběr dříví Hospodinem odsouzen k smrti. Není to činnost sama. Hříchem není ujít 7 či 10 kroků, natáhnout ruku či sbírat dřevo v den odpočinku. Klíčem všeho je **účel** vykonávané činnosti. Hospodin i Ježíš konali dobro naprosto nezištně ve prospěch druhého, kdežto hříšník sbíral dřevo zcela nepochybně jen pro sebe.

Zejména u Hospodina je třeba si znovu a dobře uvědomit, že po ukončení tvoření v celém Stvoření nikdo ničím nestrádal. I Hospodin se zbavil tíživé samoty, ale nepřijemným účinkům samoty vystavil Člověka. To je pro Úctyhodného absolutně nemyslitelné. Každý si může být jist tím, že Hospodin má mimořádně vnímavé srdce, raději by dál strádal sám, než aby neprávem strádal někdo jiný. To proto učinil v našich očích nečekaný a Jemu samozřejmý skutek, že Člověku učinil

ženu i v den, který sám zasvětil odpočinku. Židé mohli šest dní svobodně konat svou vůli, starat se o sebe. Sedmého dne se však měli pokorit vůli Hospodina. Alespoň jeden den v týdnu měli hledat a konat vůli Hospodina a ne vůli svou. Měli konat Dobro, zcela nezištně konat dobro druhému, potřebnému. Připomínat si komu za vše vděčí. Nezištnou péčí o bližního projevit svůj vděk Hospodinovi.

Hospodinovi nelze sloužit lépe, než nezištnou službou bližním a potřebným. Židům tento Hospodinův záměr zcela zjevně unikl. Všemmu nasadili korunu, když Ježíše nechali ukřižovat. Nechtěli slyšet, že Hospodin žádá *“Milosrdenství a ne obět”/Mt 9 12/*. Nic platno, že na každém kroku jim předváděl, jak si to Hospodin představuje. Raději zavřeli oči a dál zůstali slepí. Dodnes to uniká každému, kdo něco takového nechce slyšet ani vidět.

A tak by snad již nemělo být pochyb, že Hospodin byl nejen Spravedlivý, Všemocný a Úctyhodný, ale i Milosrdný! A to je ta nejvzácnější vlastnost od níž je jen krůček k Lásce.

Jsmo stále na samém počátku Bible a počátek neopustíme dokud jej veskrze nepochopíme. Snad sami nakonec uznáte, že pokud není odhalen počátek, není naděje na nalezení konce.

Utvoření ženy pro Člověka byl veskrze mimořádný čin a nevyplácí se ledabyly jej přecházet. Nechci se opakovat, jen znovu připomenu, co je tradičně přehlíženo.

Bůh ženě pro Člověka nevedchl dech života!

Lidé, zemská zvíře, nebeské ptactvo, vše co se plazilo po zemi mělo živou duši, Člověk dech života, ale ženě utvořené pro Člověka nebylo nic takového dáno. Žena pro Člověka byla utvořena aby mu byla jen pomocí jemu rovnou. V XXI. století jsme obklopeni mnoha pomocníky bez dechu života a živé duše a tak by snad již nemělo nikomu činit vážnější problém pochopit, čím vlastně byla žena utvořená pro Člověka.

Byl to robot z masa a kostí. Podobné roboty představil počátkem XX. století Karel Čapek ve své hře *R.U.R.*. Žena pro Člověka však byla mnohem dokonalejší. Po vyhnání ze zahrady Edenu umožnila Člověku jeho reprodukci, čehož Čapkovi roboti nebyli schopni. Reprodukován byl ale jen Člověk, nikoliv jeho žena Eva. Ale to už bych předbíhal.

Poslední tři roky jsem soustředil hlavní úsilí na pochopení soužití Člověka a jeho ženy v zahradě Edenu. Jaké změny nastaly v jejich životech po požití ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, ale zejména, jak po vyhnání ze zahrady Edenu změnil Člověk život lidí a všeho pozemského. Nelitujte čas a vraťte se k událostem v zahradě Edenu, hloubte o všech převratných změnách. A na co především nezapomínejte, pochopit jak vše působilo na Hospodina, co prožíval. Máte k dispozici celou Bibli a rovněž zkušenost svého vlastního života. Ale pamatujte, jde o minulost a na té nelze nic změnit. Tou největší pošetilostí by bylo kohokoliv soudit. Je třeba pochopit, poučit se a neopakovat chyby jich že dopustili jiní.

Žena utvořená pro Člověka mu byla pomocí v době, kdy se Hospodin se svým obrazem, Člověkem, nestýkal. Hospodin se setkával s Člověkem, nikoliv se ženou. Ta byla utvořena pro Člověka.

Hospodin měl důvod ke spokojenosti, ani Člověk ničím nestrádal, zato slabým článkem všeho byla právě žena utvořená pro Člověka. Žena Člověku záviděla jeho vševědoucnost, které se mu dostalo díky duchaplnosti. Žárlila, protože s ní se Hospodin nestýkal. Znáte snad někoho, kdo na jejím místě by zůstal zcela netečný? Neuškodí znovu připomenout část božího sdělení ze snu jenž měl Elífaz Témanský.

„Pošetilce zabíjí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché./Jb5 2/

Dobře si zapamatujte a nikdy nezapomeňte, že pokušitel nikdy nepřichází sám od sebe! Byla to žárlivá touha, kterou žena utvořená pro Člověka přilákala Hada, nejzchytralejšího ze vsí polní zvíře, kterou Hospodin Bůh učinil. Had řekl ženě to co chtěla slyšet, že není čeho se obávat, že požitím zakázaného ovoce nepropadnou smrti, ale naopak budou jako Bůh znát dobré i zlé. To byl pro ženu utvořenou pro Člověka dostatečný argument aby ochutnala zakázané ovoce. Věřila, že se vyrovná Člověku s nadějí, že možná získá i přízeň Hospodina. Člověku nic nechybělo, měl vše a těšil se přízni Hospodina. Jen si nejsem jist, zda mu bylo dostatečně zřejmé kým Hospodin skutečně je.

Poté co žena utvořená pro Člověka ochutnala plody ze stromu poznání dobrého a zlého jako první otevřela oči a poznala, že je nahá a že nahý je i Člověk. Člověk byl s ní a dobře viděl co se chystá udělat a v ničem jí nebránil. Byl sice vševědoucí, ale nevěděl jaké jméno má dát své ženě a co zejména, nevěděl co to je propadnout smrti. A to jej velmi zajímalo. S napětím očekával co se bude dít až žena ochutná zakázané ovoce. A nedělo se vůbec nic! Neviděl žádnou změnu. Vrcholem všeho

bylo, že žena se mu začala smát! A smála se jako blázen a nedokázala vysvětlit čemu se směje!? Člověka ovládl nesmírný vztek. Když bral od své ženy zakázané ovoce aby je ochutnal věděl velmi dobře co činí.

Pošetilec! Sice všechno věděl, ale naprosto nic nechápal a chtěl taky jako žena propadnout smrti!!

Poznání vlastní nahoty je důkazem toho, že oba si uvědomili sebe sama, své tělesné odlišnosti a proto si spletli suknice a přepásali se jimi. Změny byly tak významné, že raději znovu položím každému před oči záznam scény setkání s Hospodinem.

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „Cos to učinila?“ Žena odpověděla: „Had mě podvedl a já jsem jedla.“/Gen.3,8-13/

Člověk a jeho žena *uslyšeli* hlas a *cítili* denní vánek. Tímto veskrze jedinečným a nezaměnitelným způsobem nás Autor informuje, že se jim vedle *zraku* aktivoval i *sluch* a *hmat*. Hospodin postrádal Člověka, nikoliv jeho ženu. Člověk se ukryl poté co zaslechl Hospodinův hlas. Do té doby se Člověk nebál. Bojí se, protože slyší Hospodinův hlas a neví co to je. To ale ještě není *strach*, ten pozná jako první někdo úplně jiný.

Pozornost si zaslouží, jak Člověk Hospodinovi odpověděl. Neodpovídá na otázky, kdo mu řekl o nahotě, a zda nejedl zakázané ovoce. Člověk vědom si své viny lže!! Je to znamenitá lež, svou dokonalostí odpovídá jeho vševědoucnosti. Lidé ve své naivní slepotě věří, že Člověk se stal obětí hadí vychytralosti a ženské žárlivosti. Mlčí a myslí si, že bez viny není ani Hospodin, neboť On mu přece dal ženu, která mu dala zakázané ovoce. Ale na Hospodina si s ničím takovým nepřijdete. Člověku bylo mnoho dáno a proto bylo tím více očekáváno. Vinen prokletím země je Člověk a nikoliv žena a Had.

Co lze v dramatické situaci snadno přehlédnout, že na rozdíl od Člověka se žena utvořená pro Člověka ničeho nebála. K pochopení by měla pomoci slova Hospodina, jimiž promlouval k Jóbovi.

Pštrosice mává křídlem, není to však perut' s brky čápa; svá vejce ponechává na zemi a zahřívá je v prachu, zapomíná, že je noha může rozšlápnout a polní zvěř rozdupat. Se svými mlád'aty zachází tvrdě, jako by nebyla její, nemá strach, že bude její námaha marná. Bůh jí totiž odepřel dát moudrost, nedal jí ani díl rozumnosti. Když se však vyplašena vymrští, je jí k smíchu kůň i s jezdcem./Jb 39 13-18/

Ženě, která byla učiněna jako pomoc pro Člověka nebyla Hospodinem dána žádná moudrost, ani díl rozumnosti. Změny vnímání vyvolané požitím zakázaného ovoce jí *vyplašily* a byl to právě spontánní a přímý smích, který u Člověka vyvolal ten největší vztek. A když mu nabízela zakázané ovoce, aby si také vzal, ochutnal a taky poznal, s potměšilou radostí intelektuála ji poslechl. Prahnu po poznání co to je propadnout smrti. U Člověka a jeho ženy došlo k uvědomění si vlastní jedinečnosti což byl základ individuálního sebevědomí. Dosud byli zcela závislí na jediné jim společné vůli, na Hospodinovi. Dosud neznali jinou vůli a proto jim vše bylo dobré. Sami to změnili tím, že udělali co měli zakázáno. Učinili co bylo protikladné vůli Hospodina a to bylo zlé.

Vše co do té doby Hospodin na Zemi stvořil bylo velmi dobré! Jak již bylo vzpomenuto, Země byla odvěkým sídlem Hospodina. Zde vybudoval ideální a harmonické prostředí, které mělo být protikladem chaotických poměrů vládnoucích na Nebi.

Pro Hospodina nastala žalostně paradoxní situace. Na Nebi, kde o nic neusiloval natož aby o co stál, tam se stal naprosto přirozenou a absolutní autoritou, Bohem nad všemi bohy, Hospodinem. Zato zde na Zemi, kde vynaložil veškeré své úsilí, kde by to naprosto nikdy nečekal, v samotné zahradě Edenu, právě tam mu povstaly hned dvě na jeho vůli nezávislé bytosti. Člověk a jeho žena. A to bylo moc, moc zlé!

Vážnosti situace odpovídají slova Hospodina.

I řekl Hospodin Bůh: „Ted' je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.“ Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života./Gn 3 22-24/

O ženě řeč není, tou nejvýznamnější bytostí se svobodnou vůlí byl Člověk. Ne že by se Člověk stal bohem. Věděl co je dobré - vůle Hospodina - co zlé - vlastní vůle - a tím byl **jako** bůh. Ale na rozdíl od bohů, kteří **znali** dobré a zlé a svého Boha si již vybrali, Člověk zatím nic zlého nepoznal, neměl žádnou zkušenost.

Byl to teprve počátek Chaosu na Zemi.

Pro Hospodina to musela být hrozná rána. Člověk přestal být obrazem podle představy Hospodina. Zapudil jej, neboť nemohl riskovat, že by vztáhl ruku po stromu života a byl živ navěky. Neměl mnoho na výběr. Rozumně vzato, mohl je zničit, ale šlo o nesmírně citlivou záležitost. Člověk byl Jeho obrazem. Nebylo žádné dobré řešení a tak zřejmě ze všech špatných možností vybral to nejmenší zlo. Vyhnal Člověka a jeho ženu ze zahrady Edenu na zemi mezi lidí a vše živé co dosud žilo v naprosto harmonických poměrech a dokonalém souladu s vůlí Hospodina.

Požítí zakázaného ovoce vyvolalo u Člověka a jeho ženy převratné změny. Vnucuje se řada otázek. Třeba čím do té doby viděli, když nám známé oči to zřejmě nebyly. A také co vlastně viděli, když svou nahotu neviděli. Zatím o tom hloubejte sami, dosud nenastala příhodná situace rozebrat hlubší podstatu těchto změn.

V dané chvíli je třeba znovu a plně vstřebat jinou mimořádně významnou informaci. Že Člověk dokázal svou ženu pojmenovat.

Člověk svou ženu pojmenoval Eva (to je Živa), protože se stala matkou všech živých./Gn 3 20/

První co Člověk po požití zakázaného ovoce poznal, že on svým potomkům život dávat nebude. Není pochyb, že Hospodin stvořil Člověka jako **formu** – prach ze země a tu naplnil **obsahem** – vdechl mu v chřípí dech života aby se stal živým tvorem. A tak je tomu ve své podstatě dodnes jen s tou změnou, že **formu** již netvoří Hospodin. Formu – tělo rodí na svět žena. Ve chvíli, kdy forma – tělo opouští lůno matky je to zas jen Hospodin, kdo naplňuje formu – tělo obsahem - dechem života. To je okamžik, kdy se dítě stává živým tvorem. Žádný muž nikdy nevdechl dítěti život. Bude to rána pro mnohé muže, co si zakládají na svém otcovství. Zranit to ale může jen samolibého „**chcípáka**“, protože skutečný chlap ten ví, že jeho primární povinností není péče o pomíjivou formu – tělo, ale péče o věčný obsah – duši.

Je zcela zbytečné více se o tom rozepisovat, protože každý „**chcípák**“ věren Tradici musí proti něčemu takovému zcela přirozeně protestovat. A vysvětlovat, že svébytnou paměť má jak **forma** tak i **obsah**, no to už by z toho někoho mohl trefit i šlak a nemám zapotřebí výčitky chcípáků poslouchat.

Lépe je věnovat pozornost události, ke které by naprosto nikdy nedošlo, kdyby Člověk a jeho žena neselhalí a neochutnali zakázané ovoce. V zahradě Edenu by Člověk svou ženu nikdy nepoznal a ona by nikdy neporodila ani jednoho ze tří Synů člověka.

I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „Získala jsem muže, a tím Hospodina.“ Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem./Gn 4 1-2/

Nevíme jak Kain přišel ke svému jménu, kdo mu je dal. Jedno je ale jisté, Kain byl prvorozený **Syn člověka**. Slova Evy jsou mimořádně důležitou informací. Eva nemohla uvěřit, že dosáhla v co již ani nedoufala. Přece jen získala Hospodina i když zcela jinak, než si v zahradě Edenu představovala. Narodil se jí syn, muž a nevěděla, natož aby znala jak se o něj starat. A tak se musel postarat někdo jiný.

Ne, Člověk to rozhodně nebyl! Ten na tom byl s rodičovskou zkušeností jako jeho žena. Adam, když si mohl vybrat mezi rodičovskými povinnostmi a svými tužbami, hodil povinností za hlavu a táhl za svými očima, za krásou lidských dcer. Adam myslel jen na sebe, namísto aby se staral o výchovu synů. Položil tak základ **TRADICI**, jejímž uhelným kamenem je mýtus o nadřazenosti muže nad ženou. To aby paraziti mohli ospravedlnit smysl své existence.

Kdo jiný se asi mohl postarat, než Hospodin. Nejen že Kainovi vdechl život, ale musel bezradnou Evu vést a v mnohém i oba rodiče nahradit. Tak si Eva získala pozornost Hospodina. U druhorozeného Syna člověka, Ábela, se již Hospodin starat nemusel. Eva již měla základní mateřskou zkušenost.

A tak Kain jako první, jediný a po něm již nikdy žádný jiný měl Hospodina za otce i matku.

Při narození Ábela již byla Eva obeznámenou matkou a rovněž Adam byl obeznámen s rolí otce. Středem našeho zájmu je ale Hospodin o němž víme, že je Spravedlivý a vnímavého srdce. Člověk byl zapuzen, ale narozením Syna člověka se změnil Hospodinův vztah k Evě. Jestliže oba rodiče, Adam a Eva byli ve vyhnanství na zemi svou vlastní vinou, pak oba Synové člověka, Kain i

Ábel se zde ocitli bez vlastního zavinění. A k tomu Spravedlivý, Úctyhodný a Milosrdný Hospodin nemohl zůstat lhostejný. Oba bratři se dozajista těšili Hospodinově přízni a tak zcela přirozeně na projev vděku přinesli oba Synové člověka každý za sebe obětní dar.

Kain byl mimořádně sebevědomý muž. Jak by ne, když otcem i matkou mu byl sám Hospodin. Oproti tomu jeho bratr Ábel vychovávaný samostatnou, ale v mnohém stále nezkušenou Evou již postrádal základ Kainova sebevědomí. Sebevědomý Kain se stal zemědělcem a nesmělý Ábel pastýřem ovcí. Kain měl být na co hrdý a jako projev vděku přinesl Hospodinovi obětní dar z plodin země. Rovněž Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku.

Stalo se to, co by nikdo rozumný nečekal. Hospodin shlédł na obětní dar Ábelův, ale Kaina a jeho obětní dar nechal bez povšimnutí. Sebejistého Kaina ovládl hněv až zesinal v tváři. Kain si to neuvědomuje, ale nám nesmí uniknout, že situace se navlas podobá té ze zahrady Edenu, při níž otec jeho formy, Člověk, propadl smrti. Znovu připomenu část veledůležitého božského sdělení „**Pošetilce zabijí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché./Jb5 2/**

Byl to opět nesmírný vztek, který ovládl Kaina natolik, že když byli s bratrem na poli, povstal proti Ábelovi a zabil jej. Kain stejně jako Člověk neposlechl hlas Hospodina. Jestliže Člověk poslechl hlas své ženy, pak sebevědomý Kain hlas svého ega. Nikdo, ani Hospodin mu nebude určovat co je a co není dobré. O tom si bude svobodně rozhodovat Kain sám. A po vzoru Kaina si o tom rozhodujeme dodnes stále větší měrou.

Vím co dělám, když znovu rozvíjím obraz událostí, které měly nedozírné následky.

I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi... Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ Odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ Hospodin pravil: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. Budeš nyní proklet a vyvržen ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem. Kain Hospodinu odvětil: „Můj zločin je větší, než je možno odčinit. Hle, vypudil jsi mne dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tváří. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem. Každý, kdo mne najde, bude mne moci zabít. Ale Hospodin řekl: „Nikoli, kdo by Kaina zabil, bude postižen sedmeronásobnou pomstou.“ A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil. Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu. I poznal Kain svou ženu, ta otěhotněla a porodila Enocha. Tu se dal do stavby města a nazval to město Enoch, podle jména svého syna/Gen.4,8-17/

Autor neuvádí co se odehrálo na poli mezi bratry. Před více jak 3500 lety v době Mojžíšově byl zřejmě důvod nerozvádět podrobnosti o tom, jak Kain povstal proti Ábelovi a jak jej zabil. Ale v XXI. století již není třeba se žinýrovat, protože otrlou veřejností by neotřásla ani informace, že Kain za účelem zahlazení svého činu tělo svého bratra snědl.

Že jsem šeredně přestřelil a někoho nesmírně pobouřil? Tak si pusťte TV a sledujte čím vším se denně dobře bavíte!

Nezapomeňte, jsme na samém počátku a na rozdíl od nás Kain nevěděl co to je zabít. Je do očí bijící, že Kain nebyl schopen své jednání **ovládat** a stejně tak nebyl schopen ani **rozpoznat**, že jeho jednání je **zlé**. Máme k dispozici nezvratný důkaz, že Člověk a jeho synové dosud **nemysleli**.

Jsmo v době kdy Člověk nedokázal užívat ducha jako úmyslnou, záměrnou aktivitu. Že by se o tom mohlo uvažovat?

Skvělé! Jako prvního přihlašuji s diskusním příspěvkem C.G.Junga:

Dříve, než se lidé naučili myšlenky produkovat, myšlenky k nim přicházely. Nemysleli, nýbrž vnímali svou duševní funkci.⁸

Toto je samý počátek nesmírně dlouhého a velmi strastiplného procesu v něm se z Člověka stávala myslící bytost. Ještě v době Mojžíše je zachycen pozoruhodný případ, kdy jeden celý izraelský rod nemyslel. Bylo to v době, kdy Mojžíš prodléval na hoře u Hospodina a Izrael využil chvíle jeho nepřítomnosti k odlití zlatého telete.

Mojžíš viděl, jak si lid bezuzdně počíná; to Áron jej nechal počínat si bezuzdně ke škodolibosti jejich protivníků. Tu se Mojžíš postavil do brány tábora a zvolal: „Kdo je Hospodinův, ke mně!“ Seběhli se k němu všichni Lévióvcí. Řekl jim: „Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Všichni si připněte k boku meč, projděte táborem tam i zpět od brány k bráně a zabijte každý svého

⁸ C.G.Jung Výbor z díla IV. OBRAZ ČLOVĚKA A OBRAZ BOHA Vydalo nakladatelství Tomáše Janečka Brno 2001 str.67

bratra, každý svého přítele, každý svého nejbližšího. Léviouci vykonali, co jim Mojžíš rozkázal: toho dne padlo z lidu na tři tisíce mužů. Potom Mojžíš řekl: "Ujměte se dnes svého úřadu pro Hospodina každý, kdo povstal proti svému synovi či bratru, aby vám dnes dal požehnání."/Ex,32,26-29/

V současnosti by na Mojžíšovo zavolání jen sotva přiběhl celý rod. A z těch co by vyslechli Hospodinovo nařízení by zaručeně ani jednoho nenapadlo jít zabít bratra, přítele a sobě nejbližšího. Zato by se zcela jistě strhla zuřivá diskuse co si vlastně o sobě Mojžíš myslí!? Každého by musel přesvědčit a všem dokázat, že něco takového skutečně přikazuje Hospodin. Z lidu by toho dne určitě nepadl ani jediný! Ačkoliv!?!..., životem jednoho bych si přece jen nebyl jist. Všichni dobře víme jak před 2000 lety skončil Ježíš....! Zato dnes by to byl zaručeně poslední den Mojžíšův!!

Po mém soudu je právě nyní vhodná příležitost vyjasnit si, jak se to má s Autorem Bible. Bible má 66 knih, ale Člověk a nikdo z lidí ani jedinou nevymyslel. V době jejich vzniku nebyl na Zemi nikdo z lidí schopný něco takového vymyslet. Lidé nemysleli, jen vnímali a jako písaři sdělení Autora zapsali. Jen mimořádně vnímaví jedinci dokázali zachytit co vymyslel Autor a ten byl vždy jen jediný. Snad nejzřejmější je to u proroků. Myslíci lidé byli mimořádnou vzácností a pro nás bude zajímavé sledovat jak ti kteří se pokoušeli *myslet* dokázali komplikovat Hospodinův záměr, ale především své vlastní životy.

K rozvoji myšlení došlo v Evropě až v nedávné době. Významnou roli sehrál objev knihtisku v 15. století. Nejdynamičtější rozvoj zaznamenává myšlení koncem 18. a počátkem 19. století. Kdo něco vymyslí cítí se být autorem a autorská práva si chrání.

Je to jen námět ke zcela samostatnému zamýšlení, protože naší primární snahou je *pochořit* co před tisíci a tisíci lety lidé zaručeně *vymyslet* nemohli!

Očima současnosti lze konflikt Kaina a Ábela vnímat jako konkurenční střet rostlinné a živočišné výroby, ale obecně to může symbolizovat rozpor mezi činnostmi fyzickou a duševní. Jisto je, že Hospodinovou volbou nic neskončilo. Kain do doby osudné oběti proti Ábelovi vůbec nic neměl. Kain Hospodinovu volbu nechápal, chtěl proto na poli v otevřeném střetnutí, sobě i Hospodinovi dokázat, kdo je lepší. A znovu se jej zmocnil neovladatelný vztek. Ábel nechtěl s bratrem vůbec soupeřit. Dokonce se odmítal jakkoliv bránit!

Sympatie zcela všech jsou dozajista na straně spravedlivého Ábela. Ale mně to nedá abych jako kacír z Čech neotevřel i otázku naší současnosti.

Měl Ábel právo na existenci?!

Má národ, který nebojuje a odmítá se bránit vůbec právo na existenci?

Nevím jak kdo, ale Adolf Hitler a jeho pohrobci to jednou provždy vyřešili.

Interesantní ovšem je, že čím více másla na hlavě, tím více hrdosti a vypínavosti, ale i zaručená úcta a obdiv u lidí.

Prvním výpadem Kaina vše skončilo. Ábel byl zasažen, zdánlivě banální zranění na boku a z rány ihned vyšla krev a voda.

Kain vůbec nic nechápal a Hospodinovi nelhal. Copak ví, kam se ztratil jeho bratr? Kain zřejmě neviděl jak Ábelovo tělo zmizelo. Pomíjívá, smrtelná forma - tělo zaniklo a byla to krev a na ní vázaný duch jenž křičel k Hospodinovi ze země a vydal svědectví o tom co se odehrálo mezi bratry na poli. Teprve poté co byl konfrontován se svědectvím Ábelovy krve Kain poznal, že se dopustil zlého činu a že jej nelze odčinit. Zděsil se nad poznáním, že stejně snadno jej může zabít každý kdo jej potká. Je to okamžik, kdy jako první na Zemi zažívá co je **Strach**. Kain dostal strach o svou existenci. A přichází ojedinělý a velmi významný Hospodinův čin, kdy Kaina poznamenal znamením, aby jej nikdo nezabil. Ne že by nebylo možno Kaina zabít, ale každý, kdo toho byl schopen se musel bát to udělat!

Hospodin se ocitl v nesmírně složité situaci. Pokud chtěl Kaina opravdu účinně chránit před všemi kdo jej mohli zabít, musel mu dát, co by jinak nikdy nikomu nedal. Pozoruhodné je, že přestože Hospodinovo znamení poskytovalo Kainovi spolehlivou ochranu, jeho strach to ani v nejmenším neřešilo. Kain postrádal hroší kůži dnešních otrlců. Na místo aby si bezstarostně užíval života pod ochranou Hospodinova znamení, šířil jej strach. Strach se stával maniodepresivní jistotou, že někdo jej přece jen jednou zabije. A bude to znít naprosto neuvěřitelně, ale každý kdo Kaina potkal, tak se bál. Nebáli se však Kaina, ale znamení jenž mu dal Hospodin. Každý se bál Hospodina, neboť Kain měl **!!svatozář!!**

Jde o prapočátek všeho a Autor považoval za nezbytné v souvislosti s Kainovým činem uvést

skutečnost, že ještě v pátém pokolení zrozený Lámech byl trestán za Kainovu vinu. V té době mohlo být Kainovi již dobrých 600 let. Lámech stejně jako všichni ostatní potomci Člověka věděl čeho se Kain dopustil, ale nechápal, proč on, Lámech, který Ábela nezabil, musí tím trpět a nést odpovědnost. Lámech trpí neurózou, neboť má strach, že na místo Kaina, kterého chrání svatozář a na nějž si nikdo netroufal by mohli zabít jeho a jak by k tomu on chudák nevinný přišel. Proto se nelze divit Lámechově racionální kalkulaci když říká: „*Jestliže toho, kdo by zabil Kaina má stihnout sedmeronásobná pomsta, pak ten, kdo by zabil mne by musel být postižen sedmdesátkrát a ještě sedmkrát!*“

Lámech jako první otevřeně zpochybňuje a kritizuje Hospodinovu Spravedlnost. Znovu připomenu jak příčinu neurózy viděli odborníci na slovo vzatí
Freud objevil, že vytěsnění je jedním z hlavních mechanismů při vzniku neurózy. Potlačení odpovídá vědomému morálnímu rozhodnutí, zatímco vytěsnění představuje poněkud amorální sklon zbavovat se nepříjemných rozhodnutí. Potlačení může způsobit zármutek, konflikt a utrpení, ale nikdy nevyvolá neurózu. Neuróza je vždy náhražkou za oprávněné utrpení.

Jen si nejsem jist, do jaké míry by to uspokojilo trpícího Lámecha. Spravedlnost je totiž nesmírně citlivá záležitost.

Přitom nešlo o žádný exces či mýlku, neboť při vyhlásování Desatera svému vyvolenému Izraeli tento princip Hospodin naprosto jasně potvrzuje.

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stáhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mne nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají./Ex 20,5-6/

Jen sotva se lze ubránit myšlence, že pokud jsou za viny otců pronásledování jejich potomci až do čtvrtého pokolení, pak přece nemůže jít o Spravedlnost o Lásce raději pomlčet! Pro ty nejrozumnější z lidí tak bude Lámech první známou obětí zvůle Hospodinovy totality a budou usilovat o jeho rehabilitaci a taky požadovat patřičné odškodnění pro pozůstalé. Dnes již vůbec nejde o Spravedlnost, ale tučné odškodné a palmáre pro obhájce.

Není to však krize Spravedlnosti, ale obraz naší tradičně zlé představy o Spravedlnosti. Jde o kolizi ***Absolutní spravedlnosti***, kterou představuje Hospodin s ***Relativní spravedlností***, kterou tradičně prezentují menší či větší lidská společenství.

Právě Spravedlnost je lidem ***!!odvěkým!!*** kamenem úrazu. Musím znovu připomenout a více přiblížit, jak se stal jeden bůh, Bohem nad všemi bohy – Hospodinem.

Bylo to bez vychytralosti, kouzel, síly a meče!

Ani žádné lži a propaganda, pletichy či paktování!!

Bez majetkových čachrů, prebend a vydírání!!!

Nic z tradičních prostředků jimiž lidé bojují o moc. Také proto to bude všem lidem naprosto nepochopitelné a neuvěřitelné. Byla to výhradně, pouze a jen Spravedlnost díky níž se stal Hospodin Všemocným a Úctyhodným.

Díků se stal jeden bůh, Bohem všem bohům, Hospodinem.

Pravda, se svou čestností a Spravedlností byl mezi všemi bohy dlouho poslední, aby se nakonec stal prvním!

Lidé nevědí co je Spravedlnost, a proto si ani nemohou Hospodina vybrat za svého boha!

Aby mohl být Bůh absolutně spravedlivý musel mít k dispozici ***všechny*** informace o ***všem*** a o ***všech***! A Hospodin je měl. Zahraďa Edenu bylo informační centrum celého Stvoření. Člověk měl zahraďa Edenu ***obdělávat a střežit***. Člověk vykonával funkci administrátora, správce dat. Globální informace z celého Stvoření měl ***spravovat a hlídat*** před zneužitím. Ke všem měl přístup, jen vyhrazených se nesměl ani dotknout.

Co především, měl podávat Hospodinovi ***pravdivé*** informace o tom jaký je, měl Mu být obrazem.

Nastala příhodná doba připomenout slova jimiž Elíhú zasvěcuje Jóba. I dnes mohou prozíravému dopomoci vymanit se ze zajetí tradičních omylů.

Je snad možno říci králi: »Ty ničemo« nebo urozeným:»Svévolníku«? Bůh nestrání velmožům, nedá přednost váženému před nuzákem, protože všichni jsou dílem jeho rukou. Umírají v okamžení, třeba o půlnoci. Lid se chvěje, když odcházejí; i vznešený je odvolán, aniž kdo hne rukou. Na cesty každého jsou upřeny jeho oči, on každý krok vidí. NENÍ TEMNOTY ANI ŠERA SMRTI, kde by se mohli skrýt pachatelé ničemnosti. NA NIKOHO NEVKLÁDÁ NIC NAVÍC, že by se musel s Bohem soudit. Ctihodné bije, NEMUSÍ NIC VYŠETŘOVAT, jiné staví na ta místa; je obeznámen s jejich dílem, podvrátí je za noc a jsou rozdraceni./Jb 34, 18-24/

To je sen každého policisty. Hospodin **!nemusí nic vyšetřovat!**, jsou mu k dispozici všechny informace o všech a o všem. Naprosto nic se neztrácí, vše se zaznamenává a každému se dostane jen toho co si spravedlivě zaslouží. Není kam uniknout, dokonce ani smrtí se nelze zbavit žádné odpovědnosti. Ve Stvoření je pouze jediné místo, kde bylo možno se skrýt. Jedině v informačním centru, v zahradě Edenu se mohl Člověk před Hospodinem ukrýt. Nikde jinde ve Stvoření není šance před Hospodinem cokoli zatajit nebo se ukrýt.

Vše co pociťujeme jako zlo se nám dostává skrze Spravedlnost. To dobré skrze Boží milosrdnost.

Kdo koná zlo, dočká se zla.

Kdo koná dobro, ať nečeká dobro, čeká jej **mnohonásobné** dobro!

Na rozdíl od lidí Hospodin - **Nesetrává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství./Mi 7**

18/

Hospodinova Absolutní spravedlnost se váže k **obsahu**, kdežto lidská Relativní spravedlnost je spjata s pomíjivou **formou**, naší tělesnou existencí. Lidská spravedlnost je relativní a pomíjivá stejně jako naše tělo a vše materiální. Lidé mohou svými zákony ignorovat Hospodinovu vůli a morálku vyjádřenou Desaterem. Zde na Zemi můžeme zcela svobodně (svévolně) vytvářet vlastní zákony, a posvětit jimi kdejaký zločin. To můžeme, ale Hospodin má tu moc, že beztrestně si to neužije ani 4 pokolení potomků viníků. Tak nás Hospodin neustále nutí abychom hledali Jeho vůli, pochopili vše a odvrátili se od zlého.

Hovořit o lásce k Bohu a nekonat Dobro (vůli Hospodina) je tradičně nejrozšířenější formou výsměchu Hospodinovi. Je však jen otázkou času, jak dlouho se komu daří odpovědnosti unikat.

Elhú upřímně a dobře radí Jóbovi aby raději mlčel a nezhoršoval své postavení neuváženými slovy, protože Hospodinovi nic neunikne. Namísto zbytečných řečí aby raději trpělivě čekal, protože jeho pře je před Hospodinem a jen na Hospodinovi záleží kdy a jak se projeví.

Dodnes zůstávají nedoceněny informace jichž se dostalo Jóbovi.

Sluší se doznat Bohu:»Snáším svůj trest, nebudu už pohoršlivě jednat. Poučuj mě o tom, na co nestačí můj pohled. Spáchal-li jsem podlost, už tak neučiním« /Jb 33, 31-32/

Elhú nemá v Bibli sobě rovného a dobré zapamatování zaslouží závěrečná slova jimiž sděluje, jaký Hospodin je.

„Od severu přichází zlatavá záře, trpyt kolem Boha budící hrůzu; avšak Všemocného nenajdeme. Je vznešený v síle, ale soudem a přísnou spravedlností nechce pokořovat. Ať se ho proto lidé bojí; nehledí na žádného, kdo spoléhá na své moudré srdce.“/Jb 37,22-24/

Ne že nemá smysl Hospodina hledat. Je třeba si ujasnit, kdo hledá a kdo se vlastně ztratil. Hospodin se neztratil, to Člověk nemá, resp. ztratil orientaci. Pokud chcete být nalezeni, musíte hledat Spravedlnost a vše ostatní vám bude přidáno. Hledejte sami sebe, svou podstatu, smysl svého života a pak si vás najde i Hospodin, tak jako si našel Noeho, Abraháma, Jákoba, Mojžíše. Nestačí být moudrý, je třeba být i pokorný.

Lámech žehrá právem, když trpí za vinu svého dávného předka, ale jen stěží kdo si umí představit co zažíval Kain. Nikdo nic nechápal, všichni se báli Hospodinova znamení a všichni do jednoho Kaina **nenáviděli**. Na Zemi se nikdo netěšil tak dlouhé, všeobecné a veliké nenávisti jako Kain.

Zaručeně se nenašel nikdo, kdo by Kaina zabil a tak se jako ostatní potomci Člověka dožil bezmála tisíce let. Nesmí být ponechána bez povšimnutí informace, že Kain se dal do stavby města a nazval jej podle jména svého syna Enoch. Kdo ignoruje rozdíl mezi Člověkem a lidmi skončí hned na počátku jednou provždy ve slepé uličce. Tou nejchoulostivější otázkou mu bude, kdo byla žena s níž měl svého syna? A kdopak stavěl město a také pro koho, když Člověka i s jeho potomky by bylo sotva tak do chalupy. Vždyť je lze na prstech jedné ruky spočítat - Adam, Eva, Kain a jeho syn Enoch.

Ne, k žádnému incestu s matkou ani sestrou nedošlo, Kain si našel svou ženu mezi dcerami lidskými a město Enoch stavěli **lidé** pod vedením Kaina. Kain vládl ve městě Enoch a usiloval o spravedlnost. Každý o každém věděl vše a nikdo nemohl uniknout odpovědnosti za své činy.

Nikdo se nebál, že by Kain znovu vraždil, vždyť ani vrahem nebyl přestože svého bratra zabil. Všichni se báli Hospodinova znamení, nic však necháпали. Záviděli a Kaina nenáviděli. Jen sotva kdo tušil co si Kain prožíval. Kain byl ryze racionální a usiloval aby byl spravedlivý jako Hospodin. Trpěl, neboť poznal jakého zločinu se dopustil a že svatozář nosí zcela neprávem. Jemu to

působilo strašná muka, ale dnes by si z toho hlavu již nikdo dělal! Z počátku jej sužoval skličující strach, který se proměnil v maniodepresivní jistotu, že jednou jej někdo zaručeně zabije. U toho ale nezůstalo. Když poznal, že Hospodinovo znamení mu poskytuje absolutně spolehlivou ochranu, strach se proměnil ve smělou činorodost a ztřeštěnou statečnost. Riskoval, dával svůj život v šanc, provokoval i udivoval, ale nikdo netušil co prožíval, jak trpěl. Zoufale se snažil aby opět získal Hospodinovu náklonnost, ale marně. Hospodin se od něj odvrátil.

Tak jako neříká nic dvakrát, ani zklamat nelze Hospodina dvakrát!! Právě Hospodina nesmíme opomenout, neboť Člověk a Kain mu způsobili nesmírné zklamání a bolest. Pro mnohé bytosti nebeského zástupu bylo udivujícím zjištěním, že Spravedlivý a Všemocný, Hospodin je zranitelný. První kdo to zjistil byl Had. U lidí podobně jako u Hospodina je nejzranitelnějším místem bytost nebo věc s ním je vázán nehlubším citovým poutem. Proto radím dobře, raději ani nezkoušejte představit si co Hospodin prožíval. Nikdo si to nedokáže představit, protože naprosto všichni lidé ignorují to nejdůležitější.

Hospodin totiž Kaina miloval!

Každému se to bude zdát absurdní a zcela nemožné. Vždyť Hospodin přece shlédl na Ábela a jeho obětní dar!

Je zbytečné cokoli vysvětlovat. Můžete o Lásce **vědět** vše a bude to beztak zcela k ničemu, dokud ji **nepoznáte!** Jen ten, kdo poznal co dokáže Láska s člověkem udělat má šanci pochopit Hospodina. A kdo pochopí, ten v úctě padne na kolena, neboť přestože miloval Kaina, shlédl na Ábela a jeho obětní dar a nikoliv na dar milovaného Kaina. Hospodin dokázal, že je nejen Spravedlivý, ale i **!!PRAVDIVÝ!!**

Něco takového by žádný jiný bůh nedokázal, o lidech ani nemluvě. O lásce toho bylo hodně napsáno a mnohé i zfilmováno, takže dnes zcela samozřejmě patří k lásce přetvářka, vydírání, lži i zabíjení. Lásce vyučují a nejvíce o ní vědí ti, kdo ji nepoznali. Jejich představy o lásce jsou buď trapně infantilní, nebo naopak perverzně úchylné. Ano, právě takoví se nejvíce vypínají a troufají si obviňovat a soudit druhé, že lásku neznají a Boha nemilují. Kdo ale Lásku poznal, ten nikoho nesoudí a také o ní nemluví! Když na to budete pamatovat, budete vědět komu je lépe se vyhnout a s kým Hospodina rozhodně nehledat.

Kdo skutečně pochopil podstatu rozdílu mezi **Absolutní spravedlností** a **Relativní spravedlností** tím snadněji pochopí i rozpor mezi **Absolutní láskou**, která je vlastní Hospodinovi a **Relativní láskou**, která je vlastní nám, lidem. Hospodinova Láska se opět váže k věčnému **obsahu** a ta lidská tradičně k pomíjivé **formě**, lidskému tělu.

Pro Hospodinovu Lásku nemá pohlaví podstatný význam, kdežto v lidské lásce je druh pohlaví hlavním faktorem především pro správnou sexuální orientaci. Všichni dobře víme a není proto třeba rozebírat, čemu všemu se dnes lidé odvažují říkat láska. Nám jde však o Hospodina a proto si vryjte dobře do paměti a nikdy nezapomeňte.

Byli jen tři synové Člověka - Kain, Ábel a Šét. Jen jednoho syna Člověka si Hospodin zamiloval, prvorozeného Kaina a po něm již nikdy žádného jiného.

Adam dožil 930 let a vedle Kaina, Ábela a Šéta zplodil syny a dcery. Ty ale nezplodil s Evou, to nebyli synové Člověka. Jménem neuváděné syny a dcery zplodil z dcerami lidskými. To již byli pouze **synové lidských** a **dcery lidské**. Uchovejte v dobré paměti, že Adam nezplodil žádnou **dceru Člověka**. Byli jen tři **synové Člověka** a jen jednoho a žádného jiného Hospodin miloval.

Kaina si zamiloval na věky!!

Jak již bylo předestřeno, aby mohl být Hospodin Spravedlivý, musel mít nejen všechny informace o všem a o všech, ale i informace o sobě samém. Člověk měl pro Hospodina plnit základní a nesmírně důležitou funkci. Měl mu poskytovat pravdivé informace o něm samém, měl Mu být obrazem. Možná se to zdá podivné, ale Všemocný Hospodin vzhledem ke svému mimořádnému mocenskému postavení neměl nikde a v nikom záruku, že mu takové pravdivé informace bude podávat.

Pokud jste k sobě jen trochu upřímní, víte, jak je každý člověk citlivý na kritiku a výhrady vůči své osobě. Přičemž nejcitlivější jsou právě ti co sami nejvíce kritizují a nebo pro své mimořádné mocenské a společenské postavení se domnívají, že nikdo nemá právo je kritizovat. A tak čím více moci kdo má, tím méně pravdy se o sobě dovídá. Mezi lidmi tradičně ty největší iluze o sobě chovají ti nejmocnější! Opojení mocí a iluzí o vlastní vyjímečnosti likvidují své oponenty a ničí tak nejvýznamnější přirozený pramen pravdivých informací o sobě samých.

Právě sebeklamu se chtěl Hospodin vyvarovat, Člověk měl být pramenem pravdivých

informací, měl Mu být obrazem.

Před bohem, který se proti své vůli stal Bohem nad všemi bohy, v okamžiku kdy se stal Všemocným Hospodinem byl nesmírně těžký úkol. Aby nastolil řád, musel určit hlavní orientaci. Co je **DOBŘE** a co **ZLÉ**. Mnohý si pomyslí, nic jednoduššího! Přece vítěz, vládce tradičně a zcela přirozeně určuje co je dobré a co zlé!

Kdo takto smýšlí, pak vůbec, opravdu vůbec netuší s kým má co dočinění! Hospodin není samolibý a je dalek jakékoliv svévole. Co je Dobro nestanovil podle své vůle, ale tak, aby ve Stvoření nikdo, **naprosto NIKDO !!nepochyboval!!**, že Dobro je dobré!

Dobro muselo být pro všechny opravdové-**!pravdivé!!**

Ve chvíli, kdy se Bůh stal Všemocným Hospodinem, nepropadl samolibosti ani sebeklamu. Postupoval s citem. Lidem to není cizí, jen to neuplatňujeme. Stačí, když si uvědomíte své vlastní postoje. Lidská reakce na cokoli, ať jde o osobu, věc, jakýkoliv jev je buď **pozitivní**, nebo **negativní**. Při pozitivní reakci se dostavuje **pokoušení** ztotožnit se a při negativní reakci nastupuje **zavržení**, odmítnutí a odsouzení. Dobré však není ani na jednom pólu, ale právě tam, kde reakce není kladná ani záporná, ale neutrální.

Kladné nebylo preferováno a záporné nebylo likvidováno.

!!Hospodin naprosto vše zohlednil!!

Jedině Pravdivý a Spravedlivý, mohl dát celému Stvoření pevný Řád. To platí pro celé Stvoření vyjma Země. Zde ovládl vše Člověk a jeho potomci se zákonem svobodné vůle „**od zdi ke zdi**“.

Lidstvo je na Zemi ve výchovné separaci. Zde se teorie a praxe rozchází. Zní krásně, že „**Pravda zvítězí!**“, ale v tržní společnosti dnes platí „**Pravda je co zvítězí!**“ Záměrně provokuji, aby nikdo nepřehlédl, že první heslo je Hospodinovo a to druhé relativně pragmatické zase naše lidské.

Provokuji, protože tak chci znovu naléhavě připomenout, že Bibli lidé nevymysleli. Genesis není naivní příběh ze života našich primitivních předků ani pohádková story na dobrou noc. Naopak, lidská mysl dávné minulosti nebyla schopna nic takového vymyslet a dodnes nejsme schopni tyto významné a mimořádně přesné informace náležitě docenit a pochopit.

Je třeba si uvědomit, že Hospodin při stanovení orientace určil „**CO**“ je Dobré a co Zlé, ale neurčoval „**KDO**“ je dobrý a kdo zlý. Rozdíl se zdá být malicherný, ale je naprosto zásadní! Budte prosím mimořádně pozorní a vnímaví k následující informaci.

I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. Řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil.“ Ale Noe našel u Hospodina milost./Gn 5 -8/

Pokud máte v dobré paměti, že Člověk byl stvořen jako **forma**, která byla naplněna **obsahem** a připouštíte, že i naše fyzické tělo je pouhá **forma**, kterou Hospodin naplňuje při narození **obsahem**, pak doceníte význam informace o **výtvoru mysli** a **výtvoru srdce**. Výtvor mysli je produktem obsahu a výtvor srdce je produktem formy. Výtvor mysli je nehmotná **PŘEDSTAVA** a výtvor srdce je reálný **ČIN**. Představa je primární a čin sekundární. Tělo-forma je jen instrument jehož prostřednictvím se duše-obsah projevuje v tomto světě. Tělo-forma nežije je pouze oživováno krví na níž se váže věčný život.

Člověk je schopen vykonat to, co pokrývají jeho představy. Pokud před potopou Hospodin viděl, že všechny představy byly výhradně zlé, pak nutně zlé byly i všechny činy Člověka a jeho potomků. Nikdo se zřejmě nediví, když Hospodin litoval, že učinil Člověka. A přesto je třeba se divit, protože jak říká prorok „**Bůh není člověk, aby lhal, ani lidský syn, aby litoval. Zdali řekne, a neučiní, promluví a nedodrží?/Nu 23 18-19/** Jen zcela vyjíměčně naleznete, že by Hospodin kdy ještě litoval a právě takové vyjíměčnosti nás musí zajímat, pokud se chcete přiblížit tomu, koho hledáte.

V souvislosti s informací o výtvorech mysli a výtvorech srdce před potopou je třeba pečlivě zkoumat stejně zásadní informaci z úst Hospodinových o výtvorech mysli a výtvorech srdce u těch co potopu přestáli.

Noe pak vybudoval Hospodinu oltář a vzal ze všech čistých dobytčat i ze všeho čistého ptactva a zapálil na tom oltáři oběti zápalné. I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: „Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvor lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím

všechno živé, jako jsem učinil.“/Gen.8,20-21/

Po potopě již nebyly všechny výtvořiny mysli zlé. Některé představy byly dobré a tak mohly být dobré i výtvořiny lidského srdce. Dobré činy, které byly v souladu s vůlí Hospodina konaly děti, ale jen do chvíle, než se zbavily své dětské závislosti. V mládí se dítě osamostatní, ego upevní své sebevědomí a v souladu s Tradicí se postaví vůli Hospodina.

Co rovněž nesmí být pomínuto, že Hospodin se zavazuje přísahou, **...nikdy nebudu zlořečit ZEMI kvůli člověku....** Pozorný čtenář by si měl zcela přirozeně položit otázku, **proč kvůli člověku Hospodin zlořečil ZEMI?!** Nevím jaké vysvětlení kdo nalezne, mně přichází na mysl slova, jimiž se Elhú prezentoval Jóbovi.

Boží duch mě učinil, dech Všemocného mne oživil. Můžeš-li, odpovídej, předlož mi svou při, postav se! Hle, já budu tvými ústy před Bohem, i já jsem jen kus hlíny. Hle, nemusí tě přepadat strach ze mne, ani moje naléhání tížít. /Jb.33 4-7/

Elhú říká Jóbovi ... **i já jsem jen kus hlíny... - kus ZEMĚ**

Do potopy byl Člověk a jeho potomci spjat se Zemí daleko těsněji než je tomu dnes. Dokud nebyla na Zem prolita Ábelova krev, dávala Země Kainovi, a nejen jemu, svou sílu! Možná že právě Země dávala potřebnou sílu stavitelům pyramid?! Člověk a jeho potomci neměli zřejmě individuální subjektivitu na jakou jsme dnes zvyklí. Lidský jedinec nemá žádné dlouhé trvání, je to prach co se v prach obrací. Jediný kdo měl a má trvání a tedy i subjektivitu, pročež je způsobilý nést odpovědnost za všechny hříchy Člověka, potažmo i Hospodinovo zlořečení, byla matka Země.

Původně jsem se chtěl tématu o výtvořině mysli a výtvořině srdce vyhnout, protože pro mnohé to bude absolutně nezajímavé.

Ale nudné to bude pro ty kdo se jen učí a vůbec nemyslí!

Je totiž pohodlnější naučit se správné odpovědi a nenamáhat se hledáním podstaty. V dnešní době již mnohdy ani není třeba znát správnou odpověď. Při prověřování vědomostí testy stačí vědět, zda správná odpověď je varianta „a“ nebo „b“. Proto znovu naléhavě připomínám.

Učte se, učte se, učte se! Ale nedávejte na sobě znát, že sami myslíte a hledáte. Ani dnes nelze Tradici beztrestně podvracet, proto zbytečně neriskujte. Před 400 lety se Galileo Galilei domníval, že na světě neexistuje větší nenávisť, než je nenávisť nevědomosti vůči vědění. Dnes, v XXI. století, kdy veškeré vědění lidstva je dostupné prakticky všem lidem se může zdát, že tento rozpor byl překonán. Avšak ten skutečný, trvalý a základní rozpor je mezi **věděním a poznáním**.

Každým rokem opouští university a vysoké školy celého světa miliony ekonomů, ale není mezi nimi jediný hospodář, stejně tak každoročně přibývají miliony doktorů, ale lékaře mezi nimi budete marně hledat a nejinak je to s těmi co o právu vědí vše, ale Spravedlnost, Spravedlnost nezná ani jediný! Je to stále o **formě a obsahu** o jejich vzájemném vztahu a tradičním ignorování, směšování a zaměňování.

Pominout toto téma by znamenalo ignorovat to nejzákladnější. Bez pochopení výtvořin mysli a výtvořin srdce nelze porozumět vývojové anabázi Člověka a lidské společnosti a rovněž nelze pochopit k čemu a proč je vnímavý Hospodin.

Jako první je třeba mít stále na paměti, že vyhnání Člověka a jeho ženy na Zemi bylo nouzové opatření. Je to nad rámec možností tohoto díla, ale každý sám může v Bibli sledovat, jaké úsilí věnoval Hospodin prosazení Spravedlnosti do pozemských podmínek, aby mezi zlým činem a trestem byla co nejmenší prodleva a aby se odpovědnost individualizovala!!

Každému, kdo je odhodlán přemýšlet o své formě a obsahu, nabízím jedinečný zážitek. Je to expedice za poznáním. Cílem je zahrada Edenu za starých dobrých časů, kdy Člověk byl ještě zcela sám. Můžete **vidět** na co do dnes všichni lidé jen **hledí**. Zavřete oči a jen chvíli se nechte vést. Je třeba zaujmout takové místo, odkud bychom vše viděli a přitom nezemřeli. Proto vejdemo ze zadu. Jinak není čeho se bát, jen připomínám, ústa neotvírat a na nic nesahat! Budeme sledovat jedinečný a **!!smysluplný!!** okamžik, kdy Člověk pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř.

Není třeba vytvářet si detailní představu Člověka. Primární je uvědomit si, co Člověk viděl, když k němu Hospodin přivedl všechnu zvěř. Člověk nebyl slepý, jen viděl něco zcela jiného než v bdělém stavu vidíme dnes my. Mnohem důležitější než co viděl, je ale co Člověk neviděl! Člověk zaručeně nevidí ba ani netuší, že je nahý. My naopak vidíme že nahý je, zato netušíme co vidí a podle čeho vlastně může dávat všemu živému jména?! Tak jako Člověk nevidí že sám je nahý, nerozlišuje zda některé zvíře má peří či srst. Dozajista nevidí nuance mezi vrabcem, stehlíkem a sýkorkou, které naopak dobře vidíme my. A přesto přesevše Člověk všechny živé tvory pojmenoval!!! Každý živý

tvor byl pojmenován podle toho jak jej Člověk nazval!!!!

Živí tvorové nebyli nazváni podle toho jak vypadali, jakými se zdáli. Byli nazváni podle toho jací skutečně byli ve své podstatě.

Máme naprosto absolutní jistotu, že každý živý tvor byl nazván nikoliv podle *formy* ale podle *obsahu*.

Jejich jména nebyla zdánlivá ale pravdivá!

Člověk viděl Pravdu!

Vedle všeho živého Hospodin k Člověku přivedl ještě jednu bytost. Ženu, kterou mu učinil jako pomoc jemu rovnou z jeho vlastního žebra. To je naprosto jedinečná situace. Člověk byl mírně řečeno vyveden z míry. Něco takového zatím ještě neviděl.

Nevidí nic. Vůbec nic podle čeho by jí mohl dát jméno!

Je to zákonité. Přece dobře víme, že Hospodin ženě pro Člověka nevdechle dech života a proto nemůže vidět žádný obsah, protože není schopen dát jí jméno. A tak Člověk, který nemá dosud aktivován *zrak*, *sluch* a *hmat* mohl za pomoci *čichu* a *chuti* analyzovat pouze *formu* a **!!poznává!!**, že je to kost z jeho kostí a tělo z jeho těla.

Kdo je v myšlení odvážnější může se spolu s Člověkem postavit před zrcadlo. Připravte se však na to, že zatím co vy v zrcadle uvidíte jak sami sebe tak Člověka, Člověk v zrcadle neuvidí nikoho. Lidé si tradičně namlouvají, že v zrcadle pozorují svůj *obraz*, přitom ve skutečnosti jde pouze o **!!odraz!!** formy, fyzického těla.

A pro koho je přesto přesevše Pravda jen to, co na vlastní oči vidí, může si ověřit spolehlivost svého zraku. Vezmu kapku vlastní krve a obyčejným perem napíšu některé informace, které by mohly někoho zajímat. Odvykl jsem perem psát a tak jsem si nechal předem do každé knihy pár řádek nalinkovat.

Tak a je to!

To první je telefonní číslo na které mi můžete kdykoliv zavolat a pak adresa na níž mi lze psát.

Pravda! Proč by měl někdo řízlovi telefonovat nebo psát?! Raději rovnou ještě připišu jméno autora této knihy, to jediné by snad mohlo někoho zajímat. A to je vše. Kapka krve došla a že mám svůj život rád, nebudu víc riskovat.

Pokud nic nevidíte pak poznáváte, jak snadno lze skrze zrak lidi oklamat. A nebylo ani nutné někomu brýle s červeným filtrem nasazovat. Lidem je to sympatické, neboť si lze mnohé namlouvat. Dost možná máte ruce od krve a přitom se můžete čistýma rukama holedbat. Ne, nehodlám se s nikým handrkovat.

Diskutovat budeme vždy zásadně jen o tom, co uvidíme společně!

Ani Hospodin nemohl s Člověkem diskutovat. Člověk sice viděl Pravdu, věděl vše, ale co to bylo platné, zatím vůbec nic nepoznal! To až poté co ochutnal ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého a otevřely se mu nejen oči, ale rovněž sluch a hmat, tehdy mohl předvést k čemu mu jeho vševědoucnost je a k čemu ji použije. Ale namísto toho, aby své syny vychoval v Pravdě a Spravedlnosti, šel raději za očima, za smyslovými požitky, za krásou lidských dcer. A to je dodnes všem důvěrně známá pozemská realita. Každý *chcípák* mluví jen o právech, soudí druhé, každého poučuje, ale vlastního syna, své děti není schopen vychovat!!

Je nabíledni, že tak jako se to má s Láskou a Spravedlností, podobně se to má i s Pravdou. **Absolutní pravda** se vztahuje k věčnému *obsahu* a **Relativní pravda** má opět vztah jen k pomíjivé *formě*.

A nadchází událost z těch významných ta nejvýznamnější. Když Hospodin **!!poznal!!**, že Člověk dokázal dát všemu živému pravdivé jméno, řekl: „A jaké je mé jméno?“

A Člověk pojmenoval i Hospodina.

„JSI KTERÝ JSI“

Jsi veskrze DOBRÝ a PRAVDIVÝ, žádné rozpory nevidím.

Tak, co víc by ještě chtěl kdo znát? Pokud ale někoho zajímá, jak jeho by Člověk pojmenoval, může se také před Člověka postavit. Musíte se připravit na to, že Člověk zatím nevidí **formu**, nevidí žádnou uniformu, hodnosti, šperky, ani tituly, řády a funkce. Vidí jen jaký je kdo uvnitř a ne do jaké formy je kdo zabalen, jak se jeví nám lidem. A tak například všemi uctíváný profesor by dostal jméno kovový HAD a morálního vůdce národa, pokud by raději neutekl, by pojmenoval dřevěný KRÁLÍK. Lidé se dobře baví čínskou astrologií, ale podstatu nechápou.

Získávat pravdivé informace o sobě samém je mimořádně důležité, je však třeba neobyčejné statečnosti a odvahy aby člověk vůbec snesl svůj obraz. Lidé jsou mimořádně alergičtí na Pravdu a tak pokud své obrazy tradičně neničí, nebo se před nimi neutíkají, stýkají se výhradně jen s přáteli a obdivovateli. Ti ale z Pravdy zprostředkují jen zcela nepatrné minimum.

Na místo abychom zacházeli s Pravdou rozvážně a považovali si těch, kdo nám jsou obrazem, jednáme tradičně se slepou pudovostí jako zcela na počátku Kain!!

Vůbec nebylo náhodné, že byli dva synové Člověka - Kain a Ábel. Když Kain zabil Ábela, musela Eva přivést na svět ještě jednoho syna Člověka - Šéta. Bylo třeba aby synové Člověka byli alespoň dva a mohli si vzájemně být obrazem. S Pravdou je třeba zacházet promyšleně a velice obezřetně. Žádné zrcadlo nikomu neposkytne **obraz**. V zrcadle vidíme jen **odraz** vlastní formy – svého fyzického těla a vlastně ani to ne! Umně se maskujeme a rafinovaně zahalujeme do nejrůznějších módních obalů abychom tak snáze druhé oklamali, stejně jako sebe sama, neboť ostatní lidé to v souladu s tradicí dělají zrovna tak. Zrcadlo nedává obraz. Pro lidskou mysl je to pramen přeludů, příjemných **podrazů**, takže třeba KRÁLÍK může vypadat jednou jako král, nebo pan dirigent a pak jako „velký“ prezident.

Ještě ve středověku si prozíravý panovník vedle mudrců a učenců vydržoval šaška. Jen bláznivý šašek si mohl dovolit beztrestně říci panovníkovi pravdu, kterou se jinak nikdo neodvažoval vyslovit.

A jak jste na tom vy?!

Hodláte vůbec přemýšlet o tom, proč Ježíš doporučuje abychom milovali **!!své!!** nepřátele? Nebo se držíte tradičního; „Nepřátelům je třeba odpouštět, ale ne dřív než visí na šibenici!“ A někdo možná pochopí, proč Hospodin Člověka a jeho ženu ze zahrady Edenu jen vyhnal, namísto aby je zničil.

Zabývat se výtvary mysli a výtvary srdce, obsahem a formou člověka by vydalo ne na jednu knihu, ale nejednu knihovnu. Anima, archetypy, nevědomí, k něčemu takovému nejsem patřičně erudován a proto jen na okraj dané problematiky uvedu informaci, k níž jsem přišel zcela bezděčně před více jak 25 roky. Bylo to z úst psychiatra, který nás, policejní vyšetřovatele zasvěcoval do praxe manželských poraden. Zaujalo mne, že ženy pocházející z rodin, kde otec měl sklon k požívání alkoholu, namísto aby po špatných zkušenostech s alkoholikem byly kritické při výběru svého partnera, naopak byly k alkoholikům překvapivě tolerantní. A přestože v manželství s alkoholikem trpěly, rozváděly se aby si ve většině případů znovu našly alkoholika.

Podle odborníků se především v ranné vývojové etapě člověka v jeho mysli vytváří **otisky**, s nimiž se později musí vypořádat. A tak ženy při výběru partnera se potýkají s obrazem svého otce a naopak muži nutně překonávají obraz své matky. Ale netýká se to pouze lidí. Chovatelé psů mají praxí ověřeno, že štěně je třeba odstavit od feny na šesti nedělích. Pokud je odstaveno dříve, je měkké a nemá požadované vlastnosti své rasy. Je-li však odebráno déle, je tvrdé a těžce ovladatelné. Co nás ale všechny pobavilo, jak vědci vypěstovali homosexuálního kačera. 12 hodin po vylíhnutí malému kačerovi nahradili matku-kachnu dospělým kačerem a milý kačer po zbytek svého života tíhnul jen ke kačerům. Nejvíce mne pobavilo, když žertovní vědci na místo matky-kachny podstrčili malému kačerovi papírovou krabici od bot. Papírová krabice od bot byla šťastnému kačerovi favoritkou nad všemi kačenami.

Že nevěříte? Tak se rozhlédněte kolem sebe. Lidem stačilo na krabici přidělat obrazovku a TV se stala všem, věřícím i nevěřícím, společným oknem jímž vzhlížejí ke svým bohům.

Můj kolega trefně připomíná: „Představa je obnažený meč.“

Je to však meč, který lze bezpečně uchopit jen na jednom konci. Je zlé, pakliže jej nedržíte právě za jílec a třikrát běda, pokud dovolíte aby se vašich představ zmocnil někdo jiný. Kdo vládne představám, nenásilně ovládá i činy!

Zdá se, že do potopy světa jsme z Genesis odhalili vše co odhalit šlo. Ale naše expedice za poznáním dosud nekončí. Odkryli jsme teprve počátek a kdo je skutečně odhodlán myslet, najde i

patřičný konec! Ne každý se odváží pokračovat dál. Mnoha lidem to tradiční nauky vůbec nedovolí. Pozoruhodným paradoxem je, že největší tabu to bude právě pro Židy, Hospodinem vyvolený lid. Ale ani příslušníkům ostatních církví strach z Tradice neumožní v myšlení dál pokračovat.

Tou nejzávažnější a přitom s tradiční ledabylostí přehlíženou událostí počátku Genesis je, že na Zemi byla prolita Ábelova krev!! Ti co potopu přežili dostali od Hospodina důrazné varování.

Bůh Noemu a jeho synům požehnal a řekl jim: „Plod'te a množte se a naplňte zemi. Bázeň před vámi a děs z vás padnou na všechnu zemskou zvěř i na všechno nebeské ptactvo; se vším co se hýbe na zemi, i se všemi mořskými rybami jsou vám vydáni do rukou. Každý pohybující se živočich vám bude za pokrm; jako zelenou bylinu vám dávám i toto všechno. Jen maso oživené krví nesmíte jíst. A krev, která vás oživuje, budu vyhledávat. Budu za ni volat k odpovědnosti každé zvíře i člověka; za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra. Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Božím. Vy pak se plod'te a množte, hemžete se na zemi a množte se na ní.“/Gen.9,1-7/

To nejpodstatnější se však dozvídáme až prostřednictvím Mojžíše, kdy Hospodin uvádí jaké následky nastávají, je-li na Zem prolita krev člověka.

Neposkrvňujte zemi, v níž jste. Právě krev poskrvňuje zemi a země nemůže být zproštěna viny za krev, která byla na ní prolita, jinak, než krví toho, kdo krev prolil. Neznečistíš zemi, ve které sídlíte, uprostřed níž já přebývám, neboť já Hospodin přebývám uprostřed synů Izraele./Nu 35, 33-34/

A to je to nejdůležitější!

Země nemohla být zproštěna viny za Ábelovu krev, která na ní byla prolita, jinak, než krví Kaina, který krev prolil!

Kain se musel znovu narodit a projít proměnou, metamorfózou, nutně zakončenou vylitím jeho krve na Zem!

Tavič připravil pec - Izrael. **Formu**, které lidé dali jméno Ježíš, naplnil Otec **obsahem** - prvorozeným synem Člověka – **Kainem**.

Tavba se vydařila!

Výsledkem byl nebývale dokonalý **krystal** Pravdy - **Kristus**.

Nebylo náhodné, že Kain se stal zemědělcem, ale Ábel pastýřem ovcí. Šlo o volní rozhodnutí. Kain se rozhodl pro rozvíjení své **formy** - pomíjivé fyzické podstaty. Jako zemědělec silou a dovednými činy ovládal Zemi a ta mu musela dávat své plody. Oproti tomu Ábel se rozhodl rozvíjet svůj **obsah**. Nikoliv síla a činy, ale slovem jako pastýř vedl své ovce. To bylo v souladu s vůlí Hospodina a proto shlédl na Ábela a nikoliv na Kaina.

Tváří v tváře Pravdě, svému obrazu, Kain svého bratra Ábela napadl a zničil. V průběhu Kainovy metamorfózy ve formě jménem Ježíš, sehrál tradiční Kainovu roli celý Izrael. Izrael stejně jako Kain nemohl vystát Pravdu, svůj obraz, který mu podával Ježíš a proto jej zabil.

Na místo náročného **zamyšlení** zvolili tradiční a jednoduché **popravení!**

Z hlediska Relativní spravedlnosti je rozhodnutí Židů o Ježíšově popravě veskrze pochybné, ale Absolutní spravedlnost **!!garantuje!!**, že tragický zánik **formy** jménem Ježíš byl veskrze spravedlivý.

Tomu, kdo snad stále ještě pochybuje, že Ježíšův konec byl Spravedlivý znovu a důrazně připomínám. Je naprosto a absolutně vyloučeno aby se Ježíšovi stalo něco v našich očích tak zlého bez toho, že to bylo Spravedlivé. A to platí dodnes. Bez vyjímky a pro každého!

Nikdo z lidí není dobrý! Každý, naprosto každý, kdo se na Zemi narodí, má zde svůj individuální dluh vůči Spravedlnosti a je na každém jednom samotném jak se zachová. Dokud zde žijeme, jsme všichni bez vyjímky na cestě k soudu a Ježíš radil jak si počínat

Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalářníkovi, a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře. /Mat5,26-26/

Jen zde mohou být všechny pohledávky z minulosti vyrovnány a nebo naopak, v souladu s tradicí, navýšeny.

Ze čtyř evangelií je to právě od ostatních se odlišující svědectví Janovo, které podává ty

nejpozoruhodnější a nejpodstatnější informace.

Krátce před ukřižováním, Ježíš sděluje Pilátovi důvod proč se narodil.

Pilát mu řekl: „Jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ty sám říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Pilát mu řekl: „Co je pravda?“ /J18, 37-38/

Ve stínu bezprostřední smrti již nikdo nemluví jen tak, do větru. Jde o slova zcela mimořádného významu. Opravdu však rozumí pouze ten, kdo je z pravdy a ví, že ve skutečnosti promlouvá Kain. Kain, který se svým slovem zavázal Otcí, že odčiní svou vinu za smrt Ábelovu. A kdo opravu myslí, ten zaručeně nepochybuje, že podal absolutní důkaz Pravdy. Pilát a s ním každý, kdo ignoruje **obsah** Ježíše, ulpívá jen na povrchu **formy** a má proto i tradiční pochybnosti, které jsou vlastní lidské, relativní pravdě.

Zcela mimořádný význam má svědectví o smrti Ježíše na kříži.

Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce naplnilo Písmo, řekl: „Žízním.“ Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ A nakloniv hlavu skonal.

Poněvadž byl den přípravy a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži – na tu sobotu připadl totiž velký svátek – požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti a aby byli sňati s kříže. Přišli tedy vojáci a zlámali kosti prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. Neboť se to stalo, aby se naplnilo Písmo: „Ani kost mu nebude zlomena“. A na jiném místě Písmo praví: „Uvidí, koho probodli“. /J19 28-37/

Okamžik, kdy na Golgotě jeden z vojáků bodl Ježíše kopím do boku a jeho krev dopadla na Zem je definitivní tečkou za Kainovou vinou na zabití Ábela. Svědectví o tom, že z mrtvého těla ihned vyšla **krev** a **voda** je pro lékařskou vědu zcela nepřijatelné. Však také i sám svědek, který událost sledoval nemohl uvěřit svým vlastním očím! Něco takového mu rozum nechtěl brát a přesto trvá na svém, že to skutečně viděl. U odborníků by se místo vysvětlení dočkal leda tak zesměšnění a proto raději hledá zdůvodnění v Písmu. A je dobře, že se nebál na svém svědectví setrvat. Kdo myslí, tomu je zřejmé, že Ježíšovo tělo zmizelo za podobných okolností jako tělo druhorozeného syna Člověka - Ábela.

Na tom, že tělo-formu opustila krev, nositelka života by nebylo až tak mnoho mimořádného. Ale nebývale udivující je skutečnost, že z těla vyšla i **!!voda!!**, která je kompozitním médiem hmotné formy.

Tělo bez krve je mrtvola, ale bez vody zbude jenom prach!! Stejně jako Hospodin marně hledal Ábela i učedníci nadarmo hledali Ježíšovo tělo, neboť obě se obrátila v prach.

Tak jako bylo jedinečnou pozemskou událostí narození Kainovo stejně mimořádnou byla i smrt jeho bratra, druhorozeného syna Člověka - Ábela. A podobně se to mělo jak s narozením Ježíše tak jeho smrtí. Kdo myslí, ten dokáže ocenit informace z unikátního mimo biblického pramene, Tomášova evangelia, objeveného po 2. světové válce u Nag Hamádí v Horním Egyptě.

Logion 29

Ježíš řekl.

Když tělo vzniklo kvůli duchu, je to zázrak.

**Jestliže však duch vznikl kvůli tělu,
je to zázrak nad zázraky.**

**Ale já se divím, jak toto velké bohatství
se usídlilo v takové chudobě.⁹**

Před 2000 lety hleděly oči Židů na **formu**-Ježíše, na zázraky jenž konal a nechápali.

Pro lidskou mysl zůstane navěky metamorfóza **obsahu**-Kaina zázrakem nad zázraky, od počátku do samého konce.

⁹ NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ◆I◆ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.89-152

Kdo je ochoten namáhat se a myslet toho není nutno přesvědčovat a více vysvětlovat. Ve svědectvích Marka, Matouše, Lukáše a Jana lze nalézt řadu důkazů o tom jak Ježíš naznačoval svůj obsah. Učedníci nechápali, když jim říkal, že měl u Otce slávu dřív než byl svět/*J17,5/* a že Otec jej miloval již před založením světa/*J17,24/*.

Posměch nutně vzbuzovala jeho slova :

*„Váš otec Abrahám zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se.“ Židé mu řekli: „Ještě ti není padesát , a viděl jsi Abraháma?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abrahám narodil, já jsem.“ Tu se chopili kamenů a chtěli je po něm házet. Ježíš se však ukryl v zástupu a vyšel z chrámu/*J8 56-59/**

V mnohém bych již jen opakoval obsah své předchozí tvorby a proto tuto expedici uzavřu doporučením, abyste mimořádnou pozornost věnovali obsahu rozhovoru Ježíše s Nikodémem.

*Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ Ježíš mu odpověděl „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božského. Co se narodilo z těla je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítá vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ Nikodém se ho otázal: „Jak se to může stát?“ Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem k vám hovořil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil s nebes, Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božského. Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“/*J 3,1-21/**

Toto důvěrné noční setkání proběhlo na samém počátku Ježíšovy mise. Jestliže Nikodém, učitel Izraele, před 2000 lety nemohl pochopit rozdíl mezi *formou* a *obsahem*, pak rozumně vzato, jakoupak šanci přesvědčit má dnes, starý policejní pes?!

Není to však moje šance!

Kdo pochopí samý počátek Bible - Genesis má naději na pochopení konce - Nového zákona – Ježíše. A nejen to, kdo pochopí minulost přestane být pro něj záhadou současné dění a uvidí i budoucnost.

2000 let všichni lidé bez výjimky úspěšně ignorují řadu zásadních sdělení, jimiž se Ježíš identifikoval s prvorozeným synem Člověka a udával tak jednoznačně a nezaměnitelně totožnost svého obsahu. Podobně jako na počátku Kain zabil Ábela i dnes na místo abychom se nad Biblí *zamysleli*, nejráději bychom Židy *vyhladili*. Potvrzujeme tak svou přirozenost, sahající až ke Kainovi.

Lidé dodnes nenávidí Pravdu stejně, jako na samém počátku Kain.

Milujeme silácky jednoduchá řešení a když se síla nedostává, volíme tradičně jinou, stejně mizernou variantu – *prokletí a zatracení*.

Proto na Tradici mnoho nehleďte, raději sami *hleďte*, nepřestávejte hledat a *!!myslete!!* na to, že oči hledaného jsou na nás neustále upřeny!

*Ježíš řekl:
Stál jsem uprostřed světa
a zjevil jsem se jim v těle
a našel jsem je všechny opilé.
Nenašel jsem mezi nimi jediného žíznivého
a má duše pocítila bolest nad lidskými syny,
že jsou slepí ve svém srdci
a nevidí, že přišli na svět prázdní
a hledají zase, jak by prázdní vyšli ze světa.
Ale teď jsou opilí. Až setřesou své víno,
budou činit pokání.¹⁰*
Tomášovo evangelium
Logion 28

III.

Potopa světa je epochální předěl, kterým Hospodin zcela nekompromisně oddělil historii Člověka a jeho tří synů od současné historie synů lidských. Dříve, než se budeme podrobně zabývat touto událostí, nemající v dějinách Země obdoby, věnujme krátkou pozornost Genesis, prameni z něhož informace čerpáme.

Pět knih Mojžíšových, které tvoří základ Starého zákona, to je v ekumenickém překladu bratru 165 stran textu. Nejvíce, 42 stran pak připadá právě na první knihu, Genesis. Z Genesis jsme se dosud věnovali informacím, které Autor komprimoval na samý počátek. Na pouho pouhých pěti stranách jsou koncentrovány bezpochyby ty nejdůležitější informace zahrnující jednak období prvopočátku a pak následné období více jak 2000 let společné vývojové anabáze Člověka a lidí.

Doba vzniku spadá do období před zhruba 3500 lety a je přímo spjata s osobností Mojžíše. Na Genesis navazuje Exodus, Leviticus, Numeri a Deuteronomium. V těchto čtyřech knihách jsou na 123 stranách informace zahrnující události ze života Mojžíše a jeho národa, který vyvedl z egyptského otroctví do země Bohem zaslíbené. Mojžíše nelze v žádném případě považovat za autora ani jedné z knih. On sám vždy vystupuje jen jako nástroj a vykonavatel vůle Hospodina. Mojžíš neustále zdůrazňuje, že pouze tlumočí Hospodinovy příkazy a rebelum připomíná, že se nebouří proti němu, ale proti Hospodinovi. A rovněž není od věci připomenout, že Hospodinovým služebníkem se stal proti své vůli po velkém nátlaku Hospodina. Něco takového je pro současné politické reprezentanty naprosto neuvěřitelné.

Mojžíš mohl jako autor popsat leda tak události svého života, ale rozhodně *nevymyslel* nic co více jak 2000 let jeho životu předcházelo. Mojžíš dal jen formu tomu co vymyslel někdo jiný, kdo je skutečným Autorem, duchovním Otcem. A tak jsme opět svědky toho, že *forma* může být různá, ale pokud jde o *obsah* je Autor jen jediný. Mojžíš je autorem nejznámější formy pro Autorovo sdělení, vedle něho jsou to proroci a zcela mimořádnou a jedinečnou formou je kniha Jób. Je proto důležité neulpávat na formě, ale usilovat se o pochopení obsahu, protože tak se lze přiblížit poznání Autora.

Propast mnoha tisíců let jenž nás dělí od událostí ze samého počátku Genesis nutně vyvolává pochybnosti o hodnověrnosti podávaných informací. A když není zaručena hodnověrnost je pochybný i smysl sdělení. Rozumným východiskem bylo oddělení teologického výkladu vzniku světa, od vědeckého zkoumání. Teologové zkoumají Genesis, kdežto rozumem nadaní vědci místo do Genesis hledí do hlubin vesmíru v naději, že právě tam najdou informace o poměrech panujících na počátku vzniku vesmíru a našeho světa. Všichni podceňujeme sílu Ducha. Nevěříme, že by moudrost mohla objevit základy života a podstatu těch nejskrytějších věcí. Přitom právě na to před více jak 3500 lety Autor spoléhal, že jednou přijde čas, kdy lidé budou schopni pochopit obsah sdělení jemuž dal formu Mojžíš.

¹⁰ NEZNÁMÁ EVANGELIA Novozákonní apokryfy ◆I◆ vyd. Vyšehrad Praha 2001 str.89-152

Dosud jsme se zabývali událostmi ze samého počátku Genesis a přes nesporně negativní vliv času je to právě časový odstup, který nám zajišťuje výtečný nadhled. Díky tomuto nadhledu se můžeme orientovat a nepřehlédneme, že smyslem života je změna, transformace. Pro změnu je však určen **obsah** a nikoliv **forma**. Forma není transformována, je pouze obměňována. Právě odstup nám dává možnost zachytit souvislosti, které přímým účastníkům děje unikají nebo je umíněně odmítají vzít na vědomí.

Při našem pátrání se nesmíme nechat strhnout k tradičně ukvapenému a jednostrannému hodnocení událostí. Nesmíme hodnotit pouze jev a bez povšimnutí nechat podstatu, ulpívat na formě a pomíjet obsah. Vše co se jeví jako pozitivní má rovněž svou méně zjevnou negativní stránku. A stejně tak je třeba se namáhat a při všem negativním hledat i stránku pozitivní. Každá přítomnost má svou zákonitou minulost a jen v minulosti lze objevit pravdu o budoucnosti.

Potopou světa Hospodin rázně ukončil všechny cesty jimiž se ubíral vývoj všeho živého na Zemi. Důvod byl prostý.

Bůh pohleděl na zemi; byla zcela zkažená, protože všechno tvorstvo pokazilo na zemi svou cestu. I řekl Bůh Noemu: „Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem, neboť země je plná lidského násilí. Zahladím je i se zemí./Gn 6 12-13/

Život Člověka a jeho potomků v pozemském vyhnanství byl od samého počátku ve znamení svobody, na Hospodinovi nezávislé vůli. Již v zahradě Edenu na místo aby Člověk dbal Hospodinova zákazu, poslechl hlas své ženy. Vymanil se ze závislosti na Hospodinovi, aby upadl do závislosti na té, která mu byla Hospodinem učiněna jako pomoc jemu rovná. Z nadhledu současnosti je dobře patrné, že tento prvotní poklesek se transmutoval do dnešní mimořádně ožehavé podoby. Čím více jsme svobodní a na Hospodinovi nezávislí, tím více se stáváme závislí na tom co si k usnadnění života sami vyrábíme.

Takřka dva tisíce let musel Hospodin s bolestí přihlížet tomu, jak Člověk a jeho potomci bez jakýchkoliv zábran devastovali vše, co do té doby na Zemi pracně vybudoval. Když místo Ábela, kterého zabil Kain, přivedla Eva na svět Šéta a tomu se narodil syn Enoš, tehdy se začalo **vzývat** jméno Hospodinovo, ale vůbec nic se nezměnilo. Všichni volali, prosili, ale stejně si dál šli svou cestou. Bylo to samolibé sebevědomí, které všem bránilo dotazovat se na vůli Hospodinovu.

Není to v mnohém podobné jako dnes? Nikoho ze sebevědomých ani nenapadne, že by se měl dotazovat na vůli Hospodina. Každý sebejistý si vládne na vlastní pěst a aby učinil Tradici zadost, či spíše dal ostatním najevo, že Bůh je jeho tichý společník, **vzývá** jej slovy „Bůh nám zehnej!“ A tak se všem lidem zdá, že Hospodinovi ani nic jiného nezbývá.

Je to tvrdá šíje, samolibé **sebevědomí**, s nímž se musí u lidí Hospodin neustále potýkat. Je proto mimořádně významné sledovat podle čeho si vybírá své vyvolené, jak je prověřuje a kterak selhávají.

Prvním z vyvolených se stal Noe. Okolnosti proč si Hospodin vyvolil právě jeho nám dávají tušit jaké poměry asi na Zemi panovaly.

I řekl Hospodin Noemu: „Vejdí ty a celý tvůj dům do archy, neboť vidím, že ty jsi v tomto pokolení jediný můj spravedlivý./Gn 7 1/

Situace musela být vskutku katastrofální, neboť Hospodin neměl vůbec na výběr. Ze všech co na Zemi po 2000 letech žili, mohl jen o Noem Hospodin říci ...**ty jsi jediný MŮJ spravedlivý** – Všichni ostatní jednají podle **SVĚ** vůle, jen ty jednáš podle **MĚ** vůle. Raději připomenu, že lidská vůle je zdrojem **Relativní spravedlnosti**, kdo koná Hospodinovu vůli je nástrojem **Absolutní spravedlnosti**.

Můžeme s jistou spolehlivostí dovodit jaký Noe byl. Na rozdíl od všech ostatních potomků Člověka měl Noe nejméně sebevědomí. Všichni ostatní byli ve svém jednání svobodní - svévolní. Brali si za ženy dcery lidské, jichž se jim zachtělo a s nimi plodili syny a dcery. Jen Noe byl výjimkou. Měl jen jednu ženu a s tou měl tři syny.

Sama skutečnost, že Noe poslechl Hospodina a podle jeho pokynu stavěl loď z goferového

dřeva mohla všem ostatním sebevědomým připadat směšná. Ostatně je otázkou, zda vůbec věděli co Noe staví a za jakým účelem. Pokud Clovek a lidé byli výhradně suchozemské bytosti mohla jim stavba lodě připadat stejně podivná jako sám její stavitel. Smysl jim došel až ve chvíli kdy potopa začala a na záchranu bylo pozdě.

Noe uvedl do archy svou ženu, tři syny a jejich ženy a podle pokynu Hospodina i živou zvěř určenou pro život v novém světě. K obživě nabral Noe různou potravu aby přečkali v arše rok a deset dní. Nic nenasvědčuje tomu, že by se během pobytu v arše živili masem. Dost možná, že všichni byli vegetariány podle prapůvodní představy Hospodina, ale právě nyní nám nejde o to co vše bylo podle vůle Hospodinovy. Pozornost soustředíme na to za jakých okolností Noe selhal. Zatímco Hospodin všemu živému co potopu přestálo požehnal, ale Noe to tak nenechal.

Synové Noeho, kteří vyšli z archy, byli Šém, Chám a Jefet; Chám je otec Kenaanův. Tito tři jsou synové Noeho; podle nich se rozdělila celá země. I začal Noe obdělávat půdu a vysadil vinici. Napil se pak vína, opil se a odkryl uprostřed svého stanu. Chám, otec Kenaanův, spatřil svého otce obnaženého a pověděl to venku oběma svým bratrům. Ale Šém a Jefet vzali plášť, vložili si jej na ramena a jdouce pozpátku přikryli nahotu svého otce. Tvář měli odvrácenou, takže nahotu svého otce nespatriili. Když Noe procitl z opojení a zvěděl, co mu provedl jeho nejmladší syn, řekl:

*„Proklet bud' Kenaan,
at' je nejbídnějším otrokem svých bratrů!“*

Dále řekl:

„Požehnán bud' Hospodin, Bůh Šémův.

At' je Kenaan jejich otrokem!

Kéž Bůh Jefetovi dopřeje

bydlet ve stanech Šémových.

At' je Kenaan jejich otrokem!“

Po potopě žil Noe tři sta padesát let. Všech dnů Noeho bylo devět set padesát let, a umřel./Gen.9 14-28/

Je to naprosto jedinečný a nezaměnitelný styl jímž Autor podává všechny potřebné informace aby ten, kdo myslí vše pochopil. Noe nezvládal situaci v novém světě a únikem mu bylo alkohol. Ztrácel kontrolu nad svým chováním a neúnosná situace žádala řešení. Proto Chám na své bratry naléhal, ti ale nechtěli problém vidět, raději odvraceli tvář. A dopustili se velké chyby, když z opilosti právě procitnuvšímu Noemu řekli, že oni dva nic proti jeho pití nemají. Naopak to oni jej kryjí, ale Chám ten má výhrady, tomu to jeho pití vadí. Vyvolali tak zuřivost, která si v ničem nezadala v hněvem Kainovým.

Noe se ocitl v podobné situaci jako Kain, byl konfrontován s Pravdou. Jestliže Kain napadl Ábela, který se odmítal bránit, pak Noe když neměl na to aby se Chámovi postavil, zaútočil na jeho milovaného a bezbranného, nejmladšího syna Kenaana. Noe útočil na Chámovo nejcitlivější místo, způsobem proti kterému se nemohl ani bránit. Je to čin nesrovnatelně odpornější a zavrženíhodnější jak čin Kainův.

Že to tak nebylo? Že Noe ještě vůbec nebyl alkoholik, že se mu to stalo poprvé?! Tak to se mi raději rychle klidte z očí, protože tím hnusnější je Noeho prokletí zcela bezbranného dítěte, nevinného Kenaana a neméně odpornou je i vaše obhajoba.

Tímto způsobem nám Autor odhaluje jak žalostně mizivá je šance, že Hospodin nalezne lidského jedince, který by byl schopen konat spolehlivě Dobro - Hospodinovu vůli. Bud' jsou lidé příliš sebevědomí a čím sebevědomější tím i nepřístupnější a nezpůsobilejší k tomu aby konali jinou vůli než vůli svou vlastní. A nebo při nedostatku sebevědomí hrozí selhání jako u Noeho a následky jsou pak neméně tragické.

Není však na místě abychom Noeho či kohokoliv soudili, jde o to vše pochopit a vyvarovat se chyb jichž se dopustili jiní. Zejména však jde o pochopení Hospodina.

Jestliže potopu světa zaručeně nikdo nepřehlédne, pak krátce po ní následující Hospodinovo opatření, kterým bylo zmatení řeči, lze naopak přehlédnout velmi snadno. Přitom svým významem bylo zmatení řeči neméně zásadní, ne-li dokonce významnější jak sama potopa světa.

Zapřísáhl jsem se upřímností a proto přiznám, že právě zásah kterým Hospodin zmátl řeč lidem co potopu přestáli, mne vábí nepřekonatelnou silou. Jde o všeobecně pomíjenou událost a já naopak nemohu myšlenky od této události odtrhnout. Jen se chvíli nekontroluji, musím na to myslet.

Přítom dobře vím, že pod nohama mám tenký led. A tak i když u odborníků zaručeně propadnu nemusíte mi ruku podávat, jen nesmíte mé chyby opakovat.

Nečekejte žádné objevy natož moudro, bude to jen námět k zamyšlení. Někdo již zaznamenal s jakou nutkavou neodbytností se dotýkám mimořádně citlivé oblasti, kterou je **MYŠLENÍ**. Není to náhodné, protože na rozdíl od všeobecně panujícího přesvědčení, že myšlení je dnešním lidem vlastní asi jako trávení či dýchání já tento názor rozhodně nesdílím.

Naopak jsem přesvědčen, že u lidí je to činnost nejen zcela individuální, ale bohužel stále více vzácnější. Konec XX. a počátek XXI. století je ve znamení bouřlivého rozvoje informačních systémů a revolučních technologií. Jak již bylo zaznamenáno, jestliže Hospodin na počátku učinil pro Člověka ženu, aby mu byla pomocí jemu rovnou, pak dnes si sami vyrábíme počítači řízené sestavy, které svou výkonností, přesností, paměťovými schopnostmi i jinak mnohonásobně převyšující možnosti mnoha lidí. Nikdo se ale nedomnívá, že počítače *myslí*. Počítačům nelze upírat obdivuhodné schopnosti. Ale žádný počítač nemá kreativní emoci, která odlišuje **řemeslo** od **umění**.

A tak na počátku XXI. století se lidé stávají stále více závislí na tom, co sami vyrábějí, co jim původně mělo být pomocí. Na místo aby se lidé osvobodili, mysleli a rozvíjeli své **kreativní** emoce, náš život má stále více spotřební charakter a děsí nás vlastní **destruktivní** emoce. Počítače však nejsou na vině. Podobně jako vina za prokletí Země nepadla na tu, která měla být Člověku pomocí jemu rovnou i zde padá vina na člověka.

Zmatení řeči Hospodinem je v Genesis fakticky jen konstatováno. Ale díky dostatečnému odstupu to vypadá, že právě toto je významný okamžik, kdy došlo k obratu ve vývoji myšlení.

Informací je sice minimum, ale hned ta první je mimořádně zajímavá.

Celá země byla jednotná v řeči i v čínech./Gn11,1/

Vypadá to, že jednotní v řeči a čínech nebyli jen lidé, ale všechny živé bytosti co na Zemi žily. Pokud jde o řeč, dnešní lidé se odlišují svou mateřštinou. Ale s Člověkem – Adamem to bylo poněkud jinak. Dnešní novorozenci přijímají od matky vedle mléka i řeč své matky. U stvoření Člověka stál ale jen Hospodin a ten mu dal i svou řeč. A snad nikdo nebude pochybovat, že to byla řeč absolutně přesná a dokonalá. Byla to řeč čísel, která umožňovala výměnu absolutně přesných a nezaměnitelných informací. Před zmatením řeči Člověk a jeho potomci podobně jako současné počítače v pravém slova smyslu nemyslel, ale kalkulovali, kombinovali, hledali variace a prováděli další operace vlastní světu čísel. Všechny ohromující schopnosti, které dnes mají počítače jako periferní zařízení byly do zmatení řeči vlastní i Člověku a jeho potomkům. Stejně jako činnost počítačů postrádalo do zmatení řeči myšlení Člověka a jeho potomků emoce. Co je ale důležité, že vedle digitálního zpracování informací byl Člověk poté co ochutnal ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, schopen pracovat i s informacemi na bázi **zvuku**, neboť krom zraku a hmatu se mu otevřel i **sluch**.

Zmatením řeči skončila jen dominantní funkce řeči Otce a jedinou formou komunikace se stala lidem řeč matky.

Při digitální komunikaci neexistovala neurčitost, každá představa byla vždy konkrétní, žádná nebyla abstraktní. Proto když se rozhodli „**Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi./Gn 11,4/**“ nemusel na rozdíl od současnosti nikdo nikomu nic vysvětlovat a každý věděl co má dělat. Od zmatení řeči uběhlo bratru 5000 let a lidstvo si dnes vytváří celosvětový informační systém, jednou řečí jsou digitálně zpracovány a přenášeny informace. Globalizace ve většině lidí vyvolává zákonitě obavy, protože lidstvo ty poměry již jednou zažilo.

Jak jsem předeslal, jde především o námět k zamyšlení nad vlastní podstatou. Sám se divím, že mne vůbec něco takového napadlo. Byla to asi intuice, nebo policejní čich. Možná že jste se s intuicí také někdy setkali a tak pro zajímavost uvedu co k tomu uvádí C.G.Jung.

*Můžeme předpokládat, že lidská osobnost se skládá ze dvou částí: za prvé z vědomí a všeho, co toto vědomí zahrnuje, a za druhé z jakéhosi neurčitelně velkého pozadí nevědomé psyché. Má psychologická zkušenost mi neustále ukazovala, že jisté obsahy pocházejí z psyché, která je úplnější nežli vědomí. Obsahují často vyšší analýzu či vhled nebo vědění, které by příslušné vědomí nedokázalo zplodit. Pro takové události máme výstižné slovo - **intuice**. Když ho vyslovíme, má většina lidí příjemný pocit, jako by se tím něco řeklo. Neberou ale nikdy v úvahu, že člověk intuici nevytváří. Naopak, intuice přichází vždy sama od sebe, máme nějaký nápad, který vznikl sám od sebe, a můžeme*

*jej pak jen zachytit, jsme-li dostatečně chytří a rychlí.*¹¹

Díků Tradici je pohled na Bibli, jako pramen informací, silně deformován. Je věcí každého jedince zda se bude dál držet pohodlně Tradice, nebo zda se bude namáhat a myslet. Můžete klidně dál ve vykopávkách pokračovat, do vesmíru hledět, ale něco podobného vám sotva přijde na mysl.

Informace podávané v Bibli jsou totiž Autorem určeny pro ty kdo myslí a ne ty kdo se jen učí.

Záměr který Hospodin sledoval zmatením jedné z řečí je opět zřejmý. Pokud chtěl do jednání lidí konečně prosadit svou vůli, musel především pokořit kolektivní sebevědomí narušením komunikační jednoty. Ostatně celá Bible je permanentní prezentací toho, že k uskutečnění své vůle si Hospodin nevybírám sebevědomé prvorozené, ale ty poslední a zavržené. Ani to však nestačí a přes svůj tradiční handicap jsou vystaveni dalším útrapám aby alespoň po jistou dobu, než je zkorumpuje sláva a moc, plnili vůli Hospodinovu. A to platí dodnes, jak pro jednotlivce, tak pro národy.

První, koho si Hospodin mezi lidskými syny skutečně vybral byl Abrahám. Zřejmě proto byl jeho život jedna permanentní zkouška a Abrahám byl veskrze obdivuhodný.

Do svých sedmdesáti pěti let žil v rodné zemi mezi svými a byl bezpochyby společensky úspěšný. A právě ve chvíli, kdy měl prakticky všechno co jen si bylo možno v té době přát, právě tehdy jej Hospodin vyzval aby odešel ze své země, ze svého rodiště a domova svého otce do země, která mu bude ukázána. Nevím kdo by dnes za podobných okolností slyšel na Hospodinův příslib

Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnaním!!Gn. 12,2/

A Abrahám Hospodina poslechl. To ještě netušil, že se vydává na cestu, která jej zavede mezi prokleté kenaance. Jen těžko si lze představit jak všechny radikální změny svého života prožíval, zda někdy nelitoval. Vždyť jediné co mu zřejmě do té doby chybělo ke spokojenosti, že neměl syna-dědice. A taky nesmíme zapomínat, šla s ním i jeho žena Sára. A znáte některé ženy co dokážou, že jen tak nesmlčí.

Sami můžete sledovat Abrahámovy útrapy jimž byl vystaven, ale nesmíte ztratit ze zřetele podstatu. Že Hospodin formoval Abrahámovo sebevědomí, aby byl pokorný a vždy hotov bez výhrad konat Hospodinovu vůli. Nestačilo že musel jít mezi prokleté kenaance, hladem jej vyhnal do Egypta. Tam, z obavy o vlastní život musel svou ženu Sáru vydávat za sestru, aby jej snad kvůli ní nezabili. Abrahám nereptal a byl veskrze pokorný. Po vítězství nad Kedorláomerem a jeho spojenci, když osvobodil svého příbuzného Lota, nevezal nic z válečné kořisti. Veřejně manifestoval, že k vítězství mu nikdo z lidí nedopomáhal, ani jeho paže, že zvítězil jen zásluhou Hospodina. Jedinou a skutečnou odměnou mu bylo, že šálemský král *Malkisedek*, který byl knězem Boha Nejvyššího, mu požehnal:

„Požehnan bud’ Abram Bohu Nejvyššímu,

Jemuž patří nebesa i země.

Požehnan bud’ sám Bůh Nejvyšší,

Jenž ti vydal do rukou tvé protivníky.“/Gn 15 19-20/

Abrahám obstál a Hospodin s ním uzavřel smlouvu, slíbil mu narození vytouženého syna-dědice a jeho potomstvu daroval zemi od řeky Egyptské až k řece Eufratu.

Velký příslib, ale deset let uběhlo a nedělo se nic! Sáře dávno ustal ženský běh, Abrahámovi bylo již 90 let a dědic stále nikde! Rozumně vzato, nelze se divit, že Sára nabídla Abrahámovi svou služebnou Hagar, aby alespoň z ní měla syna. Abrahám uposlechl, Hagar otěhotněla a nastaly komplikace i dnešním lidem důvěrně známé. Sami si to můžete v Genesis vychutnat, ale nesmíte přehlédnout jedno.

Jde o naprosto dokonalou mutaci prvotního poklesku Adama v zahradě Edenu. Rovněž zde se zdá, že na vině je žena, Sára, že Abraham nic, vždyť ona sama mu Hagar dala. Ale není to tak. Stejně jako v zahradě Edenu i zde padá vina na Abraháma. Měl věřit Hospodinovi, jeho měl poslouchat a ne svou ženu Sáru.

Zplozením syna Izmaela se služebnou své ženy Sáry Abraham nepochybně zkomplikoval Hospodinův plán. Ale pro Úctyhodného je nemyslitelné aby cokoli řekl a neučinil to.

Sáře bylo neuvěřitelných devadesát let když svému stoletému muži dala syna. Podle Hospodinovy vůle jej pojmenovali ***Izák*** (to je *Smíšek*).

¹¹ C.G.Jung Výbor z díla IV. OBRAZ ČLOVĚKA A OBRAZ BOHA Vydalo nakladatelství Tomáše Janečka Brno 2001 str.100-101

Každý, kdo je ochoten přemýšlet sám nalezne uspokojení nad dalšími životními příběhy Abrahámovy vyjimečného života. Mne osobně nejvíce zaujala zkouška, které Hospodin podrobil nic netušícího Abrahám před vyhlazením Sodomy a Gomory. Když Abrahám vyprovázel Hospodina byl mu odhalen smysl boží mise.

Hospodin dále pravil: „Křik ze Sodomy a Gomory je tak silný a jejich hřích je tak těžký, že už musím sestoupit a podívat se. Jestliže si počínají tak, jak je patrné z jejich křiku, který ke mně přichází, je po nich veta; zjistím si jak tomu je. Zatím co se muži odtud odebírali k Sodomě, Abraham zůstal stát před Hospodinem. I přistoupil Abraham a řekl „Vyhladíš snad se svévolníkem i spravedlivého? Možná že je v tom městě padesát spravedlivých; vyhladíš i je a nepromineš tomu místu, přestože je v něm padesát spravedlivých? Přece bys neudělal něco takového a neusmrtil spolu se svévolníkem spravedlivého; pak by na tom byl spravedlivý stejně jako svévolník. To bys přece neudělal. Což Soudce vši země nejedná podle práva?“ Hospodin odpověděl: „Najdu-li v Sodomě, v tom městě, padesát spravedlivých, prominu kvůli nim celému místu.“ Abraham pokračoval: „Dovoluji si k Panovníkovi mluvit, ač jsem prach a popel; Možná, že bude do těch padesáti spravedlivých pět chybět. Zahladíš pro těch pět celé město?“ Odpověděl: „Nezahladím, najdu-li jich tam čtyřicet pět.“ On však k němu mluvil ještě dále: „Možná, že se jich tam najde čtyřicet.“ Právil: „Neudělám to kvůli těm čtyřiceti.“ I řekl: „Ať se Panovník nerozhněvá, když budu mluvit dále. Možná, že se jich tam najde třicet.“ Právil: „Neučiním to, najdu-li jich tam třicet.“ Řekl pak: „Hle, dovoluji si promluvit k Panovníkovi znovu: Možná, že se jich tam najde dvacet.“ Právil: „Nezahladím je kvůli těm dvaceti.“ Nato řekl: „Ať se Panovník nerozhněvá, promluvim-li ještě jednou: „Možná, že se jich tam najde deset.“ Právil: „Nezahladím je ani kvůli tem deseti.“ Hospodin po skončení rozmluvy s Abrahamem odešel a Abraham se vrátil ke svému místu. /Gen.18,20-33/

Tak jako pro Sodomu a Gomoru je tato chvíle stejně osudová i pro Abrahama! Hospodin totiž velmi dobře věděl, že Abrahám se bude přimlouvav. V Sodomě totiž přebýval jeho příbuzný Lot se svou rodinou. Jak by se mohl Hospodin na Abrahama zlobit, vždyť Abraham se do poslední chvíle přimlouvav jen za spravedlivé! Ani jednou nevzpomněl svého příbuzného Lota, který s ním vyšel z Cháranu. Abraham nezklamal naděje, jenž do něj Hospodin vložil. Byl Milosrdný a Spravedlivý jako Hospodin.

Té největší a nejdiskutovanější zkoušce byl Abraham podroben, když po něm Hospodin požadoval obětování toho nejmilejšího, syna Izáka. Tato zkouška se zdá lidem veskrze pochybná. Lidé mlčí, jsou pohoršeni a pochybují, jaký vlastně Hospodin je? Zda ten, kdo je Dobrý, by vůbec něco takového mohl po Abrahamovi požadovat?! A tak využijeme odstup a podíváme se Pravdě do očí.

Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkoušet. Řekl mu „Abrahame!“ Ten odpověděl: „Tu jsem.“ A Bůh řekl: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mória a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“ Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, naštípil dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o němž mu Bůh pověděl. Když se Abraham třetího dne rozhlédl a spatřil v dálce to místo, řekl služebníkům: „Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.“ Abraham vzal dříví k oběti zápalné a vložil je na svého syna Izáka; sám vzal oheň a obětní nůž. A šli oba pospolu. Tu Izák svého otce Abrahama oslovil: „Otče!“ Ten odpověděl: „Copak, můj synu?“ Izák se otázal: „Hle, oheň a dříví je zde. Kde však je beránek k zápalné oběti?“ Nato Abrahám řekl: „Můj synu, Bůh si sám vyhlédne beránka k oběti zápalné.“ A šli oba spolu dál.

Když přišli na místo, o němž mu Bůh pověděl, vybudoval tam Abraham oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka do kozelce a položil ho na oltář, nahoru na dříví. I vztáhl Abraham ruku po obětním noži, aby svého syna zabil jako obětního beránka. Vtom na něho z nebe volá Hospodinův posel: „Abrahama, Abrahame!“ Ten odpověděl: „Tu jsem.“ A posel řekl: „Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohabojný, neboť jsi mi neodepřel svého jediného syna.“ Abraham se rozhlédl a vidí, že vzadu je beran, který uvízl svými rohy v houští. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna. /Gn 22 1-13/

Pokud by něco podobného udělal Abrahám dnes, byl by podezřelý z pokusu vraždy a psychiatrům by se rozhodně nevyhnul. Musel by také počítat s tím, že soudem by byla jeho rodičovská práva omezena.

Při pohledu do minulosti je zajímavé, že každý je hotov pochybovat o Hospodinovi, ale že by někdo pochyboval sám o sobě, zda dobře a vše vidí, zda mu neunikají souvislosti, to ani náhodou. Na to je každý příliš sebevědomý, než aby si něco takového připustil.

Každý vidí jen Abrahama, ale spolehlivě přehlíží, že šlo o mimořádně významný zákrok na Izákovi. Jen se znovu a dobře podívejte a uvědomte si co prožil malý Izák. Jeho vlastní otec jej svázal do kozelce, položil na oltář a byl odhodlán jej zabít. Byl to nesmazatelný zážitek, který měl ovlivnit celý Izákův život. Izák pohlédl do tváře smrti a **poznal STRACH**. Takto byl Izákovi naočkován Strach. Strach, který jako první prožil Kain poté co poznal, že se dopustil zločinu jenž nelze odčinit. Žil se Strachem, že kdo jej potká, ten jej bude moci zabít. Tímto radikálním způsobem Hospodin zformoval Izákovo **sebevědomí** a jeho životní hodnoty. A pokud pochybujete, pak nepřehlédněte přísahu Izákova syna Jákoaba, při uzavření smlouvy s Lábanem.

Lában dále Jákovovi řekl: „Hle, tu je val a tu je posvátný sloup, který jsem vztyčil mezi sebou a tebou. Svědkem je tento val, svědkem je i posvátný sloup, že já nepřekročím tento val proti tobě a ty nepřekročíš tento val a tento sloup proti mně se zlým úmyslem. At' mezi námi soudí Bůh Abrahámův a bůh Náchorův, bůh jejich otce!“ A Jákob se zapřísáhl při Strachu svého otce Izáka./Gn 31 51-53/

Bylo to prozíravé a významné preventivní opatření, protože když přehlédnete syny všech Hospodinem vyvolených, pak jestliže na svůj národ měli obrovský vliv, jejich vliv na vlastní syny byl minimální. Pokud jejich synové nebyli ničemové, tak v lepším případě jen samolibí darmošlapové.

Hospodin za projev mimořádné pokory ujistil Abrahama o platnosti uzavřené smlouvy slovy;
„Přísáhl jsem při sobě, je výrok Hospodinův, protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel a ve tvém potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu.“/Gn 22 16-18/

Po smrti své ženy Sary pověřil Abrahám správce svého domu aby vybral ženu pro jeho syna Izáka. Zapřísáhl jej aby nevybíral z dcer Kenaanců, mezi nimiž sídlil. Měl se vydat do Abrahamovy rodné země, do jeho rodiště a tam mu vybrat ženu. Opakovaně jej zapřísáhl, že jeho syna tam nesmí zavést.

Chraň se tam mého syna zavést./Gn 24,6/

Izák se svým Strachem byl totiž citlivý a zádumčivý. Daleko od domova v rodné zemi svého otce by neobstál a nikdy by nezískal ženu jakou byla Rebeka, kterou mu musel vybrat a domů přivést Abrahamův služebník. Již jsme zmínili, jak ženy mnohdy těžce překonávají obraz svého otce a podobně muž překonává obraz své matky a to byl zřejmě i Izákův problém.

Služebník podal Izákovi zprávu o všem, co vykonal. Izák pak uvedl Rebeu do stanu své matky Sary. Vzal si ji a stala se jeho ženou. A zamiloval si ji. Tak našel útěchu po smrti své matky./Gn 24 66/

Izákovi dala jeho žena Rebeka dva syny. Dnešní těhotné navštěvují gynekologa, který dokáže rodičům sdělit i pohlaví očekávaného potomka. Když měla Rebeka v těhotenství potíže, šla pro radu k Hospodinovi.

Děti se začaly v jejím těle strkat. Tu řekla: „Je-li tomu tak, co mě čeká?“ A šla se dotázat Hospodina. Hospodin jí řekl:

„Ve tvém životě jsou dva pronárody.

**Oba národy se rozejdou, jen co z tebe
vyjdou.**

Jeden národ bude zdatnější než druhý.

**Bezpočetný bude sloužit počtem
skrovnějšímu.“**

Potom se naplnily dny, kdy měla родit. A hle, v jejím těle byla dvojčata. První vyšel celý červenohnědý a chlupatý jako kožíšek; toho pojmenovala Ezau. Potom vyšel jeho bratr a rukou držel Ezaua za patu; ten dostal jméno Jákob. Při jejich narození bylo Izákovi šedesát let. Když chlupci dospěli stal se prvorozený Ezau mužem znalým lovu, mužem pole, kdežto Jákob byl muž bezúhonný a sídlil ve stanech./Gn 25 22-27/

Opět se nám v modifikované formě opakuje základní motiv bratrů Kaina a Ábela. Izák miloval Ezaua, protože z lovu měl co do úst, kdežto Rebeka milovala Jákoba.

Prvorozený Ezau byl sebejistý, ale lehkovážný muž. Když se jednou vrátil z pole k smrti unavený, prodal své prvorozenství Jákovovi za chléb s čočkovou krmí. Odpřísáhl to Jákovovi a pohrdl tak prvorozenstvím. Stejně tak si vzal dvě ženy z dcer Chetejců a nehleděl na to, že působily Izákovci a Rebece jen hořké trápení.

Když se na sklonku svého života Izák rozhodl, že požehná prvorozenému Ezauovi, Rebeka navedla svého milovaného Jákoba jak osleplého otce oklamat. A tak Izák na místo Ezauovi udělil požehnaní druhorozenému Jákovovi. Co následovalo o tom si lze na základě Genesis učinit věrnou představu. Ezau zanevřel na Jákoba a byl odhodlán jej zabít. Matka proto vyzvala Jákoba aby uprchl k jejímu bratrovi Lábanovi do Cháranu a vyčkal doby než pomine bratrův hněv. Izák byl sice slepý, ale na rozdíl od Noe bylo jeho jednání v této složité situaci střízlivé a prozíravé. Nenechal se unést svým hněvem. Nikoho neproklel, uznal argumenty své ženy Ráchel, které se zprotivil život s dcerami chetejskými a naopak Jákovovi opětovně požehnal.

I povolal Izák Jákoba a požehnal mu. Přikázal mu „Neber si ženu z dcer kenaanských. Odejdi do rovin aramských do domu Betúela, otce tvé matky, a odtud si vezmi ženu z dcer jejího bratra Lábanu. Kéž ti Bůh všemohoucí požehná, rozplodí tě a rozmnoží. Bude z tebe společenství lidských pokolení. Kéž ti dá požehnaní Abrahamovo, tobě i tvému potomstvu, abys obdržel zemi v níž jsi hostem a kterou Bůh dal Abrahamovi.“/Gn 28 1-4/

Na cestě do Aramu se Jákovovi ve snu zjevil Hospodin aby jej ujistil pravdivostí Izákova požehnaní. Zaručil mu, že jej bude všude střežit, nikdy jej neopustí a učiní co slíbil Abrahamovi.

Poutavým způsobem líčí Genesis Jákovovo první náhodné setkání s Ráchel a jak byl přijat Lábanem.

Potom řekl Lában Jákovovi: „Což mi budeš sloužit zadarmo jen proto, že jsi můj příbuzný? Pověz mi jaká má být tvá mzda.“ Lában měl dvě dcery. Starší se jmenovala Lea, mladší Ráchel. Lea měla mírné oči, Ráchel byla krásné postavy, krásného vzezření. Jákob si Ráchel zamiloval; proto řekl: „Budu ti sloužit sedm let za tvou mladší dceru Ráchel.“/Gn 29 15-18/

Po uplynutí lhůty uspořádal Lában hody a na místo Ráchel podstrčil Jákovovi její starší sestru Leu. Jákob Lábanovi vyčetl co mu to provedl, sloužil přece za Ráchel, ale nakonec přistoupil na návrh Lábanu, aby zůstal s Leou celý svatební týden a pak mu přidal i mladší dceru Ráchel s tím, že si musí odsloužit dalších sedm let.

Někdo bude možná rozhořčen stejně jako Jákob, ale díky nadhledu a že jsme již dosáhli jistého zasvěcení do Hospodinových záměrů, by nám nemělo neuniknout, že Jákob poznává co to je Spravedlnost. Ano, takovouto formou se mu vrací intriky, kterých se dopustil vůči svému prvorozenému bratru Ezauovi. Stojí za to sledovat jak obě sestry vzájemně soupeřily o Jákovovu náklonnost. Jákob si zamiloval mladší Ráchel, ale Hospodin připustil, že syny rodila jen nemilovaná Lea. Při sledování vztahu mezi Jákobem, Ráchel a Leou, nabitého jak láskou tak strádáním nezapomínejte na to, že vše co se Jákovovi dělo bylo spravedlivé.

S ohledem na sledovaný cíl soustředím další pozornost na dvě mimořádné události z Jákovova života. Tou první je Jákovův odchod od Lábanu.

Jákob se sice velmi zmohl, měl ženy, děti, služebnictvo, ale Lában jej nehodlal ze služby propustit. Stále měnil podmínky, aby jeho službu protáhl, neboť měl z Jákoba velký prospěch, takže nakonec i jeho dcery, Ráchel a Lea přiměly Jákoba aby opustili dům svého otce. Spíše než odchod to byl útěk.

Když Lában odešel ke stříži svého bravu, ukradla Ráchel otcovy domácí bůžky. A Jákob Aramejce Lábanu přelstil, takže nevyšlo najevo, že chce uprchnout. Uprchl se vším co měl. Přebrodil řeku Eufrat a dal se směrem k pohoří Gileádu. Třetího dne bylo Lábanovi oznámeno, že Jákob uprchl. Tu vzal s sebou své bratry a pronásledoval ho po sedm dní, až ho dohonil na pohoří Gileádu. K Aramejci Lábanovi však přišel v noci ve snu Bůh a řekl mu: „Měj se na pozoru! Mluv s Jákobem jen v dobrém, ne ve zlém!“ Lában dostihl Jákoba, který si na té hoře postavil stan. Sám se svými bratry si rovněž postavil stan na pohoří Gileádu. A Lában Jákovovi vyčítal: „Cos to udělal? Přelstils mě. Mé dcery jsi odvedl jako válečné zajatce. Proč jsi ode mne uprchl tajně jako zloděj a nic jsi mi neoznámil? Byl bych tě radostně s písničkami, s bubínkem a cítarou. Nedopřáls mi ani políbit mé vnuky a dcery; jednal jsi věru jako pomatenec. Bylo v mé moci naložit s vámi zle.

Ale Bůh vašeho otce mi na dnešek řekl: »Měj se na pozoru, mluv s Jákobem jen v dobrém, ne ve zlém.« Když už jsi tedy odešel, protože se ti tolik stýskalo po otcovském domě, proč jsi ukradl mé bohy?» Na to Jákob Lábanovi odpověděl: „Bál jsem se a říkal jsem si, že bys mě mohl o své dcery připravit. Ale u koho najdeš své bohy, ten nezůstane naživu! Před našimi bratry si prohlédni všechno, co mám, a vezmi si své.“ Jákob totiž nevěděl, že je Ráchel ukradla. Lában vešel do stanu Jákobova a do stanu Lejina i do stanu obou služek., ale nic nenašel. Vyšel tedy ze stanu Lejina a vešel do stanu Ráchelina. Ráchel však bůžky vzala, vložila je do torby na velbloudím sedle a sedla si na ně. Lában zpřeházal celý stan, ale nic nenašel. Ráchel otci řekla: „Necht' se můj pán nehněvá, že před ním nemohu povstat; stalo se mi, co se stává ženám.“ Lában slídlil, ale bůžky nenašel. Tu se Jákob rozhněval a začal se s Lábanem přit. Vyčítal mu: „Jaký je můj přestupek? Jaký je můj hřích, že ses za mnou tak hnal? Když jsi zpřeházal všechny mé věci, co jsi našel z věcí svého domu? Polož to před mě i své bratry, ať mezi námi dvěma rozhodnou! /Gn.31 19-37/

Protože Lában své bůžky nenašel, byla to pro neinformovaného Jákoba dobrá příležitost zahrnout jej výčitkami, jak byl celou dobu odírán a kdyby neutekl, zaručeně by odešel s prázdnou. A co na to Lában?

Lában na to Jákobovi odpověděl: „Toto jsou mé dcery a toto jsou moji synové. I brav je můj, ano, všechno, co vidíš, patří mně. Co však za těchto okolností mohu dnes udělat pro své dcery, pro ně a pro syny, které porodily? Nuže, uzavřeme teď spolu smlouvu, a Bůh ať je svědkem mezi mnou a tebou! /Gn. 31 43-44/

Doufám, že také jako Jákob nevěříte tomu, že Lában své bůžky nenašel. Lában své bůžky našel! Tím si můžete být stoprocentně jisti!! Ale tváří v tvář volbě, zda pro své bůžky obětuje život své druhorozené dcery Ráchel, Jákobem milované ženy, obětoval nejen bůžky, ale i svou čest! Snesl Jákobovo veřejné ponížení a uzavřel s ním smlouvu ve prospěch svých dcer, že je nikdy nepokoří a nevezme si místo nic jiné ženy. Jákob zaručeně prožíval velké vítězství, ale ve skutečnosti byl Lábanem poražen!

Jen pomatenec vyhlašuje trest u koho najdeš své bohy, ten nezůstane naživu! a nemyslí na Spravedlnost. Obdivuji Lábana, že se udržel a někde stranou si Jákoba nechytíl, aby mu alespoň mezi čtyřma očima řekl: „Litoval bys víc než já, kdybych ti řekl, kde jsem své bůžky objevil!“

Dík odstupu nepřehlédneme, že Jákob se provinil nerozvážnou přísahou a nevědomě rozhodl o osudu právě té milované, Ráchel. *A když už byli nedaleko Efraty, Ráchel porodila; měla však těžký porod. Když těžce rodila, pravila jí porodní bába: „Neboj se, máš zase syna!“ Ve chvíli, kdy umírala a život z ní unikal, pojmenovala ho Ben-óni (to je Syn mého zmaru), ale otec ho nazval Ben-jamín (to je Syn zdaru). Ráchel umřela a byla pohřbena u cesty do Efraty, což je Betlém. /Gn 35 16-19/*

Až později, skrze Mojžíšem byli Jákobovi potomci poučeni, kterak napravit své provinění při pronesení nerozvážné přísahy.

Anebo když někdo nerozvážně pronese přísahu, že udělá něco zlého nebo dobrého, všim, k čemu se člověk přísahou nerozvážně zavázal, i když mu to nebylo známo, ale potom se to doví, každou jednotlivostí se provinil. Když se tedy čímkoli z toho provinil, ať vyzná, čím se prohřešil a přivede Hospodinu jako pokutu za prohřešek, jehož se dopustil, samici z bravu, ovci nebo kozu, v obět' za hřích. Pro jeho hřích vykoná za něho kněz smírčí obřady. /Lv 5 4-6/

Ano, tak se to má se Spravedlností, proto než cokoliv vypustíte z úst velmi dobře si to rozvažte a myslíte na Ježíšova slova:

Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen. /Mat. 12,33-37/

Tím druhým pro nás významným případem z Jákobova života je jeho setkání s Ezauem. Jákob vyslal ke svému bratrovi posly aby deklarovali jeho pokoru a získal si Ezauovu přízeň. Když mu poslové oznámili, že Ezau mu již jde vstříc a s ním čtyři sta mužů, přepadla Jákoba bázeň a tíseň. Na místo aby se držel toho co mu řekl Hospodin, začal zmatkovat.

Rozděлил proto lid, který byl s ním, i brav a skot a velbloudy do dvou táborů, neboť si řekl: „Přijde-li Ezau k prvnímu táboru a pobije je, může ještě zbylý tábor vyváznout.“ Dále Jákob řekl: „Bože mého otce Abrahama a Bože mého otce Izáka, Hospodine, tys mi pravil »Navrat' se do své země a do svého rodiště a já se postarám, aby se ti dobře vedlo.« Nejsm hoden veškerého tvého milosrdenství a vši tvé věrnosti, které jsi svému služebníku prokázal. Tento Jordán jsem překročil s holí, a teď mám dva tábory. Vytrhni mě prosím z ruky mého bratra, z ruky Ezauovy, neboť se ho bojím, aby nepřišel a nezabil mě, matku nad dětmi. Ty jsi přece řekl: »Určitě se postarám o tvé dobro a tvé potomstvo rozmnožím jako mořský písek, jež nelze pro množství sečíst.«/Gn 32 8-13/

Někdo si pomyslí, že Jákob činí prozíravá opatření, ale ve skutečnosti jde o žalostný pohled. Na jednu stranu hovoří o své víře v Hospodina, ale svým jednáním vše popírá. Na první pohled to tak ani nevypadá, ale při dostatečném odstupu je patrné, že situaci nebezpečně komplikuje.

Pak vzal z toho, co vyzískal, dar na usmířenou pro svého bratra Ezaua: dvě stě koz a dvacet kozlů, dvě stě bahnic a dvacet beranů, třicet velbloudů se sajícími mlád'aty, čtyřicet krav a deset býků, dvacet oslic a deset oslů. To vše předal svým služebníkům, každé stádečko zvlášť, a řekl jim: „Jděte napřed a ponechte mezi jednotlivými stádečky odstup.“ A prvnímu přikázal: „Až se s tebou setká můj bratr Ezau a zeptá se tě, či jsi a kam jdeš a či je to, co ženeš před sebou, odvětiš: »Je to dar od tvého otroka Jákoba, poslaný jeho pánu Ezauovi; on sám je za námi« Tak přikázal i druhému a třetímu a všem, kteří šli za stádečky. Řekl: „V tomto smyslu mluďte s Ezauem, až na něj narazíte. A dodejte: »Také tvůj otrok Jákob je za námi, neboť řekl: Darem, který je přede mnou, chci ho usmířit a teprve potom spatřit jeho tvář. Snad mě přijme milostivě.« Sli tedy napřed s darem, zatímco on přenocoval oné noci v táboře./Gn32 14-22/

Více komplikovat to snad ani nemohl. Hospodin vybral příhodný čas návratu, ale tím co Jákob dělal, nutně v Ezauovi vyvolával zašlé vzpomínky na vše zlé. A tak místo na setkání s bratrem očekával Ezau setkání se úskočným intrikánem a připravoval se na další jeho podraz. Korunu všemu Jákob nasadil, když v noci opustil tábor se vším co měl. Byl to útěk a tak musel zasáhnout Hospodin.

A té noci vstal, vzal obě své ženy i obě své služky a jedenáct svých synů a přebrodil se přes Jabok. Vzal je a převedl je přes potok se vším, co měl. Pak zůstal Jákob sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nezvešla jitřenka. Když viděl, že Jákoba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil. Neznámý řekl: „Pust' mě, vzešla jitřenka.“ Jákob však odvětil: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Otázal se: „Jak se jmenuješ?“ Odpověděl: „Jákob“. Tu řekl: „Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh) neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls.“ A Jákob ho žádal: „Pověz mi přece své jméno!“ Ale on odvětil: „Proč se ptáš na mé jméno?“ A požehnal mu tam. I pojmenoval Jákob to místo Peniel (to je Tvář Boží), neboť řekl: „Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život. Slunce mu vzešlo, když minul Penúel, ale v kyčli byl chromý. Synové Izraele nejedí až podnes šlachy při kyčelním kloubu, protože Bůh poranil Jákobovi šlachy kyčelního kloubu./Gn 32 23-33/

Změnou jména Hospodin významně posílil Jákobovo sebevědomí, ale poraněním kyčelního kloubu jej současně postihl citelným, ale především viditelným fyzickým handicapem. Před následným setkáním obou bratrů to bylo významné ochranné opatření. Právě poranění bylo zárukou hladkého průběhu setkání obou bratrů.

Potom se Jákob rozhlédl a vidí, že přichází Ezau a s ním čtyři sta mužů. I rozdělil zvlášť děti Lejiny a Rácheliny a obou otrokyň. Dopředu postavil otrokyně a jejich děti, za ně Leu s jejími dětmi a Ráchel s Josefem dozadu. Sám se ubíral před nimi a sedmkrát se poklonil až k zemi, než k svému bratru přistoupil. Ezau se k němu rozběhl a objal ho, padl mu kolem krku a políbil ho. Oba zaplakali. Pak se Ezau rozhlédl a spatřil ženy a děti. Táza se: „Koho to máš sebou?“ Jákob odvětil: „To jsou děti, jimiž Bůh milostivě obdaroval tvého otroka.“/Gn 33 1-5/

Když Ezau viděl na vlastní oči, že místo úskočného intrikána se vrací těžce kulhavý mrzák, navíc obklopený ženami a dětmi, byl dojat. Sám se zastyděl nad tím jak o něm smýšlel, poznal, že právě ti co jej obklopují, ženy a děti jsou mu tím nejcennější a pochopil, že ani do budoucna si nebudou vzájemně nikterak konkurovat.

Ale bez Hospodinova zdánlivě surového zákroku na Jákobovi by shledání obou bratrů tak hladký průběh zaručeně nemělo.

Jáko b se usadil v kenaanské zemi v níž jeho otec pobýval jako host. Na stará kolena mu ale jeho synové dávali pramálo důvodů ke spokojenosti. Jáko b měl v oblíbě Josefa a to bylo trnem v oku všem ostatním bratrům. Celý závěr knihy Genesis je věnován právě Josefovu životnímu příběhu, jak se jeho bratři smluvili, že ho zabijí, aby jej nakonec prodali obchodníkům, kteří jej zavedli do Egypta. Josef se strastiplnou cestou vypracoval na správce faraónova domu a správce celého Egypta, aby se nakonec, po smrti Izraele, mohli v Egyptě usadit všichni jeho bratři. Tak se začala naplňovat smlouva, kterou uzavřel Hospodin s Abrahámem.

Protože středem naší pozornosti je především Hospodin a Spravedlnost věnujeme pozornost Jáko bovu synu Judovi, který se příznil s kenaanci.

Stalo se pak v té době, že Juda odešel od svých bratrů a připojil se k adulamskému muži jménem Chíra. Tam spatřil dceru kenaanského muže, který se jmenoval Šúa. Vzal si ji za ženu a vešel k ní. Otěhotněla, porodila syna a Juda mu dal jméno Er. Znovu otěhotněla, porodila syna a dala mu jméno Ónan. Nato porodila ještě dalšího syna a dala mu jméno Šela. Bylo to v Kezíbu, kde jej porodila. Juda dal Erovi, svému prvorozenému, manželku jménem Támar. Judův prvorozený Er byl však byl v očích Hospodinových zlý, a proto jej Hospodin usmrtil. Juda proto řekl Ónanovi: „Vejdi k bratrově ženě, vezmi si ji podle švagrovského práva a postarej se tak svému bratru o potomstvo. Ale Ónan věděl, že to potomstvo nebude patřit jemu; proto kdykoliv vcházel k ženě svého bratra, vypouštěl semeno na zem, aby svému bratru nezpłodil potomka. Jeho počínání bylo v očích Hospodinových zlé, proto usmrtil i jeho. Tehdy řekl Juda své snaše Támaře: „Usad' se v domě svého otce jako vdova, dokud nedospěje můj syn Šela.“ Říkal si však: „Jen aby také on nezemřel jako jeho bratři!“ Támar tedy odešla a usadila se v otcovském domě./Gn.38, 1-11/

Rovněž v tomto případě se nám potvrzuje, že právě prvorozený syn byl zpravidla ničemný. Příběh druhorozeného syna Ónana je usazen v podvědomí lidí, jako informace, že onanie je zlá. Jak je ale z Ónanaova jednání patrné, v Hospodinových očích nebyla zlá onanie, ale důvod proč tak činil. Ónan byl majetnický a nechtěl splnit svou povinnost vůči zemřelému bratrovi.

Juda neví nic o skutečné příčině smrti svých dvou synů, má hrůzu z toho, že Támar je prokletá a že ona byla příčinou jejich smrti a že nakonec přijde o nejmladšího syna. Má postranní úmysl udělat vše tak, aby nejmladší syn Šela s ní nic neměl a nepropadl rovněž smrti. Oddychne si, když zjistí, že zhrěšila je těhotná a bude upálena. Ale nakonec musí uznat, že vše je zcela jinak, že byla spravedlivější jak on sám.

Uplynulo mnoho dní. Judova manželka, dcera Šúova, zemřela. Když se Juda utěšil, putoval se svým adulamským přítelem Chírou za stříhači svých ovcí do Tímny. Oznámili Támaře: „Tvůj tchán putuje do Tímny ke stříži svých ovcí.“ Tu odložila vdovské šaty, zastřela se rouškou, zahalila se a posadila se při vstupu do Énajimu, který je u cesty do Tímny. Viděla totiž, že nebyla dána Šelovi za ženu, ačkoli už dospěl. Když ji Juda uviděl, považoval ji za nevěstku, protože si zastřela tvář. Obrátil se k ní, sedící při cestě, a řekl: „Dovol prosím, abych k tobě vešel.“ Nevěděl totiž, že je to jeho snacha. Otázala se: „Co mi dáš za to, že ke mně vejdeš?“ Odvětil: „Pošlu ti kůzle ze stáda.“ Řekla: „Ale dáš mi zástavu, než je pošleš.“ Otázal se: „Co ti mám dát jako zástavu?“ Odvětila: „Své pečetidlo se šňůrkou a hůl, kterou máš v ruce.“ Dal jí to a vešel k ní. A ona s ním otěhotněla. Hned nato odešla, odložila roušku a oděla se do vdovských šatů.

Juda pak poslal kůzle po svém adulamském příteli, aby vyzvedl od té ženy zástavu; ten ji však nenalezl. Když Judovi oznámili, že jeho snacha se dopustila smilstva a je dokonce těhotná dal pokyn aby byla podle tradice upálena. A problém se zdál být vyřešen.

Když už ji vedli, poslala svému tchánovi vzkaz: „Jsem těhotná s mužem, jemuž, jemuž patří tyhle věci.“ A dodala: „Pohleď jen pozorně, čím je to pečetidlo, šňůrka a hůl!“ Juda si je pozorně prohlédl a řekl: „Je spravedlivější než já; nedal jsem ji svému synovi Šelovi.“ A už k ní nikdy nevešel./Gn 38 25-26/

Jde o případ, kdy tomu kdo myslí podává jak snadno lze upadnout do pasti Spravedlnosti. Juda nic nezjišťoval a v naději, že se zbaví palčivého problému hned vyslovil soud. Je proto dobře si pamatovat Ježíšovo doporučení. Nesuďte abyste sami nebyli souzeni. Souvislosti jsou tak rozsáhlé, že je těžké je pochopit, natož někoho soudit.

Knihy Genesis je nevyčerpatelnou studnicí těch základních informací o naší podstatě. Proto každému přejí aby našel tu svou cestu k tomuto jedinečnému a vzácnému prameni.

*Jeho učedníci mu řekli:
Kdo jsi ty, že nám tohle říkáš?
(Ježíš řekl):
Nepochopíte z toho, co vám říkám, kdo jsem?
Ale jste jako židé,
protože oni milují strom - nenávidí jeho plod
a milují plod - nenávidí strom.
Tomášovo evangelium
Logion 2812*

IV.

Krátkým pohledem na samý počátek, do Genesis, jsem chtěl prezentovat co přišlo na mysl jednomu barbarovi. Ne, rozhodně s bohy nevedu hovory. Jen myslím a hluboce s Bohem cítím. Jak bych necítil, kdy vidím tu marnou snahu.

Z toho co jsem napsal nebudu nic hodnotit ani vyzdvihovat, neboť je to adresováno těm, kdo jsou ochotní namáhat se a hledat jako já.

Při všem tom biblickém hledání mne nejednou zaskočilo do jak neuvěřitelně překvapivé podoby se může původní událost transformovat, takže nad některými mutacemi zůstává až rozum stát.

Při pohledu k počátku vidím konflikt Kain - Ábel, který se před 2000 lety transmutoval do střetu Židé – Ježíš a lze očekávat další mutaci. Svět versus Izrael.

Chtěl jsem se zabývat i budoucností, ale nezbyl prostor ani čas. Tak možná příště.

Nezamlčel jsem nic, snad jen to co by mělo být veřejným tajemstvím.

Za 2000 let se poměry změnilly.

Již neplatí Ježíšova slova.

„Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“/L23,34/

***Toto praví Hospodin zástupů:
“Žádný hřích již neospravedlní nevědomost.
Vše bylo odhaleno!”***

D.Zálezly
D.Zálezly
28.10.2004
23.44 hodin CEDT

Mám za sebou dlouhý výstup po schodišti co mne dovedlo k rozluštění otázky „*proč se dobrým lidem dějí zlé věci*“. Před devíti lety jsem vyrazil k vrcholu poprvé. Bral jsem schody po dvou a na konci mne od cíle dělil jeden, jediný schod. To mi bylo velkým příslibem. S nadšením jsem to zkusil znovu a bral to po třech, ale na konci mi zbyly dva schody. Pln odhodlání jsem se vrátil na začátek abych to zkusil znovu. Bral jsem schody po čtyřech, a na konci mne od vrcholu dělily tři schody. Bylo to neuvěřitelné. Čím více jsem se vrcholu přibližoval, tím více se mi vzdaloval. I při dalším pokusu, kdy jsem bral schody po pěti, tak mi na konci zase zbyly čtyři. Ten další pokus měl být poslední. Ne po „čtyřech“ po šesti jsem lezl a věřte nevěřte, na konci mne od vrcholu dělilo pět schodů! Bylo to tak snadné vzdát. Vlastně jsem vše vzdal, už jsem o nic neusiloval a jen tak jsem to zkusil po sedmi schodech a vyšlo to.

Šestkrát jsem začínal, než jsem bezezbytku dosáhl vrcholu.

1. „*Jidášova tajná zpráva*“
2. „*Deset dní, které otřesou světem*“
3. „*R.T.R*“.
4. „*Manifest člověka*“
5. „*Lazarova tajná zpráva*“
6. „*Mlčení*“

Vše je dostupné na webových stránkách www.wendys.cz

Být na vrcholu a mlčet je horší jak zdolávat vrchol. Proto jsem napsal vrcholové, sedmé dílo, *KOOK* a zcela upřímně, vůbec nevím zda nebudu muset ještě dál pokračovat. Napsal jsem vše, ale jen Bůh ví, kdo je autorem.

Kolik schodů čítalo to mé schodiště, přesně tolikrát dílo „*KOOK*“ sám vytisknu a vydám v knižní formě. Dnes si každý knihu pečlivě vybírá. Ale s touto knihou je to naopak. Ne Vy, to já jsem si vybral Vás. Mou knihu nikde nekoupíte, ale Vám se dostává darem. Přitom mi nikdo není ničím povinen. Dávám tak, jak sám jsem dostal. Poslední výtisk je můj a jen já vím, kam jsem zasel.

Jako já zaplatíte, když přečtete a pochopíte a nebudete moci v noci spát, pak budu rád. Co více bych si mohl přát?!

Stejně pečlivě jsem vybíral i čas kdy knihu dokončit a vytisknout. Sám jsem se narodil krátce po velkém zatmění Měsíce a na pár minut mi nesměle blikl „pentakl“. Tato kniha spatřila světlo světa rovněž v den velkého zatmění Měsíce a dokonaly ☯ při jejím zrodu zářil neuvěřitelných 6 hodin.

Výtisk č.:

Pořadí při tisku:

Doba tisku:

A zde pokračovat rukou
